Anul XIV nr. 38 (667) 21-27 septembrie 2004
32 de pagini – 15.000 lei

ACADEMIA CAȚAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Lepădîndu-se în popor de boala caviarului dement

Populistul Năstase a mîncat carne de oaie nebună

Lăcomia premierului Năstase e vestită. Există un zvon că în întrecerea cu Dan Ioan Popescu, ba DIP-ul are un miliard de coco, ba Năstase două. Dar nu numai de verzitură într-un cont în bancă are poftă premierul, ci și de friptură, ca tot omul. Citiți și rîdeți de Năstase care, în goana după imaginea de om popular, a mîncat niște carne infestată de oaie de la un țăran din Hunedoara. Oaia care a răzbunat niște verișoare de-ale ei, capre negre!

Pagina 9

DLE. NĂSTASE, FAPTUL CĂ SÎNTEM HUIDUIȚI PE UNDE NE DUCEM AR TREBUI SĂ VĂ DEA DE GÎNDIT. POPORUL ĂSTA, DACĂ-MI PERMITEȚI, A AJUNS MAI ARROGANT DECÎT DVS./
MARDALE.

După ce a băgat banu' în Dostoievski și Kitty Cepraga,

Adi Mutu, investitor strategic în presa de investigație

Adi Mutu e genul ăla de fotbalist care nu se mai satură. De citit ecuații și poezii cu blonde, de stripteuze, de dat goluri din lovitură liberă, mă rog, orice, numai reportofoane și paparazzi să fie prin zonă. Și cum la Chelsea e din ce în ce mai greu să faci o figură frumoasă de pe banca de rezerve, Briliantul s-a gîndit să-și facă un nume într-un domeniu în care statul pe scaun, în fața calculatorului, e o condiție a succesului: presa. Unde s-a decis el să investească și care alt Naș, în afară de ăla de la Federație, l-a convins să-și bage banii în investigații, vă spunem noi, nutrind speranța că exemplul lui va rămîne singular. Păi cum o să jucăm noi în campanie cu Rață la *Evenimentul zilei* sau cu Lobonț la revista *Mămica?*

Pagina 19

Din Toronto-n Montreal, Românu-l „mai, animal"!

Ce dai, măi, animalule? Mulţumită mie ai ajuns cetăţean canadian! Păi, dacă nu te trosneau minerii, dacă aveai casă şi serviciu bun în România, mai pupai tu statut de refugiat politic în Montreal?
Aveţi dreptate, domnu' Iliescu. Mă mir totuşi că mă mai recunoaşteţi. În 13-15 iunie, eram pe jos la Universitate, cu ochelari de vedere, blugi, barbă, plete, plin de sînge şi cu capul spart. E meritul minerilor chemaţi de dumneavoastră să apere democraţia. Ei au declanşat atunci cu bîtele masivul exod al creierilor. Pe asfalt.

Un român din Canada încercînd să pună în practică doar cu mîinile goale ceea ce n-au reuşit cu votul milioane de compatrioţi din România: Jos Iliescu!

Dacă vrei, poeți!

Miron Mitrea a ajuns zilele trecute pe la Tg. Mureș, unde a fost luat la ture din cauza trenului Tg. Mureș – Budapesta, botezat „Ady Endre“ și care arată nasol, probabil cam ca personalul de Oltenița (comparație care bănuim că l-ar bucura, măcar un pic, pe ministru). Aflînd asemenea grozăvie, înaltul și mustăciosul oficial a dat repede un telefon. Problema s-a rezolvat urgent: „Dom'le, trenul ăsta nu-i al nostru, e al ungurilor; și cine-i ăsta, Ady Endre, e om sau firmă, că așa-i zice trenului?“. Este vorba, așadar, de un poet maghiar care s-a născut în 1877, pe actualul teritoriu al României, dar care, nefiind prea cunoscut – sigur nu apare, de exemplu, pe foile de parcurs ale camionagiilor –, a smuls acea întrebare din puțul gîndirii ministrului. Oricum, bănuim că, dacă era trenul nostru, îi venea mai ușor: „Și cine-i ăsta, Ady Endre, e de la PD sau de la PNL?“.

Mihai Eminem

Așezămîntul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACȚIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-șef adj.: **Marius BORȚEA**
Redactor-șef: **Doru BUȘCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Răzvan CUCUI
Birou Investigații: **Marius DRĂGHICI**
Secretar general de redacție: **Gabriel DROGEANU**
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Șef Birou Investigații: **Cornel IVANCIUC**
Augustin JULEA
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Redactor-șef adj.: **Liviu MIHAIU**
Șef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Șef Birou Distracții-Amuzament: **Viorel MOTOC**
Dragoș MUȘAT
Grafician: **Bogdan PETRY**
Secretar de redacție: **Dan STANCIU**
Birou Investigații: **Iulian TĂNASE**
Șef Birou Social-Politic: **Mircea TOMA**
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: **Alexandru CĂUTIȘ, Alexandru DUȚU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU**
Șef Secție Moravuri Ușoare: **Dragoș VASILE**
General Manager: **Sorin VULPE**
și cititorii noștri, care sînt la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: **Sorin AXINTE** axu@catavencu.ro
PR&Events Manager: **Laura IVĂNCIOIU-IONIȚĂ** laura@catavencu.ro
Promotion Manager: **Roxana BODEA** roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: **Ioana Ingrid WEINERICH** ioana@catavencu.ro
Coordonator distribuție: **Cristian DOMNIȚEANU** cristi@catavencu.ro

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MIȚĂ**

Comenzi publicitare la Publimedia International
Mircea Ionescu – sales manager
021.305.32.40
mircea.ionescu@mpg.ro
Raluca Mohora – senior sales manager
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL,
Tel.: 021.205.72.00;
Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Cațavencu

ADRESA REDACȚIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, București
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT **Biroul Român de Audit al Tirajelor** a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Cațavencu*** în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, șmenuri, șușar

De cînd desfac produse prin rețeaua Petrom îi mai dau lu' babacu' să-mi facă contabilitatea, că e mare specialist. La bere, la spirtoase, la vinuri, la trăscău, la scobitori și la „Gogonele Ungaria“ le vede moșu' dintr-un ochi, fără calculator. Da' cînd ajunge la facturile de Pepsi și Coca-Cola îl ia ameţeala, se-nvîrte casa cu el. Iar cînd dă peste vreun bon de apă plată se face praf. Părerea mea.

Mihai Văcăroiu, fiul unui mare om de stat sub masa de bufet

Propunerea ca Mircea Geoană să fie premier într-un viitor guvern PSD l-a enervat destul de tare pe Ion Iliescu, care nu e departe de a gândi pentru el această funcție. Sau cel puțin pentru unul dintre oamenii săi de încredere (favoritul său este Puiu Pașcu, actualul ministru al Apărării, urmându-l Ioan Talpeș și Rodica Stănoiu), nicidecum pentru un om al americanilor cum este actualul ministru de Externe.

Lucian Negrea, fost inspector general în SIE (Serviciul de Informații Externe), a fost dat afară în urma unor, să le zicem, nereguli descoperite de Gheorghe Fulga, șeful acestui serviciu secret cu aptitudini din ce în ce mai comerciale. Trecut în rezervă, generalul Negrea a ales cea mai ușoară variantă pentru a-și găsi un loc de muncă: firma unor arabi implicați în spălare de bani, evaziune fiscală, legături cu organizații islamice finanțatoare de vorba aia, adică exact de lupii de care ar fi trebuit să se ocupe el când era paznic la oi.

Scandal cu mare fustă și pompă în PSD: Dan Nica (șeful campaniei electorale) și Dan Mihalache (ideologul partidului) se hârjonesc pe favorurile unei tinere de 26 de ani, Luminița Hartan. Frumoasa și deșteapta social-democrată a stârnit, se pare, o pasiune atât de mare, încât a intrat pe listele de la Galați, județ de baștină al lui Dan Nica, pe când Mihalache, mai vechi decât vinul în partid, a ajuns pe un loc neeligibil la Caraș Severin. Să fie oare mâna soartei sau mâna iubirii?!

Firma lui Mihăiță Văcăroiu, băiatul președintelui Senatului, mult mai celebrul nea Nicu Văcăroiu, intermediază tot ce mișcă în materie de mărfuri în rețeaua de benzinării ale Petrom. Prin bunăvoința directorului general, toate mărfurile care trebuie să ajungă în benzinării sunt trecute printr-o firmă în care acționar principal este băiatul mai mareului Văcăroiu, ce „și-a tras“ astfel o afacere de succes. Până vin austriecii.

Ludovic Orban visează să ajungă primar general al Capitalei în cazul în care Băsescu își va adjudeca postul de premier al viitorului guvern D.A. Mai trebuie să zică da și electoratul.

Vadim Patriciu, fiul lui Șerban și nepotul lui Dinu, cică ar fi un tînăr în plină afirmare, pe care-l ajută nu numai rubedeniile, ci și Ăl de Sus. Momentan, se spune despre el că ar lucra chiar pentru Ăl de Sus, căruia i-a proiectat o casă P+turlă în Constanța, la comanda lui ÎPS Tomitanul. Urmează și alte proiecte ale lui Vadim, în care vor fi implicați cu multă dare de mînă atît Tomitanul, cît și Radu Mazăre. Vă vom ține la curent. Doamne, ai legătura!

Acciduzzu

Legendă
- ? *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- ?? *bârfă cu parfum de credibilitate*
- ??? *bârfă-beton*

Bula demnitarului

Părinte, hai bre, nu te mai moșmondi atîta! Taie dracu' funia asta, că ne ții din treabă!... Dornene, care ajunge ultimul la bufet dai de băut! Hă, hă! Părerea mea!

Patriarhul Teoctist tămîindu-i pe Dorneanu și Văcăroiu, deja aghezmuiți

CATEGORIA
ARDEIUL IUTE SE ÎNTOARCE

Traian Băsescu (primarul Capitalei): „Stolojan se va ocupa, eu de Năstase și Geoană.“

„Noi nu o să ne scărpinăm dacă PSD are păduchi.“

CATEGORIA
MÎRLĂNIA MARE

Marian Oprișan (președintele CJ Vrancea): „Între 1996 și 2000, la conducerea țării a fost un țap, iar acum vor să ne conducă un șchiop și un chior.“

CATEGORIA
SUS PAHARUL, SUS PARLAMENTARUL!

Nicolae Văcăroiu (președintele Senatului): „Tot românul să aibă pensie de 10 milioane de lei, iar parlamentarul ceva mai sus.“

CATEGORIA
INTEGRAREA ÎN NEURO

Corneliu Bichineț (președintele CJ Vaslui): „Lîngă mine poate trăi orice jivină, atît timp cît nu scoate capul din iarbă să muște.“

„Eu am mers bine de tot. Sînt prozator. Vreau să mă împlinesc fără a fi încorsetat.“

CATEGORIA
ARUNC-O PE BUNICA DIN TREN!

Dumitru Sechelariu (președinte executiv PNG): „Iliescu este timpul să ne lase, să îi lase pe cei tineri.“

„Vîrsta îi dă dreptul lui Ion Iliescu să părăsească acest pământ înaintea mea.“

CATEGORIA
UAP-UAP-UAP

Adrian Năstase (primul-ministru): „Mircea Geoană m-a rugat să vă transmit că anul viitor guvernul va acorda un premiu al său pentru artiști. Un premiu din partea guvernului.“

CATEGORIA
MIRCEA, FĂ-TE CĂ DESEMNEZI!

Traian Băsescu (primarul Capitalei): „Pot să vă spun cînd va fi anunțat primul-ministru din partea Alianței: după ce Mircea Geoană va fi dezbrăcat și arătat că nu numai că n-a fost bun de primar, dar că nu-i bun nici de premier.“

CATEGORIA
EMIL BOBU

Mircea Geoană (ministrul de Externe): „Rechinii din economie vor deveni delfini.“

CATEGORIA
DABIJA E CU GRIJA

Valentin Dinescu (senator PRM Timiș): „De ce facem alianță cu sindicatele? De grija muncitorilor. De ce-mi pui astfel de întrebări, ce vrei să comentez? Vrei să-mi tai craca de sub picioare?“

Întunericitul

Dan Voiculesu: creșterea și răscreșterea imperiului Securității

Am în față un pachețel cu contracte. Metrorex-ul are nevoie de curent. Deci cumpără. Există în România mai mulți producători de curent. Deci nu-i vând. Nu-i vinde nici Termoelectrica, nici Hidroelectrica. De fapt, deși am spus că ăștia au curent, trebuie să rectific: n-au curent suficient de scump. Hidroelectrica vinde cu 22-25 de dolari megawatu', iar Termoelectrica nu poate forța un preț mai mare de 35-38 de USD. Adică muuult sub pretențiile Metrorex. Drept care s-a căutat în disperare un furnizor intermediar de energie electrică pe care să-l convingă cineva să vândă mai scump. S-a găsit cu chiu cu vai o întreprindere numită GRIVCO. Este, probabil că deja știți, unul dintre giuvaerurile economiei private românești, o nestemată prinsă în salba care atârnă pe grumazul dlui Dan Voiculescu. GRIVCO s-a decis să facă pe dracu-n patru și să scuipe un preț adevărat în mecla Metrorex. Drept care s-a pus pe căutat de curent. A găsit la bulgari. Bravo. L-a cumpărat la prețul pieței, probabil maxim 30 de dolari. După care a semnat frumos, cu Metrorex-ul, un contract în care prețul sare la 55,239 dolari/MWh. Ca să aveți imaginea de ansamblu, contractul este de 12 luni, este în plină desfășurare și înseamnă consumarea a 160.000 de MWh. 8,836 milioane de dolari plătește Metrorex, respectiv noi, bugetarii. Am putea să ne punem câteva întrebări de o enormă stupizenie: de ce nu a cumpărat direct de la un furnizor local? Numai pentru că era prea ieftin? Dar dacă nu aveau ce să vândă? Adevărul e că Hidroelectrica exportă curent, în timp ce Voiculescu importă pentru Metrorex. Cei mai șmecheri analiști ai noștri vorbesc despre un aranjament prin care GRIVCO importă pentru Metrorex chiar curentul pe care îl exportă Hidroelectrica. Da' cine e, maică, veți întreba, Metrorexul ista, de se ține așa boier? Păi, ia să ne uităm în înscrisurile de la Camera de comerț și industrie cine sunt acționarii Metrorex: „Asociați persoane juridice: Statul Român. Adresa: B-dul Dinicu Golescu nr. 38, București". Deci respectivul stat român a reușit, fără efort, să cheltuiască niște milioane de dolari în plus, spre bucuria conturilor lui Voiculescu. Deci s-a întâmplat ceva normal. Deci ne cerem scuze că v-am reținut cu o asemenea banalitate. Totuși, un motiv am avut noi să vă încrețim fruntea: unde locuiește statul român? Pe Dinicu Golescu 38 cumva? Păi știți că e vecin de palier cu unu' Miron Mitrea. Dinicu Golescu 38 este și adresa Ministerului Transporturilor. Unii aventurieri ai interpretărilor au bombănit ceva despre perioada mai agitată a relațiilor dintre PUR și PSD, un cadou de câteva milioane de dolari fiind parte a negocierilor dintre partide. Ceea ce ne face să constatăm că e bine să ai partid.

Dar și mai bine e să ai bani

Un personaj din apropierea dlui Voiculescu spunea că l-a auzit, într-una din rarele situații în care alcoolul îi dezlegase limba, lăudându-se cu cele 60 de milioane de dolari pe care i-a palmat în confuzia de după decembrie 1989. Acum, că au apărut în cotidianul *Ziua* detalii despre operațiunile firmei CRESCENT și caracterul ocult prin care Voiculescu manevra fondurile lui Ceaușescu și ale Securității (evident, nefiind securist, ci simplu cetățean competent), nu mai e nevoie de ipoteze. Raportul din *Ziua* – dincolo de faptul că a apărut pe fondul unei încăierări stârnite între Liviu Luca (acționar la *Ziua*) și Dan Voiculescu, conflict cu care noi, neavând afaceri în petrol, nu avem nimic de-a face – își are ca sursă dosarul ICE Dunărea, întreprinderea de comerț exterior a Securității. Firma cipriotă al cărei director român era eroul acestor rânduri a avut realizări remarcabile: „În 1988, ICE Dunărea a realizat, prin intermediul CRESCENT, 66,98 % din volumul său total de export și aproape integral exportul de ciment pe diferite relații finale. Tot prin intermediul CRESCENT, ICE Dunărea a realizat 40% din totalul exporturilor de ciment ale României" (Marius Oprea, 7 septembrie 2004, *Ziua*). Același raport vorbește despre mari exporturi de oțel și alte produse cu care se mândrea economia socialistă pentru care nu există documente din care să reiasă că banii obținuți din export ar fi revenit la (ICE) Dunărea din țară. Deci domnul Dan Voiculescu era specializat, pe vremea lui Ceaușescu, în vămuit banii poporului în beneficiul fondurilor speciale și, mai mult – după cum susține Marius Oprea –, chiar pentru celebrele fonduri secrete ale lui Ceaușescu. Era, dl Voiculescu, maestru în operațiuni speciale care beneficiau de o discreție vecină cu bezna. Sincer, nici nu ne interesează pentru cine le făcea, ceea ce este semnificativ pentru noi este know-how-ul civilului Voiculescu. Asta a învățat el să facă la școala lui Ceaușescu – să palmeze bani publici. Și asta face și azi.

Prima mare operație în cont personal

a comis-o, probabil, în timp ce beneficiarul lui tradițional era împușcat cu sete la Târgoviște. (Precizăm, pentru cei mai tineri, că ne referim la Nicolae Ceaușescu). De altfel, domnia-sa a oferit o seducătoare explicație pentru originea banilor pe care i-a avut ca să-și pornească afacerile și televiziunile și ziarele: a fost băiat isteț. Și hoț, am adăuga noi, cu la fel de mult umor. Nu știm dacă a fost un banc faptul că, din același motiv de know-how, prin 1990

Te gîndeai, mă Dudule, cînd erai ministru de Interne penetist că o să fii coleg de partid cu pesediștii ăia pe care te dădeai mare că-i bagi în pușcărie?

Constantin Dudu Ionescu demonstrîndu-i lui Dan Voiculescu că dragostea de putere trece prin PUR

umbla un emisar al lui Yasser Arafat după dl Voiculescu să-i ceară armele sau banii înapoi. Asta pentru că exportul de țevi către palestinieni începuse cu banii înainte, iar până să plece armele s-a lăsat cu o revoluție numai bună să ascunzi câteva milioane de dolari. Faptul că a supraviețuit unei țepe trase palestinienilor poate să însemne fie că țeapa n-a existat, fie că i-a convins că se aplică clauza forței majore. Dar dacă tot am intrat în lumea islamului, cred că merită să evocăm un alt element de folclor în care este vorba despre asociatul lui Voiculescu la firma Crescent. Undeva în istoria firmei, ea a aparținut unui egiptean. Pe parcurs, acesta a fost scos din formulă, dar după 1989 a reapărut pentru a-i menaja imaginea lui Voiculescu. Se povestește că personajul a înțeles că firma chiar face bani serioși cu șmenuri și mai serioase. Drept care a murit. Nu știm dacă este adevărat că văduva l-a căutat pe dl Voiculescu la București acum vreo patru ani și nici cum a reușit s-o șteargă.

Dacă nu știm cum a fost omorât arabul,

știm cum a fost împușcat dosarul ICE Dunărea. Nu e lipsit de interes felul în care, cu chiu cu vai, la solicitarea Parchetului General, Consiliul Suprem de Apărare a Țării (CSAT) a reușit să desecretizeze celebrul dosar al afacerilor de import-export ale Securității. Nu pentru mult timp, pentru că asta se petrecea la finele mandatului lui Constantinescu. Imediat după, procurorul (Ovidiu Budușan) care apucase să-și bage nasul în „Dunărea" Securității a fost extirpat din sistem, iar dosarul – atenție – resecretizat. Că doar am avut o revoluție, ce dracu'.

Nu sunt multe păcatele lui Dan Voiculescu

Mai exact nu sunt variate: face și azi ce făcea atunci, doar că acum a rămas singurul supraviețuitor. Recte beneficiar. Totuși, trebuie să recunoaștem că și-a mai diversificat țintele. Au început să-l intereseze și imobiliarele. Cel mai frumos trofeu al său în materie este Aeroportul Băneasa. Recunoașteți că nu sunt mulți cei care se gândesc la un aeroport în primul rând ca la o suprafață mare de teren. O calitate care l-a făcut pe Voiculescu să acționeze în forță și să inventeze o asociere cu administrația aeroportului, o asociere care arăta la fel de corect ca și contractele care-i permiteau să tragă în piept chiar Securitatea. Regia Aeroport Băneasa, de exemplu, nu avea voie, conform contractului, să depășească 40% din capitalul social. Deci era condamnată să fie la cheremul partenerului său privat. Cum este posibil să ajungă un golan cu bani și mult tupeu să îngenuncheze o regie a statului, deci statul însuși? Păi este posibil numai cu asistența unor colaboratori din tabăra statului, respectiv a dlui Aurel Novac – fost ministru al Transporturilor – și a lui Șerban Mihăilescu, secretar general al Guvernului la data la care se comitea privatizarea (citește jaful) Bănesei. Sincer, nici nu este foarte important că Voiculescu golește de bani (vezi afacerea actuală cu Metrorex) sau de conținut (Băneasa) proprietăți ale statului.

Ceea ce contează acum

este procesul invers: banda lui Voiculescu este pe cale să devină însuși statul. Ceea ce, trebuie să recunoașteți, este o performanță deosebită pentru un lup singuratic cum a fost acest agent special al lui Ceaușescu. Sigur, nu putem împinge prea departe nici imaginea asta de personaj izolat, câtă vreme a fost nevoit să fie un apropiat al Securității. Avem un exemplu mic, dar edificator: unul dintre angajații lui, un directoraș din ograda voiculescului – dl Rotaru – a fost reactivat general și numit director adjunct al SIE. Asta după ce semnase, ca reprezentant al fundației Intact (una dintre creațiile lui Dan Voiculescu) contractul de jupuire a Aeroportului Băneasa.

Problema dlui profesor Voiculescu

este că nu s-a împăcat să rămână în istoria țării doar ca „omul de încredere al lui Ceaușescu", „colaborator al Securității", „escroc internațional", „golan politic", „hoț" și alte asemenea titluri de noblețe atribuite de presă. Nu, nu e de ajuns. Omul are nevoie să i se recunoască toate calitățile. Și s-a străduit să obțină și titlul de impostor universitar. A ținut dl Voiculescu să i se acorde titlul de profesor la ASE. Și și l-a acordat, firește, în afara regulamentelor, lăsând cu ochii în soare câțiva conferențiari pe bune, cu dosarele doldora de lucrări, și care mai și fuseseră văzuți de studenți la față, nu doar la televizor. Of, că era să uit. Păi dacă n-avea bani cinstiți să-și cumpere televiziune, nu l-ar fi văzut studenții nici măcar la televizor.

Mircea TOMA

fiică

La birtuțu' din pădure/Patru beau, unu' să fure

Patronul unei firme din Hațeg, județul Hunedoara, stăpânește în mod abuziv, de mai mulți ani, un imobil situat în centrul tîrgușorului. La bodega bișnițarului se adapă mai multe „organe" ale statului, care ling blidele ca să închidă ochii. Comisarii Gărzii Financiare își ostenesc ficatul cu flacoane de coniac, pompierii își înmoaie tulumba în butoaiele cu bere, electricienii își scurtcircuitează, la plesneală, neuronul cu tescovină și agenții poliției de proxenitate își îmbuteliază turț în fluiericea de sub gușă. Cam așa se pare că stau lucrurile. Altă pricină pentru care birtașul este lăsat să funcționeze, în ciuda a zeci de sesizări și reclamații, nu știm să fie. Din respect pentru sănătatea „organelor", subiectul a fost prezentat centrului de dezintoxicare numit PNA.

Și caii ni-i împușcă, nu-i așa?

Deși se încearcă mușamalizarea cazului de un an, cu pedepsirea unor falși vinovați nu cu mult timp în urmă, adevărul va ieși la iveală chiar aici și acum: la Sfîntu Gheorghe (Covasna) o unitate de vînători de munte a ajutat echipa unui vînător de urși să-și adune niște trofee. Mai precis, în iunie 2003, cu ocazia unei escapade cinegetice a premierului, 20 de cai de la unitate au fost declarați bolnavi de pneumonie și au fost uciși și dați momeală la urși. Pentru că, totuși, li se părea groasă și celor de acolo – era vorba de mulți cai din grajdurile unității –, s-a insinuat și faptul că o parte ar fi fost furați. Și, acum o lună, că tot nu mai sînt probe, au fost penalizați niște presupuși vinovați, care pentru furtul cailor, care pentru pneumonia în masă. Totuși, există dreptate pe undeva: și urșii care au pus botul la cal au fost pedepsiți, prin împușcare!

Gura bate puru'

Dacă ar fi să ne luăm după gura lumii și să credem că „politica-i curvă", atunci cu siguranță Partidul Umanist este bordelul perfect. Încă de acum trei săptămîni, se zvonea că umaniștii o pun de-o încuscrire cu baronii PSD. Iată că informațiile au fost confirmate și PUR-ul a bătut palma cu PSD-ul. Dar să exemplificăm… La Hunedoara, par example, în premieră absolută, umaniștii sînt în alianță cu opoziția la Consiliul Județean și în alianță cu puterea la Prefectură, întrucît vor primi un post de subprefect (pe care l-au mai pierdut o dată cînd s-au băgat sub plapuma PNL-PD). Și după ce au bătut palma cu toată lumea – palma stîngă cu dreapta politică și palma dreaptă cu stînga politică – Partidul Umanist e pe cale să o rupă cu electoratul care nu va mai pune mare preț pe omenia lor. Din relațiile nepotrivite întreținute de umaniști cu ambele tabere a ieșit și un lucru bun: Alianța D.A. și PSD sînt șogori. Lucru pe care noi îl bănuiam de mult.

Platon și Aristotel încuscriți c-un alt bordel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

Jocul URR: Uite Ţaţa, nu e Ţaţa

Vinerea trecută erau adevărate următoarele:
Numele: Ţaţa Marian. Funcţia: candidat la Preşedinţie.
Partidul: Uniunea pentru Reconstrucţia României.
De lunea aceasta sînt altele adevărate:
Partidul tinerei generaţii, partidul băieţilor de firmă, Uniunea Renaşterii României a schimbat după zece zile Ţaţa din fruntea cursei pentru preşedinţie.
Marian Ţaţa nu mai este candidatul lor. Cosmin Alexandru explică o explicaţie.

Interviul de vineri cu Marian Ţaţa

Nume şi renume

Reporter: Cum or să zică românii… preşedintele Republicii România e Ţaţa.

Marian Ţaţa: Tatălui meu îi spuneau nenea Ţaţa. E românește. De ce trebuie să mă cheme în -escu? Nu e ţara anormală, ce e rău că un om normal, de vîrsta a doua, vrea să tragă un partid în sus, să intre în Parlament?

Rep.: Vîrsta dumneavoastră e o problemă.

M.Ţ.: Nu e nici o problemă vîrsta. Cei ce ne-au condus au fost destul de în vîrstă, mult mai în vîrstă ca noi, cei din URR, şi, după cum se vede, nu vor să dea puterea din mînă. După ei, vîrsta trebuie să continue dincolo de o vîrstă normală la care se iese din viaţă. Cred că spiritul e nevoie să fie tînăr. Iar cu experienţa pe care o ai să faci ceva pentru comunitate. Dacă e vorba de vîrstă, eu am 15 ani de politică nepartizană şi am un ascendent important faţă de alţii, care, tineri sau bătrîni, au stat şi au cîrtit permanent, fără să se fi angajat în lupta celor ce nu vor democraţie, nu vor economie liberă, nu vor nimic.

Profilul unui candidat care a fost

Zodie: Rac.
Film: „Naşul“, Chaplin, Stan şi Bran.
Carte: Liiceanu, Pleşu şi Patapievici. Îi citesc pentru a-mi pregăti discursurile politice. Pe vremuri, cărţi de sculptură, arhitectură.
Muzică: Jazz.
Driving music la drum: Country.
Femei proaste, deştepte, brunete, blonde: Da.
Amante: Nu.
Gimnastică: Nu.
Flori: Diminuează din eşecurile vieţii.
Maşini: Mi se potriveşte Land Rover Defender, cu caroserie de aluminiu, fără climatronic, să pun un cojoc pe umeri.
Prostituţia: Este în floare, dar nereglementată.
Banii: Sînt amestecat. Unde ar trebui să fiu zgîrcit, nu sînt invers.
Bani în buzunar în momentul interviului: 1.500.000 de lei.
Viaţa: Complex de împrejurări. Un dat de care uneori îţi baţi joc de el.
Noroc: Nu joc. Nu am măsura norocului.
Fumatul: Nu.
Pasiuni: Cîinii. Am doi, o Şnauţeriţă şi un Mioritic Românesc rău şi cioban.
Băutura: Whisky Jack Daniels.
Boală: Nici una, nici în partea de sus, nici în partea de jos.
Îmbrăcăminte: Lejer, fără cravată.
Parfum: Nu.
Oglindă: Nu.

Interviul de luni cu Cosmin Alexandru

Reporter: Vă bateţi joc de noi?
Cosmin Alexandru: Nu.
Rep.: De ce l-aţi retras pe Ţaţa?
C.A.: Deocamdată acest subiect este în dezbaterea internă. Este un lucru pe care ne-am gîndit să-l discutăm, fiindcă reacţia simpatizanţilor noştri, a oamenilor care se uită cu interes la noi, a fost una de nedumerire.
Rep.: În ce sens?
C.A.: În sensul în care ei se aşteptau la un candidat tînăr, în primul rînd. Apoi, ar fi contat calităţile lui.
Rep.: Credeţi că asta e problema?
C.A.: Aşa a ajuns la noi… ca fiind problema vîrstei. Domnul Ţaţa e un om de valoare, dar e un om în vîrstă, care nu se potriveşte cu caracterul tineresc al partidului, pe care l-am avut în publicul ţintă.
Rep.: De ce problema asta nu a apărut înainte de a scoate Ţaţa în faţă?
C.A.: A fost greşeala mea. Eu am insistat ca domnul Ţaţa să candideze. După alegerile locale nu am crezut că lumea se uită la noi cu ochii la acest atribut al tinereţii. A fost o greşeală pe care mi-o accept şi sper s-o corectez.
Rep.: Este efectul editorialului lui Nistorescu din *Evenimentul zilei?*
C.A.: Nu doar al editorialului. Era un punct de vedere pe care l-am simţit din foarte multe surse. Domnia sa a pus în pagină, pe scurt, aceste reacţii.
Rep.: Aceste zece zile în care l-aţi băgat şi l-aţi scos pe Ţaţa… aceste zece zile cum se pot numi? Ezitare? Daţi-mi termenul…
C.A.: Este o perioadă de reflexie…
Rep.: Asta ţine de tinereţe sau de bătrîneţe?
C.A.: Perioada asta ţine de o anume stare de spirit, în care ne interesează reacţiile celor interesaţi de noi. Apoi, noi sîntem un partid foarte aparte în politica românească şi ţinem cont de părerea celor interesaţi de noi. A sosit la noi părerea lor şi am hotărît să ţinem cont de ea.
Rep.: Sînteţi băieţi fini de marketing, de publicitate… de ce nu aţi reuşit?
C.A.: Noi ne-am mişcat bine în zona economică, acolo există competitivitate. În spaţiul politic nu este aşa. Un produs bun ca URR are nevoie şi de multă influenţă. Acest lucru are legătură cu banii, dar şi cu o structură de interese din politic şi media. Vedeţi situaţia PUR – Antena 1. Noi nu avem nici foşti, nici actuali nomenclaturişti. Noi am folosit Internetul preponderent.
Rep.: V-or fi conectat ăştia doar între voi, membrii de URR. Timpul devine împotrivă.
C.A.: Nu este un mediu deschis URR. Dar asta nu înseamnă că nu putem redresa handicapul. Vom apărea mai des în mass-media.
Rep.: V-aţi însuşit critica…
C.A.: Sigur.
Rep.: Păi şi asta e o chestie aberantă, să reacţionezi la ce spune Nistorescu…
C.A.: Nici aşa nu merge şi nici nu e aşa. Nu din cauza unui editorial l-am retras pe domnul Ţaţa. Ci din cauza semnalelor membrilor noştri. Pe de altă parte, domnul Nistorescu este unul dintre formatorii de opinie, aşa că nu văd o contradicţie. Cred că întotdeauna se poate mai mult.
Rep.: Aveţi atitudinea coadă între picioare ca să treacă valul ăsta…
C.A.: Ha-Ha-Ha…
Rep.: Vă faceţi mic-mic, trece săptămîna. Ce-o fi în sufletul lui Ţaţa… zece zile s-a văzut candidat la preşedinţie… sau angajat la multinaţională, nu vă mai pasă…
C.A.: Nu am pierdut un prieten. Dorinţa domniei sale a fost aceea de a ne ajuta cu tot ceea ce poate. Nu are de ce să se simtă lezat.
Rep.: Dar, repet, sînteţi lucrători în marketing, în publicitate… Puteaţi face un sondaj înainte, în grupul de chat: e bun Ţaţa?
C.A.: Noi ne-am sfătuit, dar nu am primit reacţii suficiente. Uneori se întîmplă aşa.

Eugen ISTODOR

URR
FIECARE CONTEAZĂ
MARIAN
ŢAŢA
PENTRU PREŞEDINTE
Am renunţat de bunăvoie la candidatură pentru că am înţeles că n-am ce căuta la Preşedinţie. Păi, asta-i mai lipsea României: după un Ţap şi o Bunicuţă să vină Ţaţa.

Marian Ţaţa, care a candidat doar o săptămînă la Preşedinţie pentru ca pînă la alegeri să le vină rîndul tuturor membrilor URR

Pentru monumentul unei femei monumentale

Motto: „*Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să ştiu că s-a limpezit lumea*“
Elisabeta Rizea

Cine este Elisabeta Rizea şi cui foloseşte acest monument

Născută în Domneşti-Muscel, Argeş, strașnica femeie care-şi făcea cruce cu limba în cerul gurii în timpul anchetei a fost arestată prima dată în 1949 şi anchetată de Securitate pentru că a sprijinit activ „banda teroristă Arsenescu-Arnăuţoiu“. Grupul de partizani, de fapt eroi ai rezistenţei anticomuniste, supranumit „Haiducii Muscelului“, ajutaţi de Elisabeta Rizea, soţul ei Gheorghe şi fiica sa, cât şi de către majoritatea sătenilor din Nucşoara (familiile Arnăuţoiu, Jubleanu şi Chirca au fost familii care s-au sacrificat aproape în întregime), a fost fondat de un fost colonel al Armatei Regale, Gheorghe Arsenescu, împreună cu locotenentul Toma Arnăuţoiu, şi a activat între anii 1949-1958 pe versantul sudic al Munţilor Făgăraş, Iezer şi Leaota. Toţi luptătorii, inclusiv comandanţii acestora, au fost ucişi în lupte, s-au sinucis sau au fost executaţi de Securitate, ultimii în anul 1962. Elisabeta Rizea şi soţul ei au fost arestaţi prima dată în 1949, anchetaţi şi bătuţi de Securitate. Eliberată în 1956, a continuat să-i ajute pe partizani. După doi ani a fost din nou arestată şi condamnată la moarte, pedeapsă comutată la 25 de ani de muncă silnică. A fost eliberată în 1964 şi a murit în 2003, după ce a fost vizitată de către Regele Mihai I şi preşedintele Constantinescu. Urmăriţi de vorbele sale: „Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să ştiu că s-a limpezit lumea“, încercăm să-i onorăm această ultimă dorinţă, dar şi pe acele femei care au luptat umăr la umăr cu bărbaţii lor, uneori cu arma-n mână, murind în închisoare sau în munţi: Arnăuţoiu Laurenţia, Plop Maria, Chirca Elena, Maria Jubleanu, Tomeci Elisabeta.
Monumentul propus să ia locul statuii lui Lenin în Piaţa Presei Libere este nu numai o simplă statuie a unei femei-simbol al luptei populare împotriva comunismului sau un exemplu de verticalitate pentru toţi ziariştii care trec pe lângă el, ci şi o satisfacţie profund umană că, cel puţin o dată într-o sută de ani, se face un pic de dreptate.

Liviu MIHAIU

Dare de seamă asupra chetei naţionale

Dragi cititori, dragi finanţatori, după atâta amar de vreme în care s-au făcut liste de susţinători intelectuali şi politici, reportaje şi emisiuni la TVR 1, tocşouri la Antena 1, ştiri la PRO TV, apeluri în presa de provincie şi centrală, discuţii cu administraţia locală şi centrală, ba chiar mitinguri oficiale cu primarul genearal al Capitalei şi cu prim-ministrul, în contul Aşezământului Cultural s-a aciuat pentru construcţia monumentului Elisabeta Rizea suma de 366 de milioane de lei (11.000 $). Asta în timp ce pentru sărbătorirea morţii domnitorului „degrabă vărsătoriu de sânge nevinovat“, Ştefan Cel Mare, statul nostru a cheltuit peste 100 de miliarde de lei. Din aceşti bani strânşi din batistele donatorilor noştri s-au „deturnat“ 150 de milioane de lei pentru renovarea monumentului „Haiducii Muscelului“ („banda“ anticomunistă din Munţii Făgăraş, Iezer, Leoata pe care Elisabeta Rizea a ajutat-o), bani pe care Aşezământul i-a donat spre cuvioasă folosinţă Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din Câmpulung Muscel prin OP 102/11.05.2004. Vă informez că nu ne vom lăsa, chiar dacă va trebui să aşteptăm schimbarea regimului. Mulţumim tuturor celor care cred că, cel puţin o dată la o sută de ani, se face un pic de dreptate.

LEI: RO72 CBIT 4220 1022 9901 2000
USD: RO38 CBIT 4220 1022 9901 3000
EUR: RO04 CBIT 4220 1022 9901 4000
deschise la B.C. ION ŢIRIAC – sucursala Izvor; titular cont: AŞEZĂMÂNTUL CULTURAL „ACADEMIA CAŢAVENCU“.

Cuvîntul care face pozanaliză

Cînd eram mic, am învățat la „Biologie“ că omul este format din cap, trunchi și membre. La fel, un ziar este compus din poze, titluri și texte. Dar, ca și la om, unde trunchiul și membrele n-ar fi nimic fără cap, tot așa și într-un ziar titlurile și textele n-ar avea nici un haz fără poze. Să purcedem așadar și să ne benoclăm la cîteva imagini interesante care au adus o notă de culoare lîngă furnicile alea mărunte și obositoare, scrise negru pe alb, din care, la nevoie, vom cita.

● ***Ziua*** de luni începe cu două poze. În prima, Ciuhandu și Constantinescu stau față-n față. Constantinescu pare că-i explică ceva, dar Ciuhandu se face că nu pricepe, e bosumflat și se uită-n gol, după muște. Citesc: „Acțiunea Populară și PNȚCD au hotărît să fuzioneze. Noua formațiune se va chema PNȚCD-AP.“ Hm, PNȚCD-AP? De scris se scrie ușor, dar de pronunțat va fi ceva mai greu căci, mă gîndesc, va trebui să spui PENEȚECEDELINIUȚĂAPE. Altfel s-ar putea enerva Ciorbea, care lipsește din poză. Păcat.

În cea de-a doua e Sharon care, cu mîna ridicată, „lansează ideea războiului civil“. Fantastic, n-am observat pînă acum, dar vă jur, Ariel Sharon are strabism. Pe cuvînt, e sașiu, ochiul drept îi fuge într-o parte.

● În ***Evenimentul zilei*** de marți, mi-a atras atenția Răzvan Theodorescu, cu două portrete în care apare fără păr. Pe prima pagină are o mină de gospodină ofticată că nu i-au ieșit murăturile, iar în pagina 10 se uită în sus și, din cauza înclinării gîtului, gușa de sub bărbie i s-a mutat la ceafă, formînd un fel de centură de osînză care se temină brusc în partea inferioară a craniului. Beeah! Motivul acestor poze este o pagină de reacții la adresa ministrului care, ținînd cont de părerea cheliei sale, a decis că bibliotecile județene n-au nevoie de cărțile editurilor *Polirom*, *Humanitas* și *Paralela 45* și nici de revistele de cultură *România literară*, *Observator cultural*, *Dilema veche*, *Orizont* sau *Timpul*. Dar, întreb, domnia sa citește revistele astea sau cărți de la sus-numitele edituri? Probabil că nu, din moment ce nu le consideră necesare pentru lectura altora. În cazul acesta, mă gîndesc că preferă manualul de anatomie al dlui Bucă, pentru care am auzit că a dat bani. Și, dacă scrie și dna Bucă, e clar care sînt lecturile cu care se delectează dl ministru.

● Miercuri, ***România liberă*** ne oferă o poză de nota 11, intitulată „O supusă surprinsă cînd îi pupă mîna baronului“. Adică lui Marian Oprișan, preș. al Cons. Jud. Vrancea, a cărui zi de naștere s-a consumat într-un cadru sărbătoresc, în care șefii serviciilor descentralizate și numeroși oameni de curte și afaceri au defilat prin fața șefului cu buchete de trandafiri. În poză se vede o doamnă care stă la coadă, interesată să dea și ea un mozol pe mîna lu' șefu', poate, cine știe, se vindecă de coșuri și-i ies măcar patru numere la Loto. Felicitări fotografului și la mai multe.

● Joi, într-un moment de rară inspirație jurnalistică, ***Adevărul*** ilustrează declarația președintelui Consiliului Investitorilor Străini, Gilbert Wood, despre cei 500 de rechini care ar face legea în economia românească cu ... o poză profil-stînga a Marelui Alb. Rechin a zis, rechin am pozat. Totuși, mă gîndesc că, pe viitor, ziariștii de la *Adevărul* ar putea proceda și invers: să ilustreze, de exemplu, o știre despre condițiile excelente de la o stațiune de creștere și îngrijire a porcinelor cu o ședință în plen.

Acum, vă mulțumesc pentru atenții și vă dau întîlnire pe săptămîna viitoare cu rubrica (intră genericul) „Cuvîntul care...“.

Alin IONESCU

canalul mass-midia năvodari

● **Nici nu l-au inaugurat bine, că frații Micula au deja probleme cu noul lor canal TV (N24), cauzate de refuzul sau lipsa de cooperare a cabliștilor în preluarea și difuzarea N24. Se pare că „alte metode“ nu au ținut și atunci frații au trecut la Planul B. La nivelul trustului de sifon European Drinks a demarat o mega-operațiune sub egida „Românii vor N24“. Pe linie de serviciu, agenții comerciali ai trustului din județe diferite au primit stive de plicuri (de diferite forme și culori), gata timbrate și cu hîrtie, care trebuie adresate companiilor de cablu „ca din partea cetățenilor“. Textele trebuie compuse în diverse stiluri (ca și cum ar proveni de la țărani, muncitori, intelectuali, femei, bătrîni etc., etc.) și, evident, scrise de mîini diferite. Agenții comerciali s-au pus pe treabă și, pe lîngă prieteni, familii ș.a.m.d. pe care i-au pus la scris scrisori, odată cu comenzile luate de la buticari i-au rugat și pe aceștia să completeze și să trimită scrisori. Operațiunea se află în plină desfășurare de cîteva săptămîni și deja dă rezultate, există cabliști care anunță noul canal!**

Zețarul Ivan

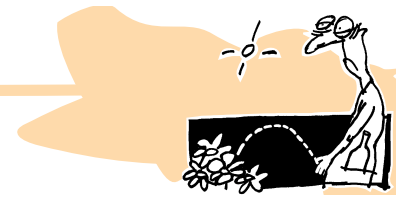

MAMA NATURĂ
TATĂL ALCOOLIC

România.
Mici fragmente de neant.

Brigada „Mobile“, din nou în acțiune

Mă aflam în Constanța, în sediul unui operator de telefonie mobilă – persoană juridică importantă, nu-i spui numele –, cînd a intrat în incintă un polițist în uniformă. M-am uitat în jur: doar patru domnișoare, angajate ale firmei, plus eu, angajat al firmei *Academia Cațavencu.* Pentru o clipă m-am gîndit că am parcat aiurea, dar n-aveam cum, sînt foarte atent la acest detaliu și, în plus, venisem cu troleibuzul. Polițistul, însă, nu avea treabă cu mine, voia doar să spună că-i furaseră telefonul mobil. Așa că a dat o fugă la cel mai apropiat sediu. Probabil că s-a gîndit să anunțe întîi prin stația din dotare, dar i-a fost teamă că sînt cam scumpe minutele dacă apelează în altă rețea.

Autostrada dă deja prin gropi

Pe Autostrada Soarelui, cea inaugurată (mă, rog, bucățica aceea pe care o știm cu toții) înainte de alegerile locale, cînd nici nu era gata, a venit toamna. Spre capătul de la Lehliu sînt restricții de viteză, pentru că se repară deja un pod de pe calea de rulare și sînt cîteva șanțuri căscate prin fostul asfalt. Asta e prima impresie, dar mi-e că mă înșel și, de fapt, operațiunea este mult mai complexă. De exemplu, s-ar putea să nu fie vorba de reparații. Nu cumva iau podul cu totul și-l duc pe următorul tronson, pe la Fetești, pentru inaugurările de la alegerile generale?

Muci și cîștigi!

În spatele blocului meu, ca în spatele multor blocuri românești, se joacă în fiecare zi niște copii. Într-una din zilele trecute, am văzut live cum, în timp ce unul de vreo 3-4 ani își mînca mucii, un prieten al lui l-a întrebat: „Băi, cum sînt, săraţi?”. Mi-a venit în minte cantina la care a mîncat Năstase prin peregrinările sale între fomiști. Oare Mitrea ce l-o fi întrebat pe Adi? „Băi, cum sînt, săraci?”

Sportul alb cu gulere negre

Ca fin și delicat analist al țărăniei din centrul Bucureștiului, aș vrea să observ – după ce tot eu am observat acum cîteva săptămîni obiceiul țăranului de vreme nouă de a numi orice cîrciumă „club” – apariția unui proaspăt fenomen: mutarea amărăștenilor de centru din sălile de fitness pe terenurile de tenis. Tot mai multe fețe cunoscute care-și plimbă gelul din cap prin centru îmi fac următoarea invitație: „’Ai, poate mergem și noi la un tenis!” Eu, unul, habar n-am de ce parte se apucă racheta aia și nici nu înțeleg de ce atunci cînd mingea iese afară din teren nu se bate corner – dar, ca să nu-mi trădez inferioritatea, răspund cu un fel de: „Sigur! ’Ai, poate mergem!”. Mă întreb ce au ăștia în comun cu sportul alb, în afară de faptul că poartă în pantofii lor negri și lăcuiți același ciorap alb cu care merg și la teren.

Ethos, Porthos și Aramis

Reportaj cu țara de gît

Labă. Omagiu.

Tradiții

Labă a făcut Chimie. L-a avut coleg pe Sulă. I se spune „domnul Mircea“. De parcă Labă nu ar avea istorie. Bunicul Labă a făcut Plevna. Tatăl Labă era Lordul Labă, recunoscîndu-i-se în sat intransigența. Labă Mircea e Săgetător, puțin aiurit, puțin visător. Lui Labă îi plac: femeile, liliacul, Beatles, Brahms, „Nașul“, „Stăpînul inelelor“, călătoriile, apusul de soare, să stea în apa rece a unei gîrle, schiul. Lui Labă nu-i plac: mincinoșii și lingușitorii.

Politici

Nu are nimic cu PSD–ul, ci dimpotrivă. A fost penelist. Dar după ce și-au rupt aripile, a renunțat. Ca om bogat, Labă a intrat în comisii și comitete. Protocolul face să se vadă întîi cu oameni ai Ploieștiului, oraș unde el face afaceri. Întîmplarea face ca el să-l însoțească pe Ion Iliescu într-un lung turneu prin Asia. Intuiția l-a făcut să cumpere mult teren în zona rentabilă a Ploieștiului și acum autoritățile, ce vor să lărgească Ploieștiul, îl solicită.

Ceaușeasca

Cu chimia, Labă a ajuns creierul lui Ceaușeasca. A ajuns la Brazi. A construit uzina lui Leana Ceaușescu. Aia cu izopreni. Orgoliu, ambiție? Labă ar fi luat un picior în fund. A făcut infarct, accident vascular. De stres, din presiune. Labă era în angrenaj. Avea copii, avea nevastă. I s-a luat interviu atunci și reporterul i-a spus că-l semnează Lab. Or, Labă a spus că are orgoliu. Și nu a acceptat.

Revoluția

Labă a făcut Revoluția din el. Pe 22 decembrie ‘89 a venit cu o șampanie în sala de consiliu și și-a speriat colegii din conducere. A luat portretul lui Nicolae și l-a făcut bucăți. Și-a construit prima afacere. Nu a mers. Atunci s-a întors din Nigeria în țară Furtos. Cu el a început epopeea capitalistă.

Lache și Mache

Vremurile de acum se vor mîndri cu povestirea istoriei lui Labă și Furtos. „Viața lor seamănă foarte mult cu un sistem solar dublu, în care fiecare joacă pe rînd rolul centrului, pe cînd celălalt i se rotește împrejur.“ Fiindcă Labă a rămas pe meleagurile noastre, iar Furtos, umblat cu contracte în străinătate din timpul lui Ceaușescu, a plecat în lume după contracte. Au început prin deturnarea de la stat a unui contract gras din Nigeria. Labă spune că doar moralitatea le-a lipsit. Furtos era zgîrcit, Labă, larg la mînă. Furtos era lipsit de gust, Labă, cu gust. Furtos cu Melești, Labă, vezi capitolul *Politici.*

Furia

Furtos a trimis din greșeală un fax spre Labă. În fax se vorbea de niște bani de care Labă nu ar fi trebuit să știe niciodată. Pînă atunci, scrisorile dintre cei doi începeau cu „Dragă șefu“ (Furtos către Labă, că Labă era mai în vîrstă) și „Dragă Mircea“ (Labă către Mircea, că Labă respecta inteligența și cutezanța mai tînărului). Gafînd brusc, în ‘97, Furtos descoperă că banii comuni erau cheltuieli personale la Labă. Salarii mari lui Ovidiu Labă, apartament lui Nelu Labă, vacanță Labă în Tenerife, teren dat pe mîna lui Labă în Bușteni, teren semnat de Labă la Ploiești, apartament autentificat de Labă la București. Labă se făcuse, și singur, și cu Furtos, mare. Așa că Labă punea mîna și urla: existăăă venit personal! Dar și spumega: Furtos, unde-s 6 milioane de dolari? Trecutul nu mai conta. Nu mai conta cine fusese primul pe aceste meleaguri, Labă sau Furtos. Doar lupta. De atunci, scrisorile lor încep rece: „Domnule Labă“, „Stimabile Furtos“.

Labă către Furtos

„M-ai ținut și mă ții într-un stress continuu…“ „Fiind adus la disperare de către tine, eu acționez ca un om disperat. Fiind ferm convins că altfel nu scot banii de la tine și că nu pot ieși din afacere în mod onorabil, decît jucînd tare, atunci risc.“ „Tu nu te dai în lături de la nimic pentru a-ți însuși acești bani. Inclusiv asasinatul.“ „N-aș da mulți bani pe tine dacă vei încăpea pe mîna d-nei Negulescu și a prietenilor ei.“

Furtos către Labă

Doamna Negulescu este președinta Tribunalului Ploiești. Intransigentă. Dar cuscra lui Labă. Domnul Labă: „Scrisoarea aceea era intimă, nu credeam vreodată că Furtos o va face publică, dacă știam, scriam cuvîntul Justiție, nu doamna Negulescu.“

Dom'le, mare nesimțit partenerul meu de afaceri! Pe lîngă că e țepar și-l cheamă Furtos, auzi dumneata ce-mi zice cînd îi cer socoteală! Îmi zice în față: „Unora le place-o babă / Mie, să i-o trag lu' Labă!“ Ce panaramă de om!

Fotodocument: În această pagină veți afla numeroase detalii despre situația domnului Labă. Cam tristă.

Încheiere

Dacă aș fi dintre acei autori care-l iubesc pe Labă, v-aș spune că Labă și Furtos se luptă prin tribunale. Dar întrucît nu fac parte din acea categorie, vă spun că nu știu ce s-a mai întîmplat cu cei doi, Labă și Furtos.

Eugen ISTODOR

Bursa şpăgilor

Consilierul municipal Vlaşin a făcut puşcărie în Austria

La prima impresie, Vasile Vlaşin este un om de afaceri de succes. În această postură patronează o agenţie de forţă de muncă în străinătate. La a doua, este membru al filialei PRM Maramureş. În această calitate a candidat la alegerile locale din iunie şi a fost ales consilier municipal la Baia Mare. La a treia impresie, Vlaşin este un infractor notoriu, care a făcut de două ori pârnaie în Austria, unde are interdicţie de intrare. Cumplita ştire este confirmată de scrisoarea oficială a viceconsulului Iutta Leschanz, de la Ambasada Austriei la Bucureşti, trimisă Senatului României încă de anul trecut. Doamna viceconsul scrie că Vlaşin a fost condamnat pe teritoriul Austriei la 6 luni de închisoare şi încă o dată, la 12 luni, „cu suspendarea condiţionată a executării pedepesei pe o perioadă de trei ani“ şi că sentinţele „au fost pronunţate pentru următoarele infracţiuni: trafic de persoane, falsificare documente/fals în înscrisuri şi uz de fals“. Senatorul Liviu-Doru Bindea, liderul PRM Maramureş, ştia că Vlaşin e pârnăiaş, dar s-a exprimat că o să aranjeze el chestia asta cu Vadim şi nu se va întâmpla nimic. Pentru acest serviciu, se pare că Bindea a primit de la Vlaşin cel puţin 11.000 de euro, din care tribunul Vadim şi-a luat tainul.

Şest modus in rebus

ÖSTERREICHISCHE BOTSCHAFT BUKAREST
KONSULARABTEILUNG
STRADA VASILE LASCAR NR. 51, 70211, BUKAREST

Tel. (0040 21) 2103933, 2101601
Telefax: (0040 21) 2101682

FAX

An/To: PARLAMENTUL ROMANIEI – SENAT

FAX-Nr.: 312.32.97 Telefon-Nr.:

GZ: 204/16-KA/03 Datum: 03.04.2003

Seiten/Pages: 1 (inkl. Deckblatt)

Ambasada Austriei/Sectia Consulara prezinta inalta sa stima Parlamentului României-Comisia pentru drepturile omului si minoritati- si, cu referire la Nota XVIII/21/ 13.02.2003, comunica urmatoarele:

Cetateanul român Vasile VLASIN, nas. 21.07.1975, apare în perioada mentionata de Dumneavoastra cu urmatoarele înregistrari în cazierul judiciar:

- condamnat la 6 luni închisoare
- condamnat la 12 luni închisoare, cu suspendarea conditionata a executarii pedepsei pe o perioada de 3 ani

Sentintele de condamnare au fost pronuntate pentru urmatoarele infractiuni: trafic de persoane, falsificare documente/fals în inscrisuri si uz de fals.

In speranta, ca aceste informatii va sunt de folos,

Cu salutari cordiale

Indienii de la ISPAT au adus poluarea ecologică

După venirea indienilor de la ISPAT la Sidex, natura gălăţeană a primit o mînă de ajutor în lupta ei cu omul. Era şi timpul. Să luăm de pildă crapul de Dunăre: pe cît de prigonit era înainte, pe atît de ţanţoş se plimbă acum pe sub nasul braconierului. Dinţii lui plini de ferosiliciu, solzii lui în care sclipeşte feromanganatul, branhiile lui tari de la sterilul pe care îl înghite zilnic îl fac practic imbatabil. Cîrligul se rupe, suliţa se frînge în platoşa solzoasă, plasele sînt tăiate ca de ferăstrău. Nici electricitatea nu-l mai deranjează, iar cînd pescarul dă cu curent, crapii produc lumină şi atît. Şi asta mulţumită patronatului indian, care a dezafectat toate instalaţiile de filtrare a apelor reziduale ale combinatului. Aşa numita haldă de zgură de lîngă SIDEX, care ar fi trebuit curăţată, a sporit în 3 ani cu 65 de mii de metri pătraţi. Pînă şi vietăţile aerului sînt încurajate: filtrele de aer ale furnalelor, promise acum trei ani, la cumpărare, întîrzie să apară. Galaţi e singurul judeţ în care Năstase nu poate să vîneze raţe sau pelicani, fiindcă ele se ascund cu uşurinţă în norii groşi de fum ecologic. La 25 noiembrie 2001, cînd au semnat contractul, indienii promiteau să investească 125 de milioane de dolari teoretici în programe de mediu. Concret, pînă în 2004, au adunat cîteva amenzi de la Inspectoratul de mediu, pe care nu le-au plătit. Fiindcă natura din Galaţi e mulţumită de ei, a promis că plăteşte ea pagubele.

Organizaţia „Salvaţi Dunărea şi Delta – *Academia Caţavencu*“

Chirii de tot rîsul şi de tot ristea

Imobil Adresa	Chiriaş	Costul chiriei/lună cf.Hot.CJV nr.50/2.07.2002
B-dul Gării nr.6	PRM PSM	25931 lei 33128 lei
Cuza Vodă nr.28	Birou parlamentar PSD Carmen Dumitriu Cătălin Popescu Ristea Priboi Miron Mitrea Stoica Fevronia	 124551 lei 133342 lei 128495 lei 146930 lei 148379 lei
M-şal Antonescu nr.21	SC Trinec Serv SRL Focşani	11641260 lei
Cuza Vodă nr.56	Scoala Postliceală Sanitară Cristiana	3087110 lei
D.Cantemir nr.3(bancomat)	Banc Post	7 E
Măgura nr.123-bloc locuinţe	Chetreanu Simion Petre Nicuşor Voicu Mihai Coman Vasilica Zăgan Miti Burcă Ionel	213058 lei 107033 lei 106721 lei 84923 lei 84923 lei 164752 lei
Revoluţiei nr.17- bloc locuinţe	Manolache Viorica Hornea Ginel Cristian Nicuşor Mihu Anişor Păncescu Danuţ Lautaru Vasilica Nişcoveanu Vasilic	119700 lei R 119700 lei 119700 lei 119700 lei 119700 lei R 119700 lei 119700 lei

Numeroşii noştri cititori de tabele pot vedea în facsimilul alăturat care sînt chiriile pe care le percepe Consiliul Judeţean Vrancea de la persoanele şi firmele care-şi hodinesc oasele şi pixurile prin spaţiile sale. Să remarcăm mai întîi cei 11.641.260 de lei percepuţi lunar de la Trinec Serv, societatea care editează *Monitorul de Vrancea* şi care, pînă să treacă cu arme, bagaje şi ziar în tabăra lui Oprişan, plătea pe acelaşi spaţiu vreo 50 de milioane. Iar apoi să remarcăm că pe Miron Mitrea îl costă biroul de parlamentar 146.930 de lei pe lună, ceea ce ni se pare o exagerare faţă de cei 128.495 de lei plătiţi lunar de Ristea Priboi. Oricum, Consiliul lui Oprişan mai avea puţin şi lua şi pielea de pe bieţii oameni. Dacă nu cumva a şi luat-o, dar nu pe toată, ci doar pe cea de pe o anumită parte intimă a corpului, cea pe care o iau slugile de obicei la dezvelit.

Chiria-n provincie

Ion Iliescu, un zero cu mulţi de zero

La sărbătorirea a opt ani de la încheierea primelor două mandate ale sale şi a 140 de ani de sistem bicameral românesc, Ion Iliescu a declarat că a venit vremea „să manifestăm toleranţă zero faţă de corupţia în politică“. Probabil că Iliescu a vrut să spună că a venit momentul să manifestăm, faţă de corupţia din politică, o toleranţă cu mulţi de zero.

Monumentul zeroului recunoscut

Parlamentarilor le-a senat ceasul

– senzaţionalele voturi ale *Academiei Caţavencu* –

Senatorii s-au mutat în sediu nou, ceea ce pentru şeful lor, Nicolae Văcăroiu, este un mare pas înainte. Un pas împleticit, dar tot pas înainte, fiindcă e de bănuit că prin vechiul sediu nu prea mai avea pe unde să depoziteze vechile sticle. Noul sediu al senatorilor are şi alte facilităţi, utile tuturor, cea mai grandioasă dintre acestea fiind noul ceas atîrnat pe peretele noului sediu: un ceas atomic, care nu rămîne în urmă decît o secundă la fiecare eră glaciară. Cînd va dispărea regnul uman de pe faţa pămîntului şi, odată cu el, şi comuniştii din Parlamentul nostru, acest ceas nu va fi rămas în urmă decît cu o juma' de secundă, hai trei sferturi. O fi bine că senatorii şi-au luat ceas atomic, n-o fi bine? La întrebarea asta numai timpul şi ora exactă pot da un răspuns. Pînă atunci, noi încercăm un vot.

E BINE

Ştefan AGOPIAN

E bine. Aşa o să le sune ceasul la fix. În noiembrie.

Ioan T. MORAR

Întîrziind doar o secundă la 25 de mii de ani, sigur nu mai ajungem să verificăm dacă e aşa sau nu. Şi, pînă atunci, revin la problema votului: E foarte bine pentru că, de acum înainte, aţipelile, întîrzierile, absenţele, neregulile, nedreptăţile, aroganţa şi toate celelalte se vor întîmpla la marele fix!

Dan STANCIU

Dacă eşti senator ales de popor şi tocmai ţi-ai mutat catrafusele parlamentare în Casa Poporului (pe unde bîntuie, în straiele sale tovărăşeşti, stafia repauzatului Cîrmaci), e imperios necesar să ai deasupra frunţii un ceas atomic, care să-ţi măsoare clipele de screamăt legislativ. Fiindcă sudoarea pe care o verşi pe altarul bunăstării naţiei se cuvine a fi cîntărită în fracţiuni de secundă şi fiecare asemenea fracţiune se cere a fi înţelept cheltuită. Astfel, dacă la ora 12,32542126 se supune la vot Legea şuruburilor transfrontaliere, votarea trebuie terminată cel mai tîrziu la ora 12,32574211, întrucît la 12,32574212 se votează Legea onomatopeelor diplomatice şi a *acquis*-ului bancar fraierit, iar la 12,32575105 şedinţa în plen se va încheia pentru ca membrii Senatului să poată servi, la bufet, un ostropel de iguană festiv, în compania delegaţiei Parlamentului arctic.

Viorel MOŢOC

Cînd o fi şi-o fi să le sune ceasul nu puţinilor frecangii bagabonţi din Parlament, zău, măcar să fie unul de aur!

Alexandru DUŢU

Cînd am auzit de ceasul atomic al senatorilor, m-am gîndit că mai potrivit ar fi fost să se amplaseze în sala Parlamentului ceva tot atomic şi tot cu ceas. Pe bază de uraniu îmbogăţit peste noapte din afaceri cu statul; uraniu care nu suportă reacţiile în lanţ sau în lanţuri cu cătuşe. Partea bună a deciziei ar fi că preşedintele Senatului, obişnuit să nu ţină cont de ceasul de deasupra sa şi să plece tot timpul mult după ora închiderii (mai ales dacă face vreo fuziune nucleară între bere şi Fetească), îşi va ţine colegii la treabă pînă dimineaţa, chit că atît ceasul, cît şi consumaţia o plătim tot noi.

Alexandru VĂRZARU

E atomic? Îmi place ideea! Foarte bine! Cu ce merge, cu uraniu sau plutoniu? Cîte kilotone are? Sper că e lucru românesc. Eu aştept să li se strice şi să facă poc.

Iulian TĂNASE

Aici Bucureşti, România. A fost ora atomică românească exactă. Transmitem ştirile. În şedinţa de redacţie de săptămîna trecută, la care accesul ziariştilor a fost interzis, ziariştii de la *Academia Caţavencu* au fost întrebaţi de un coleg de-al lor cît e ceasul, respectiv dacă e bine sau nu că Senatul are ceas atomic. Iată ce ne-a declarat în exclusivitate ziaristul, într-un cuvînt, publicistul I.T.: „Două şi jumătate. Referitor la a doua chestiune, eu zic că e bine, bine-înţeles că e bine, din moment ce e bine. Dacă nu era bine, nu era bine şi gata, ceea ce ar fi fost foarte rău, dar, din moment ce e bine, ar fi rău să zici că nu e bine, şi de ce să zici că e rău, cînd e foarte bine să zici că e bine, căci e clar că e bine, deşi putea să fie şi rău, şi n-ar fi fost deloc bine să fie rău, sper că nu mă repet."

NU E BINE

Marius BORŢEA

Nu, nu e bine că senatorii şi-au luat ceas atomic. Unul chimic consider c-ar fi fost mai potrivit, deşi poate că Vadim s-ar fi simţit mai în siguranţă cu unul medicinal sau chiar naturist. De asemenea, ar fi mers şi un ceas cu reacţie sau cu jet normal, de la Văcăroiu. Nu trebuie uitată nici varianta cu un ceas anti-personal cu cuc şi cu 7 melodii cîntate de Dolănescu şi de Irina, care la ora exactă spune „Cu-cu! Cu-cu şi pupăza!". Ar mai fi mers şi un ceas cu explozie întîrziată sau, de ce nu, un ceas cu ceas. Poate n-ar fi stricat nici un ceas aruncător de flăcări, care la ora exactă ar fi reacţionat în mod fericit cu gazele de sub scaunele atomice ale senatorilor.

Dragoş VASILE

Teoretic, nu sînt de acord, întrucît, după cum bine se ştie din teoria nucleului atomic, suma dintre numărul protonilor (Z) şi numărul neutronilor (N), reprezintă numărul nucleonilor şi corespunde numărului de masă (A) al atomului. Aş mai adăuga faptul că electronul, particula cu masă (relativă = 1/1823) şi sarcină electrică negativă, se mişcă cu viteză foarte mare în jurul nucleului atomic. De unde rezultă că, teoretic, dacă te uiţi cu atenţie la un ceas atomic, ca să vezi cît mai ai de dormit la serviciu, te ia ameţeala de la mişcarea electronului de la secundar şi, normal, numărul de voturi (V) creşte exponenţial cu numărul de mîini (2). Practic, nu sînt de acord, deoarece, dacă azi senatorii au montat la Senat un ceas atomic (C), mîine or să monteze o centrală atomică de bloc, precum şi Atomic TV (K lumea), ca să adoarmă uitîndu-se la televizor, în loc să adoarmă votînd legi. Iar de aici pînă la o bombă atomică nu mai e decît un pas, sper eu.

Gabriel DROGEANU

Deoarece am întîrziat deja cu aproximativ 3 ore şi 47 de minute predarea acestui text, voi fi cît mai scurt, fără să mai argumentez, fără să mai comentez. Aşadar: nu e bine că senatorii şi-au luat ceas atomic de mare precizie. Ei merită doar nişte gioarse de-alea din care apăruseră prin '90, cu 7 melodii, sau cel mult de-alea cu calculator, water resist şi ecran fosforescent, pentru liderii grupurilor parlamentare. Ceilalţi şefi ai instituţiei, cîte un exemplar de la băieţii din centru, ăia care dau întotdeauna ceasuri „originale", eventual cu tot cu nişte picături de sînge de la fostul stăpîn (în caz că şi-a dat seama şi a opus rezistenţă). Dar în nici un caz un orologiu din ăsta reglat la ultima secundă! Sau la ultimul mililitru, părerea lui.

Cătălin MATEI

Nu cred că-i bine. Acum le mai trebuie şi un deşteptător atomic de precizie care să îi scoale exact atunci cînd se termină. Dar să nu fim răi. Cine ştie la ce riscuri se expun din această dorinţă de a fi întotdeauna la timp. Spre exemplu, Văcăroiu nici nu mai vrea să vină la serviciu, pentru că îi e frică că o să fie iradiat de ceasul atomic.

Daniel GOACE

Adică vor s-o schimbe pe tanti aia de la „Ora exactă", parcă 958, fostă 058 pe vremea lui Ceauşescu? Hai că mi-ar părea rău. Ce vremuri... Mi-aduc aminte ca azi: „Alo, sărut mîna!", ziceam eu timid în receptor. „La semnalul următor va fi ora... unsprezece, patruzeci şi cinci de minute, zero secunde... Ţic!", făcea şi dînsa pe un ton ferm. Cred că ori avea prieten, ori nu ieşea decît cu băieţi de la clasa a patra în sus...

SENATORII ŞI-AU LUAT CEAS ELVEŢIAN CARE ÎNTÂRZIE O SECUNDĂ LA 2000 DE ANI...
AR FI FOST DE MIRARE SĂ-ŞI FI LUAT UNUL CARE SĂ MEARGĂ ÎNAINTE

E ABSURD

Alin IONESCU

Din cîte am înţeles eu de la elveţienii care fac ciocolată proaspătă de oaie şi de vacă în munţii Alpi, ceasul ăsta atomic are o întîrziere de o secundă la un mileniu. Iar parlamentarii, de precişi ce sînt, nu vor să întîrzie. Dar, mă gîndesc, întîrzierea are sens numai dacă vrei să te duci undeva. Eu, de exemplu, n-am întîrziat nici o secundă la serviciul meu din Somalia şi nici Maria noastră de serviciu nu l-a făcut s-aştepte cu caviarul pe masă pe prinţul Albert de Monaco. Aşadar, nu văd unde dracului se grăbesc parlamentarii şi se tem ca nu cumva să piardă secunde preţioase. Poate au amante sau firme pe Alfa Centauri şi, dacă întîrzie o milisecundă, le întorc alea fundul. Şi, vorba aia, ştiţi şi voi ce-nseamnă să întîrzii la firmă pe Alfa Centauri şi, mai ales, ce fund nasol au alfa centaurinele.

NU ŞTIU

Alexandru CĂUTIŞ

Nu ştiu de ce i se spune „atomic", ceas atomic. Dacă e din ăla care face tic-tic-tic-buuum şi pe care numai pirotehniştii îl pot opri, atunci e bine că s-a pus aşa ceva la Senat. Dar bănuiesc că „atomic" vine de la altceva şi atunci nu e bine. I s-a zis „atomic" ca să se evidenţieze proporţia tunului care s-a dat bugetului de stat cu ocazia cumpărării la Senat a unui ceas de jucărie.

Smardoii vechi şi răducănoi

Alinuţa Răducănoiu se întoarce. Fiica şefului de cabinet al senatorului Păunescu, în acelaşi timp fiica unui fost prefect PDSR de Dolj şi, peste toate astea, sora lui Costi Răducănoiu – iată cîte calităţi la o singură domnişoară! – se afla nopţile trecute într-o discotecă din Capitală, la WTC. Şi, aşa cum se întîmplă adesea într-o discotecă, în jurul său se foiau o grămadă de oameni, fiecare cu calităţile sale, iar în grămada asta nu se putea să nu iasă o bătaie, din care, se-nţelege, tocmai Alinuţa a ieşit învingătoare. Victimele sale: două fetişcane care, pesemne, puseseră ochii exact pe masculul pe care îi pusese şi olteanca pe ai ei. De unde se vede că, vorba ceea, s-au bătut ca chiorii.

Doljean Claude van Damme

Festivalul artelor a fost cam arde-o de dragul artei

În condiţiile în care Festivalul George Enescu îşi luase concediu fără plată, Guvernul României a organizat, în perioada 5-17 septembrie, sub înaltul patronaj al premierului Adrian Năstase, un enorm şi mult mai ieftin Festival al Artelor, ca să dea pîine şi muzică simfonică la poporul intelectual. Din festival n-au lipsit manelele de operă (*Harem,* Sarah Brightman) sau dirijori din Top 10 acum zece ani, aflaţi la apusul social-democrat al carierei (Zubin Mehta). Şi, după cum se vede şi din imaginea alăturată (surprinsă într-un moment artistic festiv şi nu la vreo repetiţie cu uşile de la piaţă închise), nu a lipsit spectatorul. E drept, amatorii de artă ar fi putut fi chiar mai numeroşi dacă s-ar fi alăturat, entuziaşti, şi cîţiva dintre artiştii de pe scenă, sunetiştii din spate sau taximetriştii din piaţă, care lucrează greu „cu strada". Deşi, dacă mă gîndesc mai bine, exista şi varianta camioanelor pline cu muncitori de la „23 August", agitînd pancarte cu Ceaikovski şi Rahmaninov.

Concert din muzică de Bleah

Mioriță laie, Năstase s-a făcut de oaie!

Aflat în vizită electorală, Adrian Năstase constată că românii mănîncă nu numai prost, ci şi nebun

Şi ziceţi că acest virşli este un cîrnat din carne de oaie suferindă, infestată de boala vacii nebune? Deci, la om se manifestă cam la zece ani de la contaminare. Parfum! Prind lejer două mandate întregi la Cotroceni. După aia înnebunesc şi mai prind cel puţin unu' de dictator...

Premierul Adrian Năstase s-a ospătat cu carne de oaie nebună. Aflat în vizită de lucru prin judeţul Hunedoara, premierul a fost omenit cu virşli de un cioban hunedorean ale cărui animale erau bolnave de encefalopatie transmisibilă (un fel de „boală a vacii nebune“ la ovine). Avem informaţii sigure că Adrian şi Dana Năstase au păpat virşli de la Sălaşu de Jos, la câteva zile după ce veterinarii au descoperit „boala oii nebune“ în ograda păstorului ospitalier. Boala a fost diagnosticată la laboratoarele Direcţiei Sanitar-Veterinare din Deva la data de 25.08 2004, dar cazul a fost făcut public abia după ospăţul premierului. Oamenii povestesc că lui Năstase i-au plăcut teribil virşlii şi a declarat că vrea să promoveze zona.

Bacilul moldovean

Cultа noastră cea de toate zilele

Ca să nu cadă peste restauratori, o biserică veche a fost furată preventiv

În satul Bălineşti din comuna suceveană Grămeşti, logofătul Tăutu a ridicat pe vremea lui Ştefan cel Mare o construcţie. Cum pe vremea aia Dumnezeu încă mai controla Justiţia, logofătul n-a putut să treacă în acte construcţia drept vilă personală, aşa că a făcut-o biserică şi a donat-o lui Dumnezeu. Între timp, ordinea lucrurilor s-a schimbat, iar la putere peste plaiurile şi cîmpiile noastre mănoase a venit PSD-ul, care l-a dat pe Dumnezeu afară din ţară şi i-a pus în loc pe Năstase, Theodorescu, Blănculescu şi ceilalţi. Biserica din Bălineşti, veche de 500 de ani, n-a trezit mare interes noii puteri, mai cu seamă că în acte figura, cum vă spuneam, drept casă a lui Dumnezeu, iar nu drept vilă. Ce-i drept, Răzvan Theodorescu a vizitat anul trecut biserica şi, văzînd paragina în care zace aceasta, a comandat un fel de restaurare, de care însă nu se ocupă nimeni. Echipa de restaurare a dispărut de luni bune, iar odată cu ea s-au dus în neanturi şi frescele de pe peretele de sud-est al bisericii. Gura satului, slobodă, a început, în lipsa unei mese zilnice, să vorbească: că frescele au fost furate şi că nu are sens să mai aştepte ajutor din partea Domnului, care se pare că şi-a cam epuizat, săracul, stocul de trăsnete. Prin urmare, ţăranii au început să-şi construiască singuri o altă biserică, de frică să mai intre în cea veche, care, în urma restaurării, a mai rămas doar cu cîţiva pereţi gata de prăbuşire.

Roaba şi mistria lui Dumnezeu

Anacronica TV

Arca lui Noe va opri la Prima

Dacă inundaţiile din ultimul timp sunt semnul venirii Potopului şi dacă s-ar pune problema să se alcătuiască o nouă Arcă a lui Noe, cu aproape toate speciile reprezentate pe ea, atunci, de bună seamă, ar trebui îmbarcaţi cam toţi participanţii de la emisiunea Monica de la Prima. Specii, nene, nu glumă! Săptămîna trecută s-a prezentat pe punte Marian Nistor (*muzicozaurus savoyensis*) împreună cu consoarta sa, jucînd un rol derutant, al altei specii, respectiv făcînd pe porumbeii. Deşi, la cum era îmbrăcat Marian -cel-cu-ditamai-bentiţa-în-coama-de-leu-obosit, cu nişte izmene dacice cam scurte, mai degrabă ar putea trece drept guguştiuc, totuşi, el şi consoarta sa au ţinut să fie consideraţi cîntăreţi. Şi au început o mică lălăială cu textul refrenizat *Ce frumos e omul*, timp în care ea, galeşă, arăta spre el. Păcat că nu a fost prezentă la filmare şi căţeluşa care ar fi putut fredona, pre limba ei: Ce gustos e omul!

Specii pe fecale de dispariţie

Creierele şi furnicătura

După părerea unuia care face o emisiune la Animal Planet, peste 200 de milioane de ani, melcii sar la fel cum sar cangurii, plantele carnivore umblă creanga să îi mănînce, iar în aer zboară peşti cu cioc. Prin munţii Haţegului o să fie un canion plin cu păianjeni mai deştepţi ca mine (ceea ce nu-i greu), care cresc şobolani ca să-i mănînce. Prin junglă, din liană în liană sar nişte sepii. Dom'le, mie mi se pare îngrozitor. Păi nu-i de mirare că nu mai sînt oameni prin vremurile alea. Păi să merg eu liniştit la serviciu şi să sară o haită de plante maidaneze la piciorul meu, excitate de o plantă în călduri? Să mă duc la pescuit şi să stau cu undiţa în aer aşteptînd să pice? Să stau la pet-shop cot la cot cu o familie de păianjeni veniţi să ia de mîncare lu' şobolanu' ăla micu', că nu pot să-l mănînce dacă nu-şi termină masterul? Şi, nu în ultimul rînd, care familie normală de turişti se duce la mare să se pozeze cu sepia? Parcă-l aud pe fotograful cu pălărie: „Cum o vrei, alb-negru, color sau cu sepia?".

Cătălin MATEI

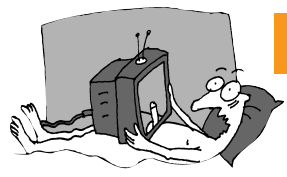

Trampa şi ecranul

★ La ştirile de la Realitatea TV, prin spatele crainicei a trecut la un moment dat un angajat la vreo 40 de ani, în cămaşă, cu sacoul petrecut pe după umăr şi atîrnat de un deget. Omul avea aerul că se plimbă prin nişte magazine şi nu-i mai lipseau decît nevasta de toartă şi cojile de sămînţă în colţul gurii. Bag de seamă că la Realitatea TV lumea merge la serviciu ca la plimbare. Dacă pe postul ăsta s-ar da şi filme, atunci angajaţii de-acolo s-ar simţi la serviciu ca la Mall.

★ Daniel Iordăchioaie a prezentat o emisiune pe TVR 2 *(Tonomatul de vacanţă)* şi mi-a amintit de copilărie, de vremea cînd, în clasa a IV-a fiind, visam în mijlocul careului, cîntînd în gînd cîntecele lui, s-o prind pe premianta clasei singură pe hol şi să-i pun mîna pe coroniţă. Eh, vremuri! Anii au trecut, iar Daniel Iordăchioaie şi-a lăsat între timp coadă, chelie şi burtă. Exact ca fosta premiantă, care, ce-i drept, îşi lăsase coadă încă de pe atunci.

★ Xena încă mai dă omoru' la oameni, pe PRO TV, iar sîmbăta trecută a omorît vreo 20 de bărbaţi, numai ce-am numărat eu. Dac-o ţine tot aşa, în curînd n-o să mai aibă pentru cine să gătească după ce termină filmările.

★ Congresul republicanilor americani a fost transmis din New York pentru TVR de Nicolae Melinescu, cel care pe vremuri relata la *Telejurnal* despre recoltele-record la hectar şi despre lupta împotriva imperialiştilor capitalişti. Pun pariu că pe vremea aia nu se aştepta că va trece vreodată Oceanul pentru a transmite congresul republicanilor. Sau îşi închipuia că-l va trece, dar că va comenta congresul nu de la New York, ci dintr-o capitală mult mai importantă, Havana.

★ Am văzut reclama aia medievală la o companie de instalaţii. Sînt de fapt două reclame, şi una e cu Ţepeş, iar cealaltă e cu Ştefan cel Mare. Trec peste imensa stupiditate despre care s-a mai vorbit. Merg direct la ce mă fierbe pe mine. Cum se face că Ţepeş şi Ştefan au avut acelaşi servitor? Adică acelaşi care tre' să îi facă să se simtă bine. Şi anume Bindea. Bun, să zicem prin absurd şi prin reducere la acesta, că e acelaşi, dar cît de prost să fie încît să nu se ducă direct la aceeaşi companie cu care l-a aranjat pe celălalt stăpîn, nu să stea să facă bule la apă degeaba?

★ Am o problemă cu domnul Dan Diaconescu În direct. La dînsul în bucătărie sînt vreo douăzeci de televizoare, un panou semitransparent, un aragaz mare de tip industrial şi nişte scaune. Există unele nopţi în care stă pe colţul cu plita încinsă, fix din faţa noastră, şi nu mai văd la televizoarele din spate. De multe ori nu am prins finalul la K1 sau desenele animate din cauza dezvăluirilor în exclusivitate din lumea potîrnichii de curte sau a maimuţei căţărătoare. Propun să facă o emisiune-şoc, indirect, senzaţional sau în premieră (cum vrea dînsul, că pentru noi nu e mare diferenţă), în care să dea jos panoul şi să transmită concomitent toate canalele. Ca să nu mai zică lumea că OTV-ul nu e cel mai transparent post de televiziune.

★ Pe undeva, pe lîngă Rîmnicu Vîlcea, s-au sărbătorit 500 de ani de atestare documentară a localităţii Vaideeni sau cam aşa ceva. Din cîte am aflat de la Antena 1, redută proaspăt cucerită de năvălitorii PSD, comuna sărbătorită a fost vizitată cu această ocazie electorală şi de domnul Mircea Geoană, care a purtat pe cap o destul de extrem de ridicolă pălăriuţă ciobănească din aia, de bazar din staţiune de pe Litoral – fiind „îmbrăcat în baci ungurean", aşa cum a spus Gabriela Vrânceanu-Firea. Pesemne duduia o fi uitat că baciul ungurean era, de fapt, un personaj negativ, dispus să-i dea în cap partenerului moldovean de alianţă, pe motiv de oi mai multe, mîndre şi cornute, dar şi mai numeroase în sondaje.

★ „Turiştii din staţiunea Moneasa s-au frecat o vreme la ochi, dar în final au înţeles: asistau la reuniunea gemenilor şi tripleţilor!" a spus cineva de la Prima TV, care nu apărea în cadru. Bănuim că respectivii turişti s-or fi frecat la ochi, zicîndu-şi: „Băi, Costică, uăi… de băut, am beut, na, recunosc, o viaţă avem... E normal să văd dublu, da' totuşi, pe ăla micu' de-acolo, din stînga, de ce îl văd în trei exemplare?".

Regia mă anunţă că s-au terminat găleţile de căcat pe care şi le toarnă în cap dragii noştri invitaţi. Vom lua două minute de publicitate, timp în care îi rog pe toţi cei aflaţi în studio să se concentreze pentru materialul următor...

Simpatica Monica, o picătură de lapte proaspăt într-o emisiune de cacao

★ Continuăm să ne mirăm de reclama aia la ciunga Orbit, cu acea tanti care îşi pune scotch pe incisivi; bănuim că, atîta vreme cît se pricepe, totuşi, să lucreze la calculator, are atîta glagorie să nu bage în gură tot ce găseşte pe birou. Bine că n-a încercat să-şi cureţe dantura cu capsatorul, cu imprimanta, cu telefonul sau cu mocheta. Sau cu pantalonii şefului, cum se mai obişnuieşte pe la noi.

★ Am văzut cum nişte reporteri de la Antena 1 au lăsat pachete într-o biserică, într-o şcoală şi într-un vagon de cale ferată; pachetele cu pricina au stat acolo mult şi bine şi poate că ar fi rămas pînă azi, dacă aceiaşi reporteri n-ar fi venit să le recupereze. Ne este groază să ne gîndim cît de uşor s-ar putea pune bombe într-unele instituţii ale statului; e destul ca teroristul să se recomande la portar ca fiind preşedinte de filială comunală şi să lase pentru domnu' ministru, oricare o fi el, cîteva bombe bine plasate într-o damigeană cu vin bun, de la ţară. Deşi în acest caz există o oarecare probabilitate ca portarul să verifice pachetul, cînd nu-i nimeni prin preajmă.

★ Am auzit o domnişoară prezentatoare de la Prima TV zicînd despre o nevastă de fotbalist cum că „ea luase cu împrumut o anumită sumă de bani de la Sile Cămătaru, spun surse judiciare care i-ar fi cerut ulterior o dobîndă foarte mare". Bineînţeles că am stat şi ne-am scărpinat în cap pînă am dat de creier, întrebîndu-ne cît de mare o fi fost dobînda aia pe care au cerut-o sursele judiciare de la biata femeie.

★ Mi-am adus brusc aminte de ştirile interesante despre Ivan, supranumit „cel Groaznic", urmărite în ultima săptămînă. Fiecare prezentator a ţinut să dea o notă strict personală materialului său, motiv pentru care am aflat că Ivan este ba uragan, ba ciclon, taifun, furtună, vînt puternic etc. Ceea ce ne-a lăsat cu impresia că, cel puţin pe posturile noastre, Ivan e mai degrabă un fîs.

★ Mă uit la *Lege şi Ordine* pentru că, măcar acolo, toţi banditii sînt prinşi, poliţia face ordine şi justiţia e lege. Da' de săptămîna trecută mă întreb dacă să-i mai cred pe ăştia de la *Hallmark*. Într-un episod, criminalul se dovedeşte a fi un copil care, împreună cu fratele lui, a fost înfiat dintr-un orfelinat din România. Şi, cică, ameninţaţi de părinţi că dacă nu sînt cuminţi, vor fi trimişi înapoi la foame, frig, condiţii inumane, în orfelinatul *Constantin Vîrnav*. Am înţeles toate apropourile, nu m-a deranjat foarte mult, aveau dreptate cu condiţiile, pînă nu de mult. Dar să ştie inculţii de Dick Wolf şi ceilalţi care fac filmul: nu există un orfelinat cu asemenea nume! Mincinoşilor!

Tupeu 2004

Casa de toleranță zero a corupției

A-nceput școala. Și ce dacă, PSD-ul nu știe carte! Și ne urăște. Păi, ziceți și voi: cum să trimiți amabasador pe Rodica Stănoiu undeva, chiar și în Galapagos? Păi, ce să facă Stănoiu în Galapagos?! Să vîndă casele din spatele broaștelor țestoase la Petrom pe 100.000 de dolari? Să vîndă cocioabele papuașilor la Muzeul Satului – OMV din Țara de Foc? Și, dac-o trimiți în Antarctica, asta e în stare să le vîndă eschimoșilor iglu-urile din gheață la fier vechi și să ia 100 de mii pe ele! Asta vrea Iliescu: să-și trimită toți consilierii peste tot unde e un loc liber. Noroc că n-a murit Papa, că administrația prezidențială ar fi în stare să-l trimită și pe Octavian Știreanu în locul Papei, dacă tot s-a eliberat un loc în străinătate! Țări să fie pe glob, că pesediști sînt din ce în ce mai mulți pe măsură ce pierd alegerile! Cine are Tupeul mai mare săptămîna asta? Să vedem, să ne enervăm!

Mega-tupeu (3 p.): Ion Iliescu. La împlinirea a 140 de ani de bicameralism românesc, Nea domnul Ion Iliescu a mai spus: *„Cred că a venit momentul să manifestăm toleranță zero față de corupția în politică!"* Ei bine, asta o spune a mia oară Ăla care a angajat-o pe Rodica Stănoiu-Petrom consilieră la Cotroceni, ca s-o salveze pe 'oață de la rușinea națională. Asta cu corupția s-o mai spuneți, domnule Iliescu, lu' mutu și lu' surda din Jibou, acolo unde sînteți dumneavoastră cocoș cu FMI-ul și Banca Mondială și cu corupția. Apropo, bine c-ați spus-o p-asta exact la împlinirea a 140 de ani de bicameralism românesc și la 140 de camere de multi-cameralism adrian năstasesc-patru căsesc.

Tupeu etern 2004 (2 p.): PSD. După ce a promis că va lupta și el împotriva traseismului politic, PSD-ul s-a întors din drum și a votat împotriva proiectului de lege care bloca săritul dintr-o barcă în alta. Normal – cît timp doamna Simona Marinescu se află la PSD, le-ar fi părut rău să se piardă așa un exemplar de cîine roșie, din părinți-trădători campioni, cu pete-grii la dosar. Ce să spunem și noi acum, după ce ne-au trădat și a mia oară alde cîinii roșii și moșii de la PSD? Nu-e-Di-na-mo! Nu-e-PSD! Nu-e-Si-mo-na!

Ultra-tupeu 2004 (1 p.): România. Ei bine, da: România! Pentru că un kilometru de autostradă construit în România de Bechtel este mai scump cu 1,3 milioane de euro decît în Croația. E și normal să fie așa. Păi, obrazul e mai gros în România decît în Croația, portofoliul Guvernului e mai găurit decît al omologului său croat – și atunci nu e normal că și kilometrul e mai lat în România decît în Croația, la cît de nesimțiți pot fi guvernanții români?

Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general ***Tupeu 2004:***

1. Ion Iliescu	37 puncte
2. Adrian Năstase	22 puncte
3. PSD	16 puncte

Ansamblul din spatele meu, îmbrăcat în frumoase costume populare ortodoxe, mi-a spus o poveste care m-a impresionat. Este vorba de drama unui tînăr din Nazaret de origine sănătoasă, tatăl dulgher, mama casnică. Pînă la urmă dînsul a fost condamnat pe nedrept de imperialiștii romani veniți din Occident care n-au priceput vechile idealuri ale Noului Testament. Am înțeles că, din fericire, și-a revenit din moarte clinică, ceea ce constituie totuși un mare succes al medicinei acelor timpuri.

Ion Iliescu vorbind în pustiu despre frumoasa dezvoltare pe care a cunoscut-o corupția: de la o minimă sumă de 30 de arginți și pînă la miliardele lui Năstase

Răscoală și reformă

Cel mai sărit dintre Cotroceni

Din ciclul „Candidați plecați de-acasă spre Cotroceni", astăzi vi-l prezentăm pe domnul Victor Nițu din Botoșani, proaspăt înscris în cursa prezidențială. Din programul botoșăneanului am reținut următoarele: organizarea unei răscoale populare, organizarea Campionatului mondial de fotbal la Botoșani, o universitate-gigant și transformarea orașului moldav într-unul de pensionari.

Sigla dumnealui este un pistol cu țeava îndoită. Dacă mitraliera cu care Vadim amenința să guverneze s-a mai domolit după ce a fost tăiată împrejurul țevii, un pistol, fie el și cu țeava îndoită ca la pensionarii lui Nițu, este bine venit. O justiție legată la ochi n-avea nevoie decît de un pistol cu țeava îndoită ca să pună la zid toți corupții. Cît despre campionatul mondial, eu cred că asta e în cîrdășie cu PSD-ul lui Iordănescu, fiindcă așa o să poată spune și generalul că a calificat România ca țară gazdă la Mondiale.

DiLia Roberts

În Gorj, numărul fiarei e numărul abonatului Mischie

Aflăm pe căi specifice muncii de ziarist, adică citind în alte ziare, că nici unul dintre noii membri ai Consiliului Județean Gorj nu vrea să preia numărul de telefon mobil care a aparținut lui Nicolae Mischie. S-or teme că PNA-ul încă mai sună la numărul āla și pune muzică. Sau că se vor trezi cu apeluri de-alea gen: „Felicitări! Sîntem de la... și vă anunțăm că ați cîștigat...!" și nu vor ști dacă-i o farsă sau e pe bune, ca înainte de alegeri.

Baron local kombat

Polițiștii români vor fi umflați pe marginea șoselelor

Pe lîngă șoselele din România au început să fie amplasați polițiști gonflabili pentru a diminua nevoia de viteză a conducătorilor auto. Asta după ce într-o vreme au fost amplasați polițiști de tablă, dar probabil că această metodă nu a avut succes deoarece țiganii i-au vîndut la fiare vechi. Cu āștia gonflabili, țiganii nu or să aibă ce să facă, decît să ia niște bani pe ei vînzîndu-i la sex shop-uri sau la magazinele de haine care au nevoie de manechine cu șapcă. Nu știm, pînă la urmă, dacă polițiștii gonflabili sînt mai ieftini decît cei din tablă, însă credem că se pot găsit soluții mai economice: polițiștii din praf, polițiștii din făină cu apă, polițiștii din ceapă, polițiștii din cocoloașe de hîrtie igienică, polițiștii din baligă, polițiștii din animale mici și capetele gonflabile de polițiști care se prefac că dorm în Ventourile gonflabile.

Gonflabil Gates

Nou sediul, vechi năravul

Dragi români, de acum încolo va fi bine. Va fi foarte bine, va fi minunat. Vom trăi și vom lucra în condiții excelente. Poate nu chiar toți dintre noi, dar unii, sigur da. Senatorii, sigur da. Ei beneficiază acum de un nou sediu, în Palatul Parlamentului, cu dotări luxoase din import. Merită. Ei sînt aleșii noștri, ai tuturor. Ei sînt, fără îndoială, cei mai buni dintre noi. Din cîte am aflat, unii dintre ei, dintre cei mai buni, nu s-au prins de la început unde e veceul din noul sediu. Și ce simplu era: nu trebuia decît să se țină după dîra lăsată de Nea Nicu.

Senatorul micilor

Autostradă scumpă, cu trei benzi și multe bande

***Adevărul* a descoperit că un kilometru de autostradă construit de Bechtel în România este mai scump cu 1,3 milioane de euro decît în Croația, unde a fost nevoie și de deminarea terenului înainte de începerea lucrărilor. Explicația autorităților române a fost că, la noi, munca vie este mai scumpă. Iar asta n-ar fi nimic, dacă simularea muncii vii n-ar fi și mai scumpă.**

Bechtel cea urîtă

miliția spirituală

Lungile limbi ale tovarășului Scurtu

Ceaușescu nu ar fi fost dictatorul cunoscut sub numele de Ceaușescu dacă nu ar fi existat în jurul lui trepăduși care să-l clădească zilnic în paranoia sa. Greu găsești om pe lumea asta care, aflînd zilnic cît e de genial, să nu înceapă să creadă. Cînd vezi că oameni cu școală îți aprobă prostiile, te laudă pentru ele și le duc mai departe, pe cele mai înalte culmi ale slugărniciei, e greu să reziști. Și, uite-așa, Ceaușescu a fost arhitect, revoluționar, geniu, filosof, gînditor, strateg, din nou gînditor etc. Unul dintre lăudacii Geniului este actualul domn Ioan Scurtu, astăzi directorul Institutului de Istorie Nicolae Iorga. Să vedeți cum îi băga în cap lui Ceaușescu faptul că e supercool, într-o pagină din *Scînteia* din 29 mai 1986: „Una dintre cele mai importante organizații legale de masă a fost **Comitetul Național Antifascist** – alcătuit din muncitori, profesori, funcționari, avocați, ziariști, scriitori, studenți – în componența căruia un rol important a revenit tînărului utecist Nicolae Ceaușescu, conducătorul de astăzi al partidului și statului nostru. (...) Între aceste procese un loc distinct îl ocupă procesul intentat unui grup de luptători comuniști și antifasciști, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, judecat la Brașov în zilele de 27 mai – 3 iunie 1936 – proces în cadrul căruia s-au ilustrat încă o dată, cu deosebită putere, înaltele calități ale tovarășului Nicolae Ceaușescu – principialitate comunistă, fermitate revoluționară, hotărîre de luptă, maturitate politică, fierbinte patriotism". Vă rugăm să analizați fraza de mai sus, ultima, și să vedeți cum Ioan Scurtu reușește să-l pomenească pe Ceaușescu de două ori, într-o construcție de genul: „În procesul celor în frunte cu Gigel, s-a remarcat foarte tare Gigel". Cum să nu creadă omul că el chiar a fost cel mai tare din parcare și că merita să-și călărească poporul din pricina asta? Și, acum, cît de credibil mai este un istoric de tipul Ioan Scurtu, cînd vedem într-un singur articol cum a amestecat minciuna propagandistică și faptul istoric de nu le mai poți desface cu ușurință acum? Desigur, pe alde Scurtu (care, pe cînd era director la Arhivele Statului, avea un adjunct numit Lungu!) îl cam doare în cot, el e bine-mersi, în funcții babane și decide cine e bun și cine nu e bun în istoriografia românească. Vorba unei butade a Divertisului de pe vremuri: „Istoria nu se scrie, se dictează sub ochii noștri!"

Stai naibii într-un loc și nu te mai zîmbări! Că-ți cade mărul de pe cap și s-ar putea să greșesc ținta, de se vor supăra după aia tovarășii sovietici că vreau să schimb cursul istoriei, tovarășe Iliescu.
Nicolae Ceaușescu (pentru cititorii mai tineri, cel cu arcul), un Robin Hood stalinist care a adunat de la săraci și a pus deoparte pentru îmbogățiții de după Revoluție

IstoRică Venturiano

Povestea Porcului (VII)

Cu porcul la cumpărături

Fraților, vine iarnă grea în curînd, e sigur! Am cea mai bună dovadă: l-am văzut pe porc luînd nu doar mănunchiuri de paie în gură, ci făcîndu-și provizii cît pentru șapte cocini, cît pentru șapte ierni, cît pentru șapte sute de mandate de senator. Eram săptămîna trecută într-un supermarket cînd, ce să vezi, a dat buzna porcul, îmbrăcat într-un costum de culoarea șoriciului mocirlit. S-a repezit la standul de mezeluri, unde erau postate mai multe puncte de sampling. A trecut pe la toate și a halit fără remușcări hălci de salam, pastrame și cîrnați făcuți din carnea semenilor săi, cu mult mai onorabili. Fiindcă erau gratis, nu lua ca tot omul cîte una bucată din fiecare mostră, ci înfuleca cu toptanul, cîte zece-cincisprezece o dată. Apoi guicea la însoțitorul său, probabil șoferul, care se ținea lanț de porc, să ia trei salamuri din alea, două din celelalte, patru șunci, o mie și unu cîrnați, o tonă de mușchi, cinci miliarde de costițe afumate, un munte de slană. Poate cifrele nu sînt tocmai exacte, dar se apropie de realitate. La final, coșul era plin pînă la refuz de alimente, iar șoferul, leșinat de atîta alergătură, căci porcul doar dicta ce să se cumpere, nu punea copita pe nimic. Ba nu, totuși, un singur lucru s-a forțat să-l ia singur: aparatul foto cu care l-am imortalizat în viu pentru dumneavoastră. A fost un adevărat spectacol, un porc alergînd printre rafturile magazinului ca printre rîndurile de porumb și urlînd din toți bojocii: „Ia stai, vino încoace, nemernicule!"

Ar mai fi ceva de spus. Porcul s-a transformat în căprior și a vorbit la telefon și a întrebat mieros pe cineva, pesemne o scroafă amantă: „Auzi, spune-mi, tu ce cafea bei? Aha, ness! Bine, dragă". Iar cînd șoferul, transpirat de atîta împins la vagonul cu mîncare porcească, s-a întors cu două cutii de ness, căpriorul s-a transformat la loc în porc și a guicit nervos: „Ce-s cutiile āstea, sînt prea mici, nu-i de ajuns, du-te și mai ia și una mare!".

Ucigă-l troaca

Ploconul de rît nou

Și dacă tot v-am spus de acel Aro albastru care făcea oficiile de ladă frigorifică pentru peșcheșul poetului din vremea Cîrmaciului, haideți să ascultăm împreună o istorie mai recentă, de prin 2000, 2000 și ceva, cînd atelajul fusese deja înlocuit cu un autoturism asiatic de teren. Porcul își schimbă mașina, dar năravul ba. Păunescu a efectuat o vizită de lucru tovărășească la Podari, lîngă Craiova, fiind însoțit de discipolii din cenaclul „Totuși iubirea". Cunoscînd rîtualul, primarul l-a postat pe bard în capul troacei, la o mînă de furaj, iar în timp ce oaspetele consuma, staff-ul băștinaș îndesa ploconul, pînă la plafon, în jeep-ul cu LLL pe numărul de înmatriculare – „Lumină, Luptă, Libertate". În același timp, văzînd că bîrcanul s-a cherchelit printre felurile de mîncare, folkiștii de serviciu, în frunte cu guristul Andrei Păunescu, au organizat propria chindie de lucru, cu foc de tabără, zăngănit de chitare și muzică patriotică. Și cum iubirea de țară și conducător trece prin stomac, chefliii din eșalonul secund au dat iama, pe blat, în proviziile din autoturism. Portbagajul s-a ușurat rapid pînă pe la jumătate. Ca să nu-i lase poetului, practic, doar niște resturi, au ales soluția extremă: au aruncat la gunoi jumătatea scăpată nevătămată din plocon. Așa se face că senatorul a plecat cu portbagajul gol, echivalentul unei zile în teritoriu pierdute degeaba, iar primarul a trăit ani de zile întrebîndu-se unde este bunăvoința promisă de poet în contul darului. Asta e: n-avea de unde să știe că șoriciul nu sare departe de porc.

Porkemon

Românești, tratat de manipulare

Introducere

Domnul primar Huțanu se află în clădirea pe care scrie *Primărie.* El stă pe un scaun. El este bărbat. El este membru al PRM, „cel mai al dracului partid din țară!“. El are în cameră un birou pe care stau acte. El îmi spune:“ Domnule reporter, să nu cumva să manipulanți acest material. Dumneavoastră scrieți ce vreți, dar nu mai vreau să manipulanți. M-am săturat. Veniți de la București, de la Iași, de la oraș și coborîți din mașini, de ce? Ca să ne manipulanți, să ne impresionanți. Adică, ce facem noi la sat, ziceți altfel la oraș. De ce mai veniți la noi?“

Hooo cu tata!... Bă băieţi, credeţi-mă, io şi acum v-aş da drumu'. Da' vă fură ăştia şi nu mai vedeţi satul nostru niciodată. Că pe-aicea pe la noi n-ajunge salamul de Sibiu.

Fotodocument: Primarul Huțanu din Românești, edilul unei comune unde toți cetățenii vor să-i fure calul

Cuprins

„Noi am dat două directive ale consiliului. Una este hotărîre împotriva celor care merg pe cîmp noaptea, printre culturi. E împotriva hoților de săteni care se furau între ei noaptea cînd dormeau. Floare, porumb, lucernă. Peste 50% furau. Alta este legată de taxa de intrare în comună pentru vehicole. Este mașini, balastiere de 50 de tone, care au acces economic în comună, dar ei vin și pleacă și ne strică drumurile, iar noi nu mai avem bani ca să refacem drumurile. Astea sînt ideile noastre. De ce vă bateți joc de noi? Păi, de ce în ziare a apărut că sînt taxe să nu părăsească sătenii satul și de ce a apărut că taxăm mașinile din alte localități? Adică rezultă că noi sîntem strigoi și xenobobi? Cum, dom'le, cînd noi vrem să facem ceva bun, lucrați la oraș aproximativ, din burtă. Vă e foame, veniți, vă dăm noi de mîncare, dar scrieți frumos, cum este ce facem. Mata ai filmat acilea ce spun eu, sau mi-am răcit gura de pomană? Vorbiți cu oameni mari ai țării și ăia se plîng de dumneavoastră. De ce faci tu profesia? Uite, la voi, la știri, dragostea între doi oameni e viol, a lua din avutul cuiva, hoție, sărăcia e beție, pula e sex. De unde astea? De ce stricați mințile oamenilor, bunătatea dintre ei, copiii care se uită la televizor și copiii care nu se nasc, fiindcă fiind în burta mamelor ei aud. Te întreb… există lumea cealaltă? Tu zici nu. Și pun pariu că tu crezi că eu cred că există. De ce îmi strici tu speranța cu știrile tale? Ai filmat? Ce vrei să mănînci?“

Încheiere

De stres, din cauza aerului sau din cauza apei de la țară, reporterului îi ies bube roșii cînd stă la țară. E manipulant reporterul dacă scrie obiectiv acest fenomen?

Eugen ISTODOR

Discopery

Stupefianta istorie a împăratului Etiopiei, născut în Teleorman

Învățătoarea Elena Popescu din comuna Lisa, Teleorman, pretinde că este descendenta împăratului Tewrodos II (Theodoros) al Etiopiei. Afirmația ei este susținută de jurnalul lui George Călinescu, în care se fac referiri la scrisoarea a XV-a a lui Ion Ghica, adresată lui Vasile Alecsandri, în care prințul vorbește despre ilustrul „nostru împărat Teodorin al Etiopiei“, descendent alișlicarului Grigorie din Lisa Teleormanului. Tradiția familiei Popescu reține că strămoșul Teodorin a fost recrutat de francezi în timpul Regulamentelor Organice și că de aici a ajuns, printr-un necunoscut concurs de împrejurări, în Legiunea Străină, ale cărei drumuri îl vor purta în îndepărtata Etiopie, unde va fi înfiat de prințul Kasa. *Encyclopædia Britannica* menționează că înainte de a fi încoronat, pe Theodoros l-a chemat, într-adevăr, Kasa Hayla, iar *Encyclopædia Græca* face referiri ample la originea româno-fanariotă a lui Theodoros. Scrisoarea însărcinatului cu afaceri *ad-interim* al României la Addis Abeba, Vasile Bondareț, din 7 februarie 2002, ca răspuns la misiva familiei Popescu, răstoarnă ipoteza originii române a împăratului: (...)“Vă trimit alăturat un extras din lucrarea intitulată «Ethiopian Civilization», publicată la Addis Abeba de istoricul Belai Giday. După cum veți vedea, aserțiunea dv. precum că împăratul Theodoros al II-lea ar fi originar din Lisa de Teleorman nu corespunde cercetărilor istoricului etiopian“. Pare greu de admis ca Theodoros să fi fost român, dar nu e imposibil ca istoriografia etiopiană să-i ascundă originea, pentru a șterge urmele unui intrus în ecuația imperială autohtonă. Se prea poate ca împăratul Menelik I, care a continuat politica de agregare națională începută de Theodoros, să fi mistificat adevărata lui ascendență, iar pe de altă parte, și pentru ca descendenții lui Theodoros să nu-i revendice averea, ceea ce familia Popescu se străduiește s-o facă fără succes, încă de dinainte de Revoluție.

Pitpalacul lebedelor

protecția presei

Gaze de la Alum, abureală de la Guvern

În ultimul timp ne-am obișnuit să credem că pelicanii din Deltă fac guşă doar din cauza ucrainenilor care vor să le arunce ecosistemul la canal. Și am uitat că avem și noi poluatorii noștri, că avem și noi fabricile noastre, ale căror furnale îndreptate spre cer sînt cel puțin la fel de amenințătoare ca și tunurile vedetelor militare ucrainene îndreptate spre noi. Un exemplu în sensul ăsta, dacă nu în nonsensul ăsta, ar fi fabrica tulceană Alum SA, despre a cărei poluare TVR și Antena 1 au făcut de curînd niște reportaje cu parfum de mare credibilitate și iz de chimicale aruncate în eter. Difuzarea materialelor a avut însă un efect invers: în loc să scadă, poluarea a crescut și a prins noi nuanțe. A apărut, bunăoară, un fel de poluare fonică, transmisă către cele două televiziuni de pe telefoanele de la guvern, de unde s-a cerut renunțarea la subiect.

www.freeex.org

cu mîinile curat-murdare

Ultimul rămas în Parcul Tineretului este rugat să stingă lumina și să tragă apa din lac

M-am urcat zilele trecute pe podul mare de peste Lacul Tineretului și, privind ce mi s-a arătat în stînga, spre bulevard, am avut următoarea dilemă: să-mi leg un bolovan de gît și să mă arunc sau mai bine să-mi păstrez cumpătul și să văd dacă se mai poate face ceva? Am ales, și încă mai regret, a doua variantă. Ce am reușit să fotografiez, cît mi-a încăput în obiectiv, nu este vaporul Titanic eșuat pe acest micuț lac, ci este un complex-terasă megalomanică cu debarcader, cofetărie, pizzerie, grătar și bere (nu m-ar mira să aibă și frizerie cu tinichigerie auto la subsol). Despre construcțiile de pe Lacul Tineretului am mai scris prin primăvară și m-am mirat atunci cum de a fost posibil ca atît Primăria Generală, cît și Primăria Sectorului 4 să dea aprobări pentru această megaterasă. Care nu că a distrus insula sălbatică de pe lac, dar a mai și umplut de rahați de om mare uscatul altădată mîngîiat doar de rahați gingași de țigănuș. Vă reamintesc, domnilor urbaniști, că firma care a construit ce vedeți în imagine se numește Burs Procom, iar pe proprietarul ei, cel care a transformat apa în beton, nu-l cheamă Iisus, ci Adrian Cobzacu.

În primăvară, cînd am văzut prima dată construcția, aceasta se afla în stadiul de descoperire a insulei sălbatice: muncitorii abia puseseră piciorul și primul jet de pipi pe insulă. Între timp, nu numai insula, ci și tot malul a fost ocupat de acareturile micului invadator, lista noilor construcții încheindu-se cu un debarcader. Un debarcader de pe care, cine știe, într-o zi, exploratorii de București vor putea pleca cu ski-jet-ul în căutarea rățuștelor care altădată stăpîneau insula sălbatică. Apropo de rățuște: încă mai există ceata de pe insula distrusă, fiindcă invadatorul a avut grijă să-i construiască, hai să-l citez, o „insulă artificială“. Insula artificială este, de fapt, cotețul ăla de cîine plutitor din mijlocul gîrlei. Mă întreb dacă celor care-au dat aprobările pentru invadarea insulei, despre care am bănuiala că încă mai sînt atinși de sălbăticie, le-ar plăcea să locuiască în așa ceva. (Am făcut un test prin redacție și am descoperit cîțiva colegi care susțin că le-ar plăcea să locuiască în cotețul ăla – dar părerile ăstora nu sînt relevante, fiindcă, din cîte știu, unii dintre ei locuiesc în condiții chiar mai vitrege!)

Am mai aflat că, pe marginea acestor aprobări, Primăria Capitalei ar fi dat de curînd în judecată Primăria Sectorului 4. Un gest absurd, avînd în vedere că ambele instituții sînt vinovate de eliberarea aprobărilor. Vorba aia: mare ți-e grădina, Doamne! – da' stai să vezi cînd or să vină ăștia înarmați cu aprobări și-or să ți-o umple de terase.

Ecologică Contra

Cum putem ajuta natura să fie mortală

O excursie la munte are cota ei de risc. Ai șanse să scapi cu viață dacă nu ești îngropat de avalanșă, mușcat de vipere, doborât de insolație etc. Dar, așa cum vedeți, contribuția noastră la procentajul de pierderi este micuță. De aceea, în Ceahlău, oameni gospodari s-au gândit să ajute puțin natura cu contribuții de o ingeniozitate admirabilă. Dar, până la asasinarea turiștilor, trebuie să menționăm succesele obținute în obosirea meteorologilor de la stația Toaca: conducta care aducea apă s-a spart de ani de zile, deci oamenii se spală cu apa de ploaie pe care o colectează dacă plouă; apa de băut este adusă cu cârca de la cabana Dochia; dacă au de recoltat probe, trebuie, mai întâi, să recolteze – citește să cerșească – sticle sau cutii goale de la turiști; în schimb, dacă se strică aparatura, nu se enervează, pentru că e ceva normal când vorbim de scule confecționate în anul 1900. Bun, și acum să revenim la turiști. Dacă pe ăștia îi tentează să urce muntele până la stația meteo, au de urcat o scară lungă, cale de 400 de trepte. Asta în teorie, pentru că, în natură, lipsesc 200 de trepte. Dacă insiști să urci, organizatorii îți oferă posibilitatea să te ții de un cablu paralel cu scara. Este vorba despre cablul care alimentează cu curent de 380 V stația meteo. Numai bun pentru turiștii care, deprimați de ploaie, s-au săturat de viață. Ei bine, ar mai fi de adăugat că aceste oportunități mortale sunt realizate cu cheltuieli minime din partea gospodarilor muntelui: la poalele Ceahlăului, cei care cotizează 50.000 lei de căciulă (cu reducere pentru pensionari, elevi, studenți) sunt tot turiștii. Corect: cine vrea să se sinucidă să o facă pe banii lui.

Nea Mărin de peste Volt

Loc de retrocedat cu capul

PMB – Primăria Multor Bandiți

Strada Covaci din buricul Capitalei e plină de obuze din primul și al doilea război mondial. Și sînt toate înghesuite în casele, la fel de vechi, de pe această stradă. Stați, nu vă impacientați și nu trimiteți pirotehniștii! Obuzele sînt inofensive și se pot chiar cumpăra din respectivele case, mai toate transformate în consignații și magazine de antichități. Casele au arhitectură deosebită, dar arată ele însele ca după bombardament. Nu pentru că ar fi fost bombardate la propriu, ci pentru că, prin 1950, comuniștii au declanșat asupra lor un val de atacuri și le-au ocupat forțat, bombardîndu-le cu chiriași distructivi și lovindu-i de moarte pe proprietari. Dar cea mai gravă lovitură asupra lor le-a dat-o Primăria Municipiului București chiar în această vară, cînd a decis să vîndă unele dintre ele, în pofida faptului că erau revendicate. Astfel, o torpilă venită din direcția flotilei lui Băsescu i-a anihilat pe proprietarii imobilului de la numărul 8 de pe strada Covaci. Pe torpilă scria că parterul a fost cumpărat de familia Constantinidis. Asta cu toate că imobilul era revendicat de familia Constantinescu, în temei legal, încă din 2001.

Interesant în acest caz este că și Constantinidis, la rîndul lui, are de recuperat un teren luat de comuniști și pe care Primăria refuză să i-l restituie, deși este liber. După cum merg lucrurile, e posibil ca acum, în compensație, Primăria să vîndă lui Constantinescu terenul lui Constantinidis. Pentru că, nu-i așa, la asemănarea de nume s-ar potrivi o asemănare de ilegalități.

Alexandru CĂUTIȘ
alexandrucautis@catavencu.ro

În industria cimentului

Fiecare tun tras te promovează-n funcție

La fabrica de ciment de lângă Deva, un investitor strategic, ajutat de managerii autohtoni, a spălat bani grei, a umflat potul, după care a spălat și putina. Întreaga afacere a fost dată în vileag de jurnaliștii de la *Gazeta de Hunedoara.* Printr-o afacere considerată a fi „beton", de la Casial SA Deva (actuala fabrică de ciment a holdingului Carpatcement) s-au scurs trei milioane de dolari spre o firmă malteză. Casial a plătit valuta ca avans pentru achiziționarea unei instalații de tăiere și lustruire a marmurei, o sumă de zece ori mai mare decât prețul la care se comercializează o astfel de instalație. După aproape un an de la achitarea avansului, au început să sosească în țară niște utilaje vechi și uzate, aduse din Ungaria de o altă firmă. Direcția de Finanțe Publice a Județului Hunedoara a descoperit toată tărășenia, dar actul de control și măsurile dispuse de oamenii fiscului au fost anulate în instanță pentru niște pretinse vicii de formă. S-a invocat că fapta a fost prescrisă pentru că fiscul nu a descoperit manevra în timp de un an. În apărarea cauzei malteze a pledat Mihai Rohan, care la acea vreme era vicepreședinte al Consiliului de Administrație la Casial SA, și conducerea societății. Investitorul „strategic" implicat în această afacere a abandonat fabrica de ciment la scurt timp după ce a tras tunul de trei milioane de dolari. În locul lui a apărut alt investitor. Doar Rohan – din motive de puțini știute – a fost promovat în funcția de director general al Carpatcement SA România, societate ce înglobează și țepuita întreprindere Casial SA.

Anton, antreprenor de beton

Unde-i țap, vai de picioare

Acțiunea Populară a fuzionat cu PNȚCD. Iată o manevră foarte înțeleaptă: în alianța nou formată se vor aduna membrii partidului lui Emil cu cei de la creștin-democrați, astfel încît vor fi destui, în fine, ca să joace cîte o miuță, doi la doi, la sfîrșit de săptămînă.

PN-ȚAP

Citind textele din această pagină, Gabriel Drogeanu a observat că

românii nu mai sînt deloc izolaţi; băgaţi o lectură şi veţi vedea şi voi că legăturile cu străinătatea există, sînt palpabile şi chiar palmabile. Aşadar, pe rînd:
– şmenul, Belgia şi ardelenii;
– prunache, sălile de sport şi ucrainenii;
– frontiera, construcţiile şi miliţienii.

dosarele chiX

Tunul sălilor de sport, învins de armele unor banali recuperatori

Corneliu Prunache, afaceristul vrîncean de partid care-a strîns toamnă după toamnă şi milion după milion în umbra manechinului de renume judeţean Marian Oprişan, a început să aibă probleme mari cu banii. Cînd eşti Corneliu Prunache şi ai probleme cu banii, asta înseamnă ceva mai mult decît o simplă criză de lovele: să ai probleme cu banii în situaţia asta înseamnă automat să ai probleme şi cu banii pentru partid. Iar cînd ai probleme cu banii pentru partid, e limpede că partidul nu te mai susţine, mai ales că-i campanie electorală. Partidul trece printr-o perioadă agitată, în care nu mai contează cît ai decartat în trecut, fiindcă prezentul face viitorul. În aceste condiţii, firma lui Corneliu Prunache, AispaStars '95, a început să piardă contractele pentru construirea a 9 săli de sport în Vrancea (dintr-un total de 10 posibile pe judeţ), contracte pe care le cîştigase fie prin încredinţare directă, fie sub antrepriză. Brusc, şefii de la Ministerul Transporturilor şi de la Compania Naţională de Investiţii şi-au dat seama că firma lui Prunache nu are „forţa necesară“ să încheie construcţia sălilor în termen, că a cheltuit banii fără prea multe justificări, că are angajaţi fără forme legale şi chiar că ar fi folosit cecuri fără acoperire pentru plata unor furnizori. Un zvon care circulă prin provincia europeană Vrancea spune că Prunache are probleme mari cu nişte băieţi care vin dintr-o provincie mai puţin europeană şi care vorbesc limba lui Leonid Kucima. Băieţi care, dacă nu le dai banii, reacţionează mult mai dur decît partidul: nu te dau afară numai din combinaţii, ci şi din casă, pe geam.

Cum să şmecherim corect Belgia

O oarecare Andreea Linul din Cluj, care a frecat menta cîţiva ani prin Bruxelles, dînd impresia că este în misiune specială, s-a mărîtat în cele din urmă cu un oarecare Titus Poenariu din Cluj, care pare în misiune specială. Poenariu a fost consilierul unei englezoaice din Parlamentul European, de unde a fost dat afară, pentru a se refugia în cele din urmă, ca secretar III, la cabinetul lui Lazăr Comănescu, şeful Misiunii Permanente a României de pe lîngă UE. Funcţia de secretar III a fost concepută ca o acoperire perfectă a misiunilor speciale, motiv pentru care se pare că Poenariu a şi fost şutuit din Parlamentul European. Doamna Poenariu, fostă Linul, este prietenă foarte bună cu Ioana Rus din Cluj, nepoata fostului ministru de Interne Ioan Rus din Cluj, despre care am scris că a fost mutată de la Biroul de turism din Londra, pe care l-a falimentat, la Misiunea Permanentă din Bruxelles. În perioada alegerilor locale, Ioana Rus şi-a luat concediu fără plată şi s-a deplasat la Cluj, unde a făcut campania electorală a unchiului, inclusiv pe banii Biroului de turism din Londra. Un alt şmecher pripăşit în Belgia este şi Laviniu Uşvat, originar din Oradea, venit la o bursă Socrates. Este fiul şefului de cadre al Consiliului Judeţean Bihor, Florin Uşvat, de 31 de ani încoace, prieten foarte bun cu familia Tărău. În ianuarie 2004, Uşvat junior a furat haine din magazinele de lux din Bruxelles, cu ajutorul unei folii de aluminiu cu care se înveleşte capsa de siguranţă electronică aplicată pe produse. Gaşca şmecherilor din Ardeal trage chiolhanuri la Comănescu, unde mai poposesc şi miniştrii Puşcaş, Fărcaş, Dăncu sau Rus, originari tuspatru din aceeaşi eternă rezervă de şmecheri a Clujului.

Fostele stele ale poliţiei construiesc, nu muncesc

Băi, abuzatule, contribuabilule ce eşti, ai auzit de CCACPCD? Ai auzit? Nu ai auzit. Da' e mai bine aşa, că te ofticai. Iaca de ce: un delicat membru al CCACPCD (Comisia pentru Cercetarea Abuzurilor, Corupţiei şi pentru Petiţii din Camera Deputaţilor), să-i zicem Cristian Nechifor, deputat PSD de Iaşi, şi-a mai făcut o comisie, pre numele ei CLAFILS (Comisia pentru Luarea sub Aripă a Firmelor Ieşene care au Lucrări de la Stat). Această nouă comisie se ocupă de nişte chestiuni atît de astronomice, încît te ustură pe tine taxele pe pămînt, în România. De exemplu, novele. O nouă este atunci cînd o stea explodează. Multe stele, chiar foarte multe stele, de pe umăr, au explodat de curînd în Ministerul de Interne, o dată cu demilitarizarea poliţiei. La pachet, şi poliţia de frontieră s-a demilitarizat. Din praful stelar din subordinea chestorului Aurel Neagu s-a închegat un şmen cît o nová (pentru amatorii listelor de la Registrul Comerţului, Nova Construct, cu domiciliul în Iaşi). Această nová a strălucit fix pe 7 mai 2003, cînd la Poliţia de Frontieră Iaşi s-a făcut ditamai licitaţia pentru clădirea cu toate cele aferente la Sector Poliţie Frontieră Răducăneni, totul la numai 36 melearde lei, care mai doreşte, care mai poftеşte. Sub atenta supraveghere a chestorului Neagu, fie-i scandalul EADS lăudat, comisia de licitaţie venită special de la Bucureşti a scos cîştigătoare Nova Construct în faţa unor mîini moarte de pe la Alexandria sau Galaţi şi chiar în faţa unor firme care cîştigă mai tot prin Iaşi (de exemplu, Conest şi Iasicon, care au lucrări de la stat şi mai ales de la primărie într-o veselie), dar care au fost excluse pe chichiţe de formulare şi acte. Care va să zică, pila lor era mai mică… Din licitaţie a ieşit şifonată şi mamuta Diekat, care cîştigase cu numai un an înainte 500.000 de euroi tot la Poliţia de Frontieră Iaşi, împreună cu Cominco, fostă a lui Micky Şp., care a luat tot de acolo 750.000 de euroi. Din finanţări PHARE, cum tot din bani europeni străluceşte acum şi Nova. Domnu' Neagu, să vă mai spunem că Nova lu' matale a mai făcut praf stelar nişte bani SAPARD pe la Bălcăuţi, Suceava (de un meleon de euro, lucrare la un drum, pe care Inspectoratul în Construcţii Suceava îl vrea refăcut pe cheltuiala firmei), apoi a mai cîştigat şi cîteva meleoane din aceeaşi monedă de la Banca Mondială pentru refacere şcoli, a mai supt de la stat, în comuna Otopeni (à propos, aveţi ceva rude pe la Otopeni?...), 40 de melearde de lei şi de la Consiliul Judeţean Iaşi încă 20 de melearde de lei tot pentru drumuri. Iar la final, ceva din Justiţie, marca Stănoiu-Petrom: tot Nova Construct şi-a adjudecat lucrarea de consolidare a clădirii Tribunalului Iaşi, pentru 100 de melearde de lei, deci 2,5 meleoane de euroi. În mod dubios, cauza pentru care s-a decis consolidarea clădirii a fost existenţa unei pînze de apă freatică sub clădire, care ameninţa cu scufundarea sediului Tribunalului. De fapt, s-a demonstrat că pînza de apă freatică nu a existat niciodată şi că umiditatea din zonă se datora unei ţevi sparte, dar, pur întîmplător, Nova a licitat exact cu suma pe care Ministerul Justiţiei era gata să o dea pentru lucrare. Cum aşa? Păi, poate ştie CLAFILS mai multe…

Biroul de Investigaţii

codrul bunelor maniere

O vilă cu prestanţă, tot de la Finanţă

Aparatul nostru foto a fost conceput de concernul Canon pentru poze de familie făcute pe plaja din Nisa şi nicidecum pentru viloacele de neam prost de pe malul Crişului. Ca dovadă, în poza alăturată abia a încăput conacul baronului bugetar Ioan Mihaiu, directorul executiv adjunct al Controlului Fiscal din Finanţele bihorene. Deşi trece drept un om evlavios, Mihaiu nu s-a lepădat de cele pămînteşti, de vreme ce, pe lîngă vila ce bate bine spre juma' de milion de coco, şi-a achiziţionat şi o căruţă model Audi A 4 (model 2004, preţ de catalog 35.000 de euroi), bolid care umbla hai-hui în momentul fotografierii. Şi cînd te gîndeşti că mica avere a fost încropită din agoniseala de pe cele 9 milioane de lei – salariul lunar al Mihaiului!

Crişul prea repede

dosarele chiXXL

Domnule prim-ministru, doresc să vă raportez că s-au terminat lucrările la casa memorială a marelui pictor în viaţă Vasile Grigore din Tărtăşeşti, unchiul dumneavoastră drag. M-am gîndit că dacă i-o făceam după moarte nu mai avea cum să i-o lase moştenire nepotului său drag de la Bucureşti.

Răzvan Theodorescu demarînd proiectul guvernamental „Case pentru artişti-unchi de prim-miniştri"

Ministrhul Culthurii este un nehsimţit

Aşa cum spuneam şi în titlthu, ministrhul Culthurii, Răzvan Theodorescu, este un nehsimţit. Din păcate, spaţiul edithorial nu ne permite să trecem în revistă toate mothivele pentrhu care Răzvai(!) Theodorescu este un nehsimţit, unul dintre cei mai fuduli şi mai îngîmfhaţi, de altfel. Vom trece peste simpathia declarathă a istoricului şi omului de culthură Răzvan Theodorescu pentru Ion Iliescu, deşi e destul de greu să treci peste una ca astha. Vom trece şi peste cea mai recentă mîrlhănie a lui Theodorescu, care i-a făcut „cretini" pe protestatarii români de la Montreal, deşi e greu – dacă nu, practic, imphosibil – să treci peste o asemenea impolitеţe isthorică. Motivele pentru cahre ne răcim noi acum tastathura de pomană sînt leghate de recentele achiziţii de carthe şi abonamente la reviste culthurale făcute de Ministerul Culthurii pentru bibliotecile publice. 1) Deşi sînt două săptămînale culturale importante şi mult mai vizibile decît althele, *România literară* şi *Observator cultural* lipsesc din preferinţhele ministheriale. În schimb, nu lipsesc reviste precum *Universul Cărţii* (lunar), *Biblioteca* (lunar), *Literatorul* lui Fănuş Neagu, *Contemporanul* lui Breban, care au primit sume fabuloase, între 144 şi 300 de milioane de lei fiecare; 2) Venind în sprijihnul nehsimţirii sale, Theodorescu declară senihn că nici nu prea ştie cu ce se ocupă *Observator cultural.* Ceva ştie, tothuşi, ministrhul: că *Observator* a atacat în repetathe rînduri Ministherul Culthurii, şi asta nu se uită aşa uşhor; 3) De pe lista edithurilor de la care achiziţionează Răzvan Theodorescu lipsesc cele mai importante două edituri din România, Polirom şi Humanitas, dar nu lipsesc edithuri precum SC Roxana – Services SRL, SC Gutinul SRL, Floarea darurilor, Floare albastră şi aşa mai departhe. 4) În marea sa nehsimţire, Theodorescu achiziţionează din banii noştri nume grele ale litherelor: M. Bucă, author de diverse dicţionare, de la anatomie la epitete, Mircea Micu (client vechi al regimului), Eugen Uricaru, preşedintele Uniunii Scriitorilor şi secretar de stat în MAE, D.R. Popescu, Dan Grigorescu (un abonat al subvenţiilor theodorescu-sciene) şi mulţi, mulţi alţii, pe care doar achiziţiile ministherului îi mai citeşte; 5) Pentru un exemplar din *Dicţionar sentimental,* de Mircea Micu, carthe apărută la Viitorul românesc, ministrhul nu se jenează să plătească 469.000 de lei per exemplar, iar pentru un exemplar din „Despre prima modernitate", de Răzvan Theodorescu (Edithura Academiei Române), ministrul-author nu se îndură să dea mai mult de 5000 de lei, atît cît şi valorează, de fapt.

Cum trebuie să faci ca să nu intri în PSD

La începutul acestui an, Adrian Năstase, cetăţean român, domiciliat în Bucureşti, sector 1, pe Mareşal Prezan nr. 4, i-a făcut doamnei Mihaela Mihai, pe care o cunoştea de la televizor, propunerea de a intra în PSD. Doamna Mihai, în calitate de preşedinte al Uniunii Artiştilor Liber Profesionişti – ARTIS, tocmai încerca, fără folos, să treacă prin Parlament o lege privind indemnizaţia pentru activitatea de liber profesionişti a artiştilor, aşa că invitaţia lui Năstase îi venea ca o mănuşă din piele de căprioară, căprioară împuşcată chiar de Năstase. După cîtva timp a venit luna aprilie şi, într-una din zilele acestei luni de primăvară, dna Mihaela Mihai s-a prezentat frumos la sediul PSD pentru a avea o discuţie cu Octav Cozmâncă şi Dan Matei Agathon. Agathon, în stilul său greu digerabil, era foarte fericit, o şi vedea pe dna Mihai apărînd la televizor şi vorbind entuziast despre realizările măreţe ale PSD, despre cît de inteligent e Cozmâncă, despre cît de frumos şi deştept e Agathon, despre cît de corect e Năstase şi aşa mai departe. Cozmâncă, ceva mai potolit, a ascultat tăcut cele două condiţii ale dnei Mihai, căci dumneaei nu voia să intre în PSD fără a pune anumite condiţii, în număr de două. Prima se referea la adoptarea legii mai sus pomenite. A doua zicea ceva despre Teatrul Bazilescu, lăsat în paragină de către Ministerul Culturii şi Cultelor, pe care dna Mihai îl voia drept sediu al ARTIS. Din ce în ce mai îngîndurat, Cozmâncă i-a pus candidatei o întrebare: „Doamnă, care sînt duşmanii dumneavoastră?". Fără să clipească, dna Mihai a răspuns: „CREDIDAM-ul!". (Pentru cei care au deschis mai tîrziu aparatele de radio, facem precizarea că acest CREDIDAM este un organism de colectare a drepturilor conexe ale artiştilor interpreţi, condus de un cetăţean pe nume Ştefan Gheorghiu, care refuză să dea socoteală de banii pe care îi dă artiştilor.) Auzind răspunsul, Cozmâncă s-a întunecat la faţă, a zis un „Bine, doamnă" forţat, a scos din sertar o fişă de primire în partid pe care i-a înmînat-o dnei Mihai. Dna Mihai a luat fişa acasă, a completat frumos adeziunea, i-a transmis-o apoi lui Năstase care, la rîndul lui, a completat frumos recomandarea şi, acestea fiind scrise, spuse şi completate, secretara lui Năstase a transmis fişa mai departe, lui Cozmâncă. Ce credeţi că a făcut Cozmâncă? Cozmâncă a făcut în aşa fel că a devenit de negăsit pentru dna Mihaela Mihai. După trei luni de la semnarea adeziunii (care a avut loc pe 04.05.2004), dna Mihai îi trimite o scrisoare lui Cozmâncă în care îi spune ceea ce ar fi trebuit, poate, să îi spună de la bun început: că îşi retrage cererea de intrare în PSD. Deci, se poate!

Muzee SRL în Constanţa SRL

Cînd ţara arde, nu-i normal să te gîndeşti la muzee. Ei bine, acest concept antiintelectual a fost contrazis de adevăraţii oameni de cultură aduşi la putere de alegătorii judeţului Constanţa. La Constanţa, unde unul dintre marile muzee – Muzeul de Istorie Naţională şi Arheologie – a rămas, în urmă cu ceva vreme, orfan de director. Concursul care a urmat pentru promovarea unui nou director l-a lăsat cu buzele umflate pe unul dintre candidaţi. Deh, soarta candidatului asta e: să cîştige sau să piardă. Adevăraţii bărbaţi, însă, nu se lasă la cheremul unor rahaturi de alegeri. De exemplu, bărbatul pe nume Traian Cliante. Iar aşa cum şade bine unui bărbat, bărbăţiei lui Traian îi purta de grijă o iubită – azi soţie – pe nume Florenţa Marinescu. Florenţa nu era nici dînsa doar femeie: era şi directorul Direcţiei pentru Cultură, Culte şi Patrimoniu a judeţului Constanţa, mutată încă din anul 2000 din PD unde trebuia – la PSD. După ce s-au căsătorit porumbeii şi după ce s-au ales şi Măzăreii, se povesteşte că doamnei Marinescu i-ar fi venit ideea să-i sugereze Naşului Radu Mazăre să desfiinţeze 2-3 muzee şi să le înlocuiască cu o singură structură administrativă, un soi de muzeu-şef, unde, of course, să fie numit soţul dînsei. Ei bine, ideea i-a plăcut baronului de Constanţa. Atît de mult, că a îmbunătăţit-o: s-a creat noua structură administrativă, dar clanul mazarinilor a găsit că e şi mai bună ideea dacă o să-l pună şef nu pe soţul cucoanei, ci pe omul lor. Aşa a devenit Fănel Surdu, la numai 25 de ani şi cu diploma lui şmecheră de studii economice, cel mai mare jupân de muzee din judeţ. La ora asta, noul megamuzeu are doar 4 angajaţi, restul îşi omoară timpul prin muzee ca vizitatori. Istorica decizie a fost luată în Consiliul judeţean păstorit de Nicuşor Constantinescu, în ciuda avizului negativ al Ministerului Culturii. Deh, ce să-i faci, la Constanţa, democraţia cere sacrificii.

Biroul de Investigaţii

Alexandru Vărzaru, venit din concediu,

se reobişnuieşte cu atmosfera pesedistă:
1. ca de obicei, spiritele critice trebuie să trăiască liber, fără bani, pentru că Răzvan Th. a dat subvenţii la toţi prietenii lui din cultura ceauşistă;
2. adevăratul tartor al intrărilor în PSD e Cozmîncă, peste care nici Năstase nu poate să treacă;
3. iar la Constanţa, pe lîngă Mazăre cel Mare, au apărut măzăreii mici în care s-a încins fasolea şi se luptă între ei.

Capra Adrian Năstase îl sfătuieşte pe iedul Ponta să nu umble la borcanul cu aroganţă pînă la anunţarea victoriei PSD în alegeri

Te-ai gîndit, mă Mirceo, cît de mult seamănă destinele noastre de viaţă? Amîndoi am fost ambasadori ai României peste Ocean. Amîndoi ne-am distrat mişto prin America, amîndoi am reuşit fără loc la Primăria Capitalei.

Huiduit la Romanian Open Tenis, Mircea Geoană şi-ar dori să existe unul care zice „Silence, please! Linişte, vă rugăm!" şi prin piete şi fabricile pe unde îşi face turneele electorale

Bre nea Traiane, să ştii că dacă noi ne-alegem, io cam pierd cu firma mea de marmură... Dacă, dracu' – Doamne, iartă-mă! – facem treabă la putere, încep ăştia să trăiască bine, nu mai mor, şi îmi scad comenzile la cruci.

Un posibil candidat pentru postul de premier: Adriean Videanu – Marmosim, în persoana căruia Europa are şanse să vadă, după Doamna de Fier, un Premier de Marmură

Uitaţi cum mă gîndii: pentru titlul de baron local n-am dat nici un ban. Am luat. Titlul de profesor universitar l-am primit pe degeaba. Titlul de „doctor Mischie" a venit de la sine. Cărţile mi le-au scris gratis nişte lingăi. Credeţi-mă, domnu' reporter! Vreau să dau şi eu o spagă în judeţul Gorj, măcar pentru titlul de candidat independent!

Baronul Mischie care vrea să ajungă în Parlament crezînd că Senatul e un fel de Camera Lorjilor

România, țară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Tir cu cracul

Senzațional-auto! Kitty Cepraga reprezintă imaginea unei firme de TIR-uri din Italia! Patronii firmei intenționează să angajeze și niște tiriste blonde din România, care să reprezinte și imaginea sindicatului șoferilor.

Dragostea ca sport extrem

VIP ne anunță că Ion Țiriac e cuplat cu Nadia Coroi, profesoară de sport la Liceul „Dimitrie Cantemir" din București. Incomparabil mai ieftin: spre deosebire de Andreea Marin, Nadia o să-i ceară bani pentru excursii cu școala sau, cel mult, o sală de sport cu saună, solar, fitness și parafango.

Tanc show

În Irak, Andreea Marin a mers cu tancul, a purtat vestă antiglonț și a participat la instrucție, cot la cot cu soldații români. În realitate, ea a mers cu un tanc de Mercedes, a purtat vestă de camuflaj, de la Dolce & Gabanna, și a făcut instrucție cu soldații care o fluierau și făceau gesturi obscene cu armamentul din dotare.

Solzul național de colecție

Jurnalul național ne informează că Ion Lăceanu își păstrează solzii de pește la care cîntă în congelator. Nu mi se pare nimic senzațional: jumătate din populația țării păstrează în congelator solzii de pește și ghearele de găină pentru ciorbă.

Opriți bîstroica rusească!

Văduva lui John Lennon, Yoko Ono, a declarat că se va implica în eforturile internaționale de a salva Delta Dunării și a opri construcția canalului Bîstroe. Mult mai eficient ar fi să se implice direct în construcția canalului, ca să bage zîzanie printre ucraineni. Care or să-nceapă să certe, să se despartă și, cu puțin noroc, să se sape unii pe alții, ca băieții de la Beatles.

Mama lu' Corleone

Star ne informează că Nicu Gheară a devenit coproducător al unui film în care joacă Al Pacino. Nădăjduim să fie un film cu mafioți, gen *Nașul,* și cu mascații în rolurile principale.

Vrăjitorul din Solz

muzeul figuranților de ceară

O masă bună, un scaun tare, după masă

Cine zice că fotbalul și poezia nu au nimic în comun n-a respirat de mult aer poluat de Craiova. În orașul Universității, Dinel Staicu șade cu fundul pe jilțul lui Marin Sorescu și mîzgălește, la masa la care scriitorul inventa versuri, scheme de atac pe gazon și de îmbogățire nerambursabilă. Fostul sediu al editurii Scrisul Românesc a fost luat cu japca de prietenul și partenerul de afaceri al lui Ristea Priboi, iar biroul de odinioară al poetului a fost împestrițat cu instrumente mai puțin literare ca oricînd. Lîngă bustul fostului șef al IJP Dolj, Ion Eugen Sandu, Dinel Staicu a așezat un ventilator lucios, arătos și gata să se dea de multe ori peste cap. Culmea este că instrumentul cu pricina funcționează și-n zilele fără zăduf. Cînd intră cineva în biroul lui Staicu, degetul patronului turtește butonul care declanșează învîrteala. Și, către prieteni, șușotește încîntat aceeași explicație: „Să nu ne înregistreze ăștia... conține un sistem de bruiaj!" și apoi arată în eter, cu un gest lipsit de grație, norii de pericole care pîndesc de jur-împrejur.

Fabrică de confecții sumare și design exterior beton

Uimitoarele aventuri ale baronului de discotecă Nicu Gheară continuă. Azi – episodul „Un machidon la Paris se întoarce la București". Cu: Nicu (în principal) și o grămadă de figuranți. În rolul amantei fatale: Claudia Neghină („Space Models"). Special guest star: Adi Mutu (fără carnet). Din episoadele trecute: nu mă-nnebuni, Nea Nicu și Nenea Mutu și-au deschis un magazin la Paris. Magazinul se numește „Ten lifes", la fel ca iahtul din dotarea proprietarilor. Acțiunea se învîrte acum în jurul unei colecții de țoale de fiță (clubbin' & casual), reunite sub același generic optimist („Zece vieți"), un brand din care Gheară vrea să facă o marcă înregistrată aproape nemuritoare. Chestia interesantă e că jupînul preconizează, în acest scop, deschiderea unei fabrici de confecții în România, mai exact în împrejurimile Capitalei, cunoscute publicului limitrof de la „Europa". Fabrica ar urma să fie deschisă cel tîrziu la începutul anului viitor, iar vestea bună e că asta înseamnă locuri de muncă pentru tinerele talentate și fără ocupație. Vestea proastă e că, așa cum îl știm noi, Gheară n-o să angajeze croitorese fără 90-60-90 și disponibilitate pentru efortul prelungit în tura de noapte.

Tii, nea Dinele! Ia uită-te ce frumos se prăbușește Universitatea noastră! Mai stă în aer cinci secunde și imediat intră în pământ.

În vizită la Muzeul Comunismului din Craiova, președintele Pavel Badea admiră o diorama de dinelopitec *(tîmpitecantropus olteniensis)*, splendidă relicvă de milițian corcit cu investitor

Pistruiata, mîine-i gata

Venera Arapu, ploieșteancă ajunsă creatoare de modă la Paris, și-a lansat numele și înfățișarea trebăluind pentru mari case de modă franțuzești. Dar pentru că inima ei palpită tot pe românește, la un moment dat și-a lăsat bărbatul printre fermecătoarele slăbănoage care graseiază și s-a întors acasă pentru o aventură – demascată de presă – cu Vladimir Cohn. A recidivat. Presa s-a înrăit și a mai scris o dată. Poate ca să își recîștige aerul de puritate în ochii românilor, Venera Arapu a avut grijă ca, pentru ultimele interviuri acordate ziariștilor din țara de baștină, să-și compună un chip cît mai adolescentin. După ce a întins cu grijă fondul de ten, a înhățat creionul dermatograf și a desenat picățele din loc în loc, pe toată aria nasului și a pometilor. Pasămite, în viziunea originală a creatoarei, o față cu pistrui e ingenuă, trendy și sexy în același timp. Chiar dacă puchițeii se iau la spălat.

Veninul și cînepa

Ponta și Daciana, o îmbrățișare care spune HOT!

Hai, că am trecut cu toții prin chestia asta: dragostea e un lucru foarte mare, care, uneori, se vede din avion. Cînd dragostea se împletește cu tinerețea, emoția, tremurul, extazul nestăvilit sînt trăiri omenești și mai evidente, iar cînd intervine tinerețea social-democrată (TSD), sentimentul vorbește de la sine, fără gesturi sau declarații politice superflue. Desigur, este și cazul Dacianei Sârbu, surprinsă de paparazzii noștri de la departamentul de „Trebi de suflet și inimă zburdalnică" într-un moment de maximă sinceritate involuntară: sîmbătă, la congresul TSD, unde Ponta a fost uns președinte, felicitîndu-și șeful pentru faptul că există. Cuvintele poetului sînt inutile. Dragostea transcende doctrina. Transpiră prin toți porii social-democrați, învăluie șarful teleobiectivului într-o îmbrățișare caldă, gîdilicoasă. În fața unor astfel de efuziuni fără echivoc ce ne mai rămîne de spus? Iubiți-vă, dragilor, iubiți-vă și înmulțiți-vă! Sperăm că asta o să vă țină ocupați pînă la alegeri, ca să prindă și tineretul liberal-democrat cîteva clipe de intimitate și extaz la putere.

Tineretul sexual-democrat

Ce-și face neamțul cu mîna lui? Tehnologie!

După atîtea revoluții, a cam trecut vremea cînd românii forjau căruța pe miriște și strigau la stăpînire: „Noi vrem pămînt!". Acum, noi BMWrem Seria 1 pe benzină, cu tehnologie Valvetronic, propulsoare Diesel cu Common Rail și, dacă nu vă e cu bănat, cu o blondă full options pe scaunul din dreapta. Și nu sîntem departe de adevăr, întrucît vineri, 17 septembrie, la Club Bamboo, noua Serie 1 s-a lansat oficial în România, iar Andreea Bănică de la Blondy era în sînul evenimentului. Cum e și normal, combinația inginerească dintre motoarele puternice și gagicile de firmă – o droaie, incluzînd-o pe Miss World România (care a plecat acasă cu un BMW Seria 1) – i-a trecut pe șoferi prin toate apele și vitezele de procesare a numerelor de telefon. Spicuim: Columbeanu, Chișu, Mîndruță, Lupescu și favorita departamentului de design caroserii – Anamaria Ferentz (Demmo). Data viitoare mizăm pe Nicoleta Luciu. Semnat: băieții de la airbag-uri.

Jean Claude van Diesel

Michael Schmidt, director general Automobile Bavaria, prezentînd avantajele noului BMW Seria 1: e nou, în tiplă și are o serie la motor pe care scrie BMW, alături de o înșiruire foarte performantă de cifre și litere.

Localul bălan

Băncile-și fac cafenele, îngerii-și deschid pizzerii

Noi nu sîntem unul singur, nu putem spune, ca Flaubert, care se lăuda că Emma e el, nu putem, deci să zicem *Bursucul c'est moi*! Noi sîntem mai mulți, *Bursucul c'est nous*! Și din această multitudine de personalități nu avem, să zicem, aceleași gusturi. Cînd mînca o pîine la rubrica asta Dan Chișu, noi tot gusturile noastre le aveam, dar el era unitar în paillele lui. Am spus asta pentru că o sporadică, dar interesantă corespondență pe adresa acestei rubrici semnala că în unele cazuri am apreciat bine, în altele nu. Bun, acum sînt eu, bursucul cel vechi, revin printre rînduri cu o oarecare nostalgie. Și vă spun că domeniul e mai mișcător decît pe vremea mea. Dispar și apar cu multă rapiditate localuri. E vremea cîrciumilor de fițe noi, care le înlocuiesc pe cele de fițe vechi. Un exemplu este în food quarterul din Dorobanți. Tocmai dispare cafeneaua ***Einstein*** din brutăria Deutschland, care a dat tonul la figuri în materie de cafenea, dar peste drum a apărut cafeneaua ***Banca Transilvania,*** la care nu știu dacă poți să-ți deschizi cont în espresso sau în capucino! Da, e o cafenea de figuri, unde nu găsești decît ape minerale străine, Perrier gata lămîiat și San Pelegrino. Cu greu am reușit să smulg o Dorna strămoșească, nelămîiată, la preț de Perrier lămîiat! Am poposit tot în zonă, pe strada Paris, la restaurantul-terasă ***Angel's,*** unde eu nu am mai fost și nu știu dacă vreunul din bursucii de serviciu a călcat. Eu doar auzisem despre acest loc, dar mi se părea prea de figuri și, cum noi nu scriem cronici „de la buget", ci pe paralele noastre, nu m-am apropiat. Dar, trecînd să mă întîlnesc cu un prieten la o cafea (bună), am răsfoit meniul și mi-am spus că n-o fi foc. Am revenit și am încercat, cu grupulețul cu care eram, mai multe chestii, printre care și pizza. Vă semnalez două curiozități: pizza cu cartofi prăjiți (nu alături, direct pe blat) și pizza Viagra. Culmea, mă așteptam să fie o pizza albastră, după cum îi e numele, dar mi s-a spus că nu e. Am luat altceva, desigur. Cîteva mici strîmbături din nas: vinul roșu, servit la pahar, e prea rece pentru gustul meu și al cutumei, iar mușchiulețul de porc în crustă a fost servit prea crud, a trebuit întors la bucătărie. Asta ca să nu fiu acuzat că sînt un bursuc prea mulțumit de toate mesele. Dar a fost lăudat la masă biftecul tartar (cu puțin anșoa adăugat) și *friptura neagră* de vită. Deserturile, în schimb, sînt de excepție, pe măsura prețului (care bate peste suta de mii), vă recomand cranțul și tortul de profiterol. Altfel, locul e plăcut de tot, iar ospătarii chiar știu să-și povestească meniul punct cu punct, de-ți lasă gura apă deja de la descriere!

Bursucul gastric

Bucătărie: ✕✕✕; preț: 🚗🚗🚗; WC: 💧.

LEGENDĂ:

✕✕✕✕✕ *ca la mama acasă;*
✕✕✕✕ *ca la tata acasă;*
✕✕✕ *ca la mine acasă;*
✕ *ca la mă-sa acasă.*

🚗 *ieftin ca braga;*
🚗🚗 *caută-te-n buzunar înainte de a intra;*
🚗🚗🚗 *e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;*
🚗🚗🚗🚗 *numai dacă te invită cineva care plătește.*

💧 *poți să și adormi;*
💧💧 *curățel;*
💧💧💧 *ai grijă pe unde pășești;*
💧💧💧💧 *n-ai putea să mai rabzi?*

Întîlnire de ghemul 3 la Open România:

C. T. Popescu și G. Vilas, un meci la dublu chix

După cum știți și probabil n-are nici un rost să vă reamintesc, în România s-a organizat săptămîna trecută un turneu de tenis „Open“, deci deschis oricărui rezultat. Printre protagoniștii acestui festival de passing-shot-uri i-am remarcat, desigur, pe Cristian Tudor Popescu și Guillermo Vilas, care au încins (sîmbătă după-amiază, pe unul dintre terenurile secundare de la Arenele BNR) un meci scurt, dar deosebit de demonstrativ.

Pe primul dintre aceștia îl cunoașteți bine: un mare fan al sportului minții cu extratereștri, s-a remarcat în timp, la fileul domnului Tinu, ca editorialist mesianic. Și obișnuiește să comenteze la TVR meciuri de tenis cu scrîșnete de dinți și crize de vocabular conotativ, în genul smucit al lui McEnroe. Iar cel de-al doilea, n-are rost să vă bat la cap, a fost un mare campion, un artist al lob-ului, un patriarh al reverului tăiat. Destul să remarc faptul că, după vreo zece minute de joc, *fără să facă nimic*, C. T. Popescu era leoarcă de sudoare, ca după zece ore de servit editoriale, în timp ce veteranul Vilas părea bine mersi, proaspăt ca un junior de la școala lui Gică Popescu. Aștept un editorial incisiv despre marile spirite care obosesc mai repede, respectiv marii tenismeni care se lasă bătuți mai greu.

Tenis captivus

Pentru Briliant a venit Ziua cea mare:

Adi Mutu devine investitor strategic în presa românească

Ultimul dintre „străinii“ care sînt gata să investească în presa română, văzută ca produs de mare viitor (la trecutu-i mare, evident!) este, ați ghicit încă din titlu, Adrian Mutu. După magazinul de țoale de la Paris, unde vinde produse cu Griffe (traduisez, s'il vous plaît!), Briliantul a fost convins să-și asigure bătrînețile avînd o participare bună la unul dintre cotidianele centrale. Nu vă dăm mai multe detalii, vă spunem doar că numele ziarului începe cu Z și că omul care-i va vinde procentele este directorul acestui ziar, cunoscut și sub porecla de Nașul, înainte ca Radu Moraru să aibă emisiunea cu acest nume. Iar procentele pentru care Adi Mutu va plăti bani frumoși sînt cam aceleași pe care le arată numărul său de pe tricoul naționalei.

Horia, Roșca și Crișan

Bunînțeles că ca proaspăt patron de ziar nu o să mă amestec în treaba ziariștilor. Atîta doar am pretenția: pe orice pagină din interiorul ziarului în care apar eu să scrie „Pagina 1“.

Avînd o mare experiență în ale scrisului pe epidermă și în ale cititului pe etichetele țoalelor, Adrian Mutu s-a hotărît să investească în „Ziua“, ca să aibă ce toca noaptea prin cluburi

Porc show cu lacrimi de crocodil

Carmen Păunescu a scris o scrisoare lăcrămoasă către copila celor făcuți chisăliță de jeep-ul ei. Și a înmînat-o presei. Adrian Păunescu a scris și el o poezie către cei care au murit și către cei care au supraviețuit. Și a citit-o televizat. Dar, dincolo de avîntul lor cabotin, nu s-a mai întîmplat nimic. Silvia Burlan, fata rămasă fără familie, n-a primit nici un fel de atenții particulare din partea neamului de versificatori. Foștii colegi ai tatălui său de la S.C. ALRO Slatina s-au prins cei dintîi că de la Păunești nu e mare lucru de așteptat. Și atunci i-au oferit ei un bilet la Sinaia și apoi s-au ocupat de transferul fetei la un liceu mai bun în Slatina. Fără să cheme fotoreporterii sau cameramanii. Noi așteptăm volumele de versuri, jurnalele din zilele durerii proprii și alte modalități pseudoartistice de păcălit opinia publică, venite din partea neamului supraponderal. În schimb, ne pare rău, dar Silvia Burlan ar trebui să nu mai aștepte nimic. Nici măcar un autograf de 100.000 de lei și un abonament la *Libertatea,* ca s-o vadă pe Carmen Păunescu cum rupe-n paișpe tăcerea și i se-nnoadă lacrimile-n barbă.

Pomada porcului

Catavencu
internet
Back Forward Stop Refresh Home AutoFill Print Mail
Address:
MicroMoale FSN Messenger Internat Explorer AAA XXX Gogu
Favorites History Search Scrapbook Page Holder

Bă, Hi-Q cu ce!...

Ce să mai, sînt îndrăgostit de Dana Nălbaru pînă peste urechi, chiar și pînă peste urechea aia muzicală pe care n-o am. Cîțiva ani am fost ros de gelozie: toată ziua, Dana cînta cu băieții ăia doi de la Hi-Q, iar noaptea sub duș cînta cu Goia de la Hai-Cu. Cînd Dana a renunțat la trupă, păstrînd doar trupul lui Goia, un prieten mi-a dat adresa ei și mi-a recomandat să trec într-o seară cînd o arde Voltaju' prin turnee. Așa că alaltăieri m-am urcat într-un Internet Explorer care ducea spre cartierul Punct Ro și am coborît la stația www.dana.ro. Pe site nu prea ai ce să faci cu Dana, pentru că ea doarme tot timpul. Însă am stat și m-am hlizit puțin la tipul ăla, Michael Halbert, care era trecut în dreptul iconiței „Versuri". Cin' să fie, cin' să fie? Domnu' Goia știe? Mie mi-a răspuns imediat domnu' Google. Michael Halbert este un artist grafician care și-a publicat o parte din lucrări pe Internet, la adresa www.inkart.com. Mici prostioare: mîini desenînd, telefoane sunînd, buze cîntînd... în fine, exact imaginile de care a avut și Dana nevoie atunci cînd și-a construit site-ul și pe care le-a preluat cu tot cu numele autorului pe ele, ca orice plagiator cinstit.

Vine Polizu / Și-mi ia toată marfa...

Pentru că mama cuiva împreună cu bebele aferent trebuia să aibă și ei o adresă pe Internet unde să poată fi găsiți atunci cînd mama a ieșit să ducă gunoiul, iar bebe a rămas să se joace la blender în bucătărie, un om, că mai mult nu-i putem zice, a realizat site-ul www.mamasibebe.ro. Printre „Sfaturi utile", „Măsuri de prim ajutor", „Trusoul noului născut" sau „Rețete gustoase pentru păpică" am găsit aici și secțiunea „Cadouri", care oferă cîteva idei pentru cazul în care vreți să vă vizitați prietena devenită peste noapte mămică. Un obiect inedit, care vă asigur că va face o deosebită impresie proaspetei mame, în cazul în care acesteia îi plac decorațiunile interioare bazate pe nuci în perete, este articolul 329 de la „Articole mame", și anume „Scrumiera Mama și bebe", numai 60.000 de lei. Nu sînt deocamdată disponibile pe site și restul accesoriilor, cum ar fi: „Bici BDSM Mama cea rea și bebe", „Vibrator Mama și tata" sau „Cătușe Mama și nenea instalatorul".

Hacker, polițist texan
danielgoace@catavencu.ro

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

- *„Adică ce, inginerii nu e și ei oameni?"* au fost ultimele cuvinte ale vecinului meu, domnul N., gonit de acasă de o soție sătulă să-l primească beat mort la 4 dimineața. Ei bine, da. Și inginerii sunt oameni. Și ei au sentimente și speranțe, și nevoi, și vicii, și visuri, și probleme. Ce dacă au o minte rațională și analitică? Pentru domnul N. și pentru toți inginerii care vor să fie mai mult decât ingineri, și vor să fie de exemplu bucătari, de la mine un site tematic: **www.cookingforengineers.com.**

- Eeeei, miracolul maternității... Ce poate fi mai frumos în viață decât să aduci pe lume altă viață? Desigur, un copil nou nu înseamnă numai bucurii, ci și câteva mici stresuri. Ca de exemplu numele copilului. Nu de puține ori vedem viitori părinți frământați de spinoasa problemă a prenumelui odraslei lor. Desigur, uneori e și mai stresant pentru copil care, întrebat fiind cum îl cheamă, se prezintă ca Sharmonica sau Quillon sau Ohnj sau orice alt nume din colecția de nume de copii de la **www.notwithoutmyhandbag.com/babynames.**

- România este atacată! Nu, nu ne atacă nici bulgarii, ca să ne ajute să intrăm mai repede în UE, nu ne atacă nici ungurii, ca să ne ia Ardealul, nu ne atacă nici ucrainenii, ca să ne fure toată Delta. Nu ne atacă nici moldovenii, ca să le dăm O-zone-ul înapoi. Ne atacă unii pe Internet la **www.nobodaddy.org.** Vizită cu vizită, câte o bucățică din România dispare, așa că vizitați moderat.

- Japonezii sunt omuleții ăia mici cu ochi mici și cu nebunii mari. Nu, nu mă gîndesc la japonezii iubitori de fete în uniforme mici (doar le iubim cu toții, ce naiba), ci de exemplu la japonezi nebuni precum Kazuo Yoshida, posesorul celei mai mari colecții de sticle mici de whisky din lume, pe care o puteți admira pe Internet la **www.ne.jp/asahi/miniature/smallworld.**

Net plus ultra

single player împotriva tuturor:

Salvați Roma Veche

Vă mai aduceți aminte de frații Warcraft și Starcraft ai lui Blizzard Entertainment? Sau de seria Caesar? În urmă cu vreo șapte-opt ani, acestea erau strategiile cele mai populare care chinuiau cu pretențiile lor exagerate procesoarele noastre din familia 486, cel mult Pentium 1, plăcile video de 8 MB sau RAM-ul de maxim 32 MB. Dacă mi-ar fi spus cineva pe-atunci – cînd, dacă plecai la atac cu șase sodați, patru arcași, un preot și două baliste te puteai considera deja învingător – că va veni o vreme cînd voi putea comanda cîte șase legiuni deodată, zece unități a cîte 50 de arcași, elefanți, sute de sulițași pe jos sau călare, călăreți, centurioni, gladiatori, catapulte etc. i-aș fi zis că a jucat prea mult Tetris.

Ei bine, săptămîna aceasta, băieții de la studioul Creative Assembly probabil că verifică joja, suflă în jiglere sau dau ultima perie de sîrmă pe bujii la motorul lor 3D, pentru că pe 24 septembrie au deadline pentru **Rome: Total War** (publisher: Activision, distribuitor Best Distribution).

Ultimul venit în familie după veteranii Shogun: Total War, respectiv Medieval: Total War, mezinul Rome are toate șansele să fie cea mai bună strategie a anului, cam cum ar fi pentru producătorul de la Colibași Dacia Logan față de seriile Solenza și SuperNova. Din păcate, n-am avut la îndemînă pentru probe decît un model mai scurt de RTW, și anume varianta demo, fără opțiuni, care cuprinde un tutorial modest și una bucată bătălie: Roma versus Cartagina, Trebia 218 BC, în care tu joci rolul domnului Hannibal Barca. Pe lîngă sistemul de manevrare pe care-l deprinzi foarte ușor și cu care poți vizualiza bătălia în orice punct și din oricare unghi dorești, cel mai mult m-a surprins motorul grafic. Capabil să randeze o mișcare de trupe alcătuite din mii de indivizi (din acest motiv a fost ales de către BBC pentru ilustrarea emisiunii „Decisive Battles"), engine-ul 3D îți oferă posibilitatea de a privi întregul ansamblu de sus și de a da ordinele necesare, pentru ca apoi, dintr-un simplu scroll al mouse-lui, să plonjezi cu camera pînă în barba nerasă à la quatro giorni a legionarilor Romei sau în ciorapii nespălați la fund ai mercenarilor lui Hannibal.

Tatăl'or: Rome

hard de nerăbdare

Știți bancul cu Vietnam? Vietnam bani

Dom'le, atîtea jocuri cu Vietnam cîte au apărut anul ăsta și cîte or mai fi programate să apară la începutul anului viitor n-am văzut de cînd mă știu eu cu calculator pe birou! Nu știu dacă are vreo legătură cu recenta campanie a americanilor din Irak, însă două shootere din cinci apărute pe piață în perioada aceasta trebuie să conțină cuvîntul „Vietnam", particula „Nam" sau numărul „'67". Care va să zică, în ordinea petelor de napalm de pe tricou avem așa: Line of Sight: Vietnam – *Atari (iulie 2003),* Battlefield Vietnam – *EA (martie 2004),* Conflict: Vietnam – *SCi (septembrie 2004),* ShellShock: Nam '67 – *Eidos (septembrie 2004),* Men of Valor: The Vietnam War – *Vivendi (octombrie 2004) și* Vietnam: The Tet Offensive – *Oxygen (februarie 2005). Între jocuri puteți alterna cu un film pe video din acelea cu Chuck Norris membru în Beretele Roșii, care-i caftește pe vietnamezi ecologic, karata.*

Na, palm!

Așa cum îi spune și numele, Men of Valor: The Vietnam War, unul din vietnamurile enumerate mai sus și care stă să apară luna viitoare, pare a fi copia fidelă a lui Medal of Honor: Allied Assault. Realizat de același studio ca și MOHAA, în speță „2015" (a nu se confunda cu UM „Doi și-un sfert"), MOV va fi un fel de MOHAA, cu diferența că, în loc să împuști naziști la greu, tu o să trebuiască să torni napalm anti-mătreață în capul vietnamezilor ălora ascunși prin junglă. A, și ar mai fi două mici diferențe. 1) Dacă în MOHAA s-a utilizat motorul Quake 3, MOV va folosi motorul grafic mult mai performant de Unreal. 2) Diferența a doua este pentru cei care se știu cu mici tendințe rasiste. Înainte de a cumpăra jocul, aceștia trebuie să aibă în vedere următorul aspect: în premieră pentru un Action Shooter, în Men of Valor personajul principal este un negru.

Game Ovar

Din nou la cassă

Probabil cel mai sărac principe din lume

Vă spun sincer că mi s-a făcut milă citind declarația de avere a lui Radu Duda, Principe de Hohenzolern-Veringen și reprezentant special al Guvernului României. În declarația excelenței sale de împrumut, Domnul Principe Duda recunoaște senin că nu are nimic* al lui: nici terenuri, nici spații de locuit, nici mașină, nici spații comerciale sau de producție, nici mașină, nici obligații sau creanțe, nici bunuri primite cu titlu gratuit în cadrul unor activități de protocol, nici alte declarații ale declarantului. Într-un cuvînt, nimic*. În aceste stînjenitoare condiții princiare de muncă și viață, Yasser îi adresează lui Radu Duda un mesaj călduros, ca de la ziarist la semi-prinț: Principe, dacă te pot ajuta cu ceva (bani, cărți, alimente), mă poți contacta la bine cunoscuta adresă: yasserarapaps@yahoo.com.

*** Radu Duda are totuși ceva: un depozit + cont la ING Bank, în valoare de 36.000 de euro. Probabil că Adrian Năstase nici nu s-ar trezi dimineața pentru banii ăștia.**

Veni, vidi, vice!

Pe 18 decembrie expiră mandatul Consiliului de Administrație al Băncii Naționale. Dacă nu va face prostia de a se face din nou premier, guvernatorul Mugur Isărescu va fi, mai mult ca sigur, reconfirmat în funcție, deși nu puțini sînt cei care tînjesc să guverneze și ei puțin leul benerist. Dintre actualii viceguvernatori BNR, doi sînt foarte aproape de a fi înlocuiți: Mihai Bogza și prim-vicele Emil Iota Ghizari. Dacă în cazul lui Ghizari există multe motive de debarcare, în ceea ce-l privește pe Bogza lucrurile sînt ceva mai complicate. Cel mai mare „păcat" al lui Bogza este acela de a se fi pus rău cu Vântu. Sorin Ovidiu Vântu. Bogza a fost primul oficial care a spus că BID-ul, banca la care a jucat și Hagi al Finanțelor, Nicolae Văcăroiu, a fost făcută cu bani de la FNI. Or, lucrurile astea nu se uită așa, cu una, cu două. Nici măcar cu trei.

Alin Teodorescu îi apără pe cei care îi apără pe infractori

Yasser a fost foarte revoltat citind, acum cîteva săptămîni, un interviu în *Evenimentul zilei* cu Alin Teodorescu, cancelarul lui Adrian Năstase. Era vorba acolo despre Ioan Melinescu, fostul șef al Oficiului pentru Prevenirea și Controlul Spălării Banilor, actualmente consilier guvernamental. Cancelarul Alin încerca să îl scuze pe Melinescu, spunînd că acesta și-a încheiat cu bine mandatul la Oficiul Spălării Banilor. Trebuie să fii, totuși, ori foarte inconștient, ori foarte interesat să spui așa ceva, cînd realitatea spune cu totul altceva despre fostul milițian Melinescu care, pe perioada mandatului la Oficiu, a făcut tot posibilul să favorizeze infractorii, să dosească dosare, să fie prieten cu Priboi, Genică Boerică etc. Actualul președinte al Oficiului, Iulian Dragomir, a descoperit sute de dosare nelucrate și ascunse de către Melinescu, căruia i-a succedat. Dacă ar fi citit *Academia Cațavencu* din ultimul an de zile, Alin Teodorescu ar fi văzut că cel pe care îl apără nu este stimabil, ci arestabil.

Yasser ArAPAPS

Munca: o problemă arzătoare. Pe gît

Întotdeauna, românul a știut să îmbine utilul cu plăcutul, adică munca cu petrecerea și programul de lucru cu sticla de bere. Cu o mînă făurea minuni la strung, cu alta făcea semn după ospătar. Halatul lui de serviciu, cu coatele murdare de vaselină și cu manșetele mînjite cu muștar și suc de mititei, vine mărturie în procesul istoriei noastre muncitorești. Iar obiceiul pare să fie vechi de cînd s-a produs pe aceste meleaguri a doua mare diviziune a muncii, cînd clasa proletară s-a împărțit în băutori de bere și în băutori de vin. Aveți în imagine un om al muncii de la o mie nouă sute și ceva, al cărui rost pe lume era să umble pe străzi și să vîndă vin la trecători. Faptul se consuma înainte de venirea comunismului, pe vremea în care libertatea se simțea pe străzile Bucureștiului ca la ea acasă, iar oamenii erau liberi să scoată orice pe gură, dar mai ales să bage. Este de remarcat că nici sub comunism n-am abdicat de la aceste nobile principii, iar tradiția a continuat prin îndemnul: „Nici pîine fără muncă, nici muncă fără spirt prin pîine"

Sfinții Muncinici

Asigurarea medicală pentru călătoriile în străinătate:

Frecție la piciorul de lemn al călătorului

Se zice despre românii care pleacă în străinătate că trimit bani în țară, dar puțină lume știe că o parte din banii ăștia sînt mai mult lăsați în țară decît trimiși. E vorba de banii pe care românii îi plătesc pe asigurarea medicală pentru călătoriile în străinătate, fără de care nu trece granița nici pasărea ceriului. Decît în cazul în care pasărea provine din Ferentari și se pitulează în container. Oferta asiguratorului român este deosebit de generoasă în aparență, ea mergînd pînă acolo încît ți se promite că, în caz de-o mierlești peste hotar, ți se plătesc și cheltuielile suplimentare de înapoiere în țară. Atît de generoase sînt vorbele din ofertă, încît începi să speri că vei muri în străinătate și că asiguratorul va arunca în locul rudelor tale bani pe la colțurile marilor orașe și în triajele lumii.

În fapt, asigurările medicale pentru călătorii în străinătate sînt o afacere de 100% profit pentru asiguratori. Astra, de exemplu, are un singur dispecerat, în Germania. Dacă te apucă boala prin alte țări, tot ce poți face este să suni la dispecerat și să aștepți ca acesta să convingă doctorii că ești cu actele-n regulă. De obicei, reacția doctorilor la vederea unei asigurări făcute în România este să te trimită să cînți la altă masă de operație, pe motiv că asigurarea nu este valabilă. Procedura convingerii lor este atît de greoaie, încît oamenii preferă ori să se lase netratați, ori să se opereze la buzunar și să suporte singuri cheltuielile. De altfel, acesta este și motivul pentru care tot mai mulți români care ies din țară preferă să-și facă asigurarea minimă prevăzută de lege (3 zile), a cărei singură utilitate este să te ajute să treci de graniță. Că, din punct de vedere medical, altă valoare nu prea are, pe orice perioadă ar fi făcută. În afara cazului în care suferi de afecțiuni minore, precum cufureala, și n-ai unde altundeva să te tratezi decît în porumb.

Tac-su' pe valoarea adăugată

La Brașov, economia umblă cu capul spart

Obișnuiți să facă drumuri mai mult prin anticameră, întreprinzătorilor din Brașov li se dă drumul în sfîrșit într-o cameră amenajată parcă special pentru ei. Sub sigla din imagine, pînă acum o vreme stătea și-și lingea cafelele Camera de Comerț și Industrie din Brașov. Vîntul, bineînțeles, cel al schimbării, a făcut ca din siglă să zboare două litere și să aducă numele instituției mult mai aproape de realitate. Un nume ce ar putea veni în întîmpinarea celor care se accidentează cînd încearcă să deschidă ușa instituției cu capul.

Divina come

Teoria cablistului român:

Unde-s doi, puterea crește. Nimeni nu ne mai oprește

Săptămîna trecută, cînd se îngîna leul cu euro, neavînd ce număra cu mîinile, ne-am apucat, ca de obicei, să scriem despre lucrurile pe care nu le putem număra: despre bani. Mai exact despre cum își împart giganții RCS/RDS și Astral zonele de interes, astfel încît patronii lor să nu se trezească la final de an fiscal în situația jenantă în care ne-am trezit noi săptămîna trecută: să n-aibă ce număra cu mîinile și să se apuce, ferească Dumnezeu, de scris.

V-am spus atunci cum cele două companii își împart serviciile de Internet și cum își feliază împreună piața cablиștilor. Cablurile care aduc poporului în case pe Andreea Marin și pe știrile de la ora 5 sînt folosite de RCS și de Astral pentru a lega cîte-un bolovan de gîtul oricărui concurent. Următoarea lor țintă este al treilea jucător de pe piața cablului, UPC, asupra căruia atacul va începe cel mai probabil în luna care vine: RCS va ataca în zona Timiș, iar Astral se va desfășura pe flancul din Cluj. La cît interes dovedește Oficiul Concurenței pentru acest tip de alianțe, n-ar fi exclus ca, pînă la urmă, pe piața cablиștilor să rămînă unul singur. În orice caz, cel care va rămîne ultimul este rugat să stingă lumina, ca Oficiul Concurenței să poată dormi și mai liniștit.

Ofticiul Concurenței

România, țară banieră

Claudiu Niculescu, ținut pe bancă, la BIR

Cu adîncă durere în cot anunțăm că, joi, Dinamo a luat bătaie de la Partizan Belgrad, doar cele două buturi și spațiul uriaș de deasupra lor scăpîndu-ne de la nenorocire. Au jucat ai noștri în a doua repriză de era să-i crape lui Mister obrazul cel gros de atîta rușine. Rușine, rușine, rușine să vă fie, băi, Niculescule, că te-ai mișcat pe terenul ăla de parcă erai la Steillman, nu pe stadion. Apropo de Claudiu Niculescu: suporterii dinamoviști ar face bine să afle că au fost vremuri cînd acest fotbalist valora ceva mai mult. Mărturie în sensul ăsta pot depune frații Mihăilescu, foștii patroni penali de la Extensiv Craiova, clubul unde și-a început Claudiu Niculescu fenomenala carieră de șuteur pe lîngă poartă, dacă nu pe lîngă minge. Atît de valoros era, că frații Mihăilescu l-au pus garanție pentru un împrumut la Banca Internațională a Religiilor! Faptul e atît de delirant, că nici nu mai contează dacă a fost legal. Vă dați seama ce s-ar fi întîmplat dacă Banca Internațională a Religiilor ar fi trimis portăreii la club să confiște gajul: Niculescu ar fi fost acum nu fotbalist, ci valoare mobiliară. BIR-ul l-ar fi plasat apoi pe unde apuca, ori în acțiuni, ori în valută, ori îl dădea mai departe, drept credit de consum. Îți dai seama, te duceai la bancă, îl luai pe Niculescu și-apoi mergeai să-ți iei cu el mobilă în rate. Ar fi fost mai util așa: mai bine să-ți iei mobilă cu el decît să-l ții pe teren ca mobilă.

Dinel Staicu, exponentul miliției călare pe sacii de bani

O să rămînem în minunatul univers al personajelor oltenești și-l vom ruga să ne țină de urît în cele ce urmează pe Dinel Staicu. Înainte să vină la Universitatea Craiova, fostul milițian bătea cu chipiul în masă la echipa CSM Reșița, unde era președinte al CA. Echipa asta juca pe un stadion care se afla în proprietatea Clubului Sportiv Reșița, care la rîndul lui era al firmei americane Noble Ventures, care era reprezentată de Michael McNutt, care voia să pună gaj (printre altele) stadionul și să ia un credit de la BCR, care, în fine, nu știa ce să facă: să-i dea creditul lui McNutt, așa cum cerea Înalta Poartă, sau să nu i-l dea, așa cum cerea Dinel? La vremea aceea, Dinel își închipuia că SIF Oltenia, unde milițianul e acum un fel de șef de post, poate influența deciziile BCR-ului în contul unei participări cu 1,2% la acționariatul băncii. Pînă la urmă, banca i-a zis „hai sifon" lui McNutt, dar și „hai SIF" lui Dinel – e drept, într-o problemă oarecum colaterală: olteanul mai voia să ia pe nimic și terenul lui Extensiv Craiova, care a fost o scurtă perioadă de timp în proprietatea BCR Craiova.

Fotbalul craiovean iese SIFonat

O să ne ținem și în continuare de urît cu Dinel Staicu, despre care am aflat că a poruncit la SIF Oltenia să se mărească contractul de publicitate cu Universitatea Craiova, de la 14 mii la 32 de mii de euro pe etapă, ca să mănînce și gura lui Pavel Badea un praz cald. Cum a ajuns Dinel să poată porunci asemenea decizii la SIF Oltenia – asta o știu rudele și angajații din firmele lui, care au cumpărat acțiuni la SIF în baza unul credit luat de la o bancă populară și au pus toată societatea la dispoziția ex-tablagiului. Mai apoi, ca să scape de amenințările CNVM-ului și ale altor instituții, milițianul s-a înhăitat în conducerea SIF cu un polițist – e drept, nu cu un polițist oarecare, ci cu un polițist politic: Ristea Priboi.

Top Ban

MI S-A făcut sediu Yoga Shambu în Bistrița

Începutul lunii septembrie a fost exagerat de aglomerat pentru practicanții sau aspiratorii cursurilor de yoga din Bistrița. Aglomerația asta a constat, în prima fază, în inundarea orașului cu niște afișe care te cheamă la cele mai mișto metode de „dezvoltare psihosomatică armonioasă". Mi-am luat adidașii de yoga, care stăteau exact lîngă cei de fotbal și bowling, și m-am înființat la locul cu pricina, aflat exact în centrul istoric al orașului.

E mișto la yoga. Îți dau oamenii o pătură pe care te invită să te așezi și te lasă să admiri în propriul tău eu niște desene făcute parcă de nea Văcă, sub masă, într-un moment de sinceritate artistică. Ei zic că în acele grafice trebuie să ochești energiile universului, însă în afară de ceva igrasie, de var care cădea de pe tavan și de un păianjen într-un colț al camerei respective n-am observat nici un fel de formă de energie pe pereți. Mă rog, or fi chestii de metafizică, eu unul n-am făcut materia asta la școală. În fundul camerei, surpriză maximă: Grig Bivolaru, celebrul urmărit general, urmărea totul dintr-o fotografie în care artistul l-a imortalizat într-o poziție care denotă maximă concentrare și meditație.

Cei care au venit la yoga sînt oameni de toate vîrstele. Unii sînt vechi în firmă, dovadă fiind faptul că se îmbrățișează și se întreabă de neamuri mai rău decît cei de pe la *Surprize, surprize.* Jurnaliștii sînt, în mod normal, subiect tabu, însă dacă taci din gură și nu dai impresia de mînuitor de reportofon ai voie să stai, desculț ca toți ceilalți, pe o băncuță în spatele camerei. Maestrul yoga începe să povestească.

Vorbește împleticit, pentru că, vorba aia, ca să levitezi n-ai nevoie de multă școală. Trecem peste și se ajunge la momentul cînd toți copiii și adolescenții din sală aud povești despre Tantra Yoga și despre atingerea absolutului pe cale sexuală. Povești scorțoase, poate că dacă îi lăsa pe copii, ăștia mici explicau mult mai amănunțit.

Maestrul cere mulțimii să pună întrebări. Curiozitatea profesiei mă face să întreb ce legătură are Bivolaru cu Shambu, moment în care toți rămîn consternați, ca păstăile pe tarabe. Pentru că maestrul spune că tehnicile sînt predate din manualele lui Bivolaru. Yoghinii, vechi sau noi, încep să se agite. La întrebarea „Se face sex aici?", cei de pe acolo încep să se înverzească, iar în ușă se postează un individ cu obiectivul trasat clar, de a nu lăsa vreun reportofon să plece viu de pe acolo. Asta este, plecăm cu materialul în creier. Măcar pe ăsta nu îl poate șterge Bivolaru.

Altceva? Poate faptul că sediul Asociației Shambu se află exact în centrul Bistriței nu mai miră pe nimeni. Poate faptul că locul e închiriat de la primărie nici atît. Poate faptul că suma plătită drept chirie la primărie e una infimă iar nu miră pe nimeni. Dar e chiar mișto faptul că MISA se ascunde după paravanul Shambu. Poate că de aici se vor lansa în viața noi guru, că urină este destulă.

Nicolae Yoga

D-apăi noi, yoghinii ardeleni, pe prima treaptă de inițiere numa' ședem și cujetăm. Pe a doua ședem și medităm. Pe a treia ședem și levităm. Iar pe ultima treaptă, și cea mai grea, numa' ședem.

Aspect de la Şcoala Ardeleană de Yoghini „Inochentie NiMicu Klein"

Grupul pentru Dialog Social își va face treaba în drum

Într-o scrisoare deschisă adresată premierului României, Radu Filipescu, președintele Consiliului de Administrație al G.D.S., prezintă situația disperată în care a ajuns G.D.S., situație rezolvabilă numai prin bunăvoința dlui Adrian Năstase. Printre altele, în scrisoare se spune: „După cum am menționat în memoriile adresate Guvernului și Ministerului Culturii și Cultelor (din 7.04.2003, 16.11.2003, 26.03.2004, 25.05.2004), contractul de închiriere pentru imobilul din Calea Victoriei nr. 120 a expirat de peste un an și jumătate, iar proprietarul, Ministerul Culturii și Cultelor (prin Muzeul Satului), nu l-a reînnoit. Mai mult, am fost informați că în curînd spațiul, patrimoniu național, va fi închiriat prin licitație publică, cu alte cuvinte aceluia care va plăti mai mult. Ar fi fost probabil mai simplu să fim evacuați efectiv, deoarece mijloacele materiale extrem de modeste ale GDS nu i-ar permite să concureze la o asemenea licitație, pentru un imobil situat în centrul Bucureștiului. Oricît ar părea unora de surprinzător, există în România și oameni, și asociații care nu și-au preschimbat capitalul de notorietate în capital financiar. Am fi putut proceda astfel și transforma, de pildă, sediul GDS într-un cazino sau într-o casă de mode. Am preferat însă să-l utilizăm pentru activități civice și culturale, iar cele economice să fie de asemenea conforme cu statutul și principiile noastre."

Scrisoarea se încheie astfel: „Noi credem însă că acceptarea solicitării GDS, care este mai mult un critic decît un lăudător al Guvernelor, ar demonstra în mod onorabil lipsa unui partizanat al Dumneavoastră și al Guvernului doar față de organizațiile care vă sînt fidele. Desigur însă că Dumneavoastră, domnule Prim-Ministru, sînteți cel mai în măsură să o decideți. De aceea sperăm că veți avea timpul și bunăvoința să examinați în sfîrșit cererea noastră." Grea dilemă pentru dl Adrian Năstase. Dacă rezolvă problema, calcă pe inima partidului. Dacă n-o rezolvă, se face de rîs sau, mai bine zis, cacă steagul democrației.

Ștefan AGOPIAN

V-am print vrăjitoarelor

Simfonia în (be)Re minor

Un nou program social de succes al guvernului Adrian Năstase! După răsunătoarea campanie naţională „Cornuleţ cu lapte“ pentru clasele primare, acum se introduce „Bere ieftină“ pentru şcolarii din clasele V-VIII. Astfel, vedem că s-au purtat discuţii chiar şi cu sectorul privat. Aşteptăm cu interes campania „Iarbă şi cocă pe gratis“ pentru liceeni, desfăşurată cu ajutorul librăriilor, sau chiar campania „Pistoale şi mitraliere compensate“ pentru facultăţi.

Consumatorii Mici şi Mijlocii

USA loves EU

Atîţia ani ne-am lăsat sacoşa la cozi, înghesuindu-ne cu moşii şi cu babele care încă mai sperau să vină americanii. Americanii n-au venit, dar şi-au pus totuşi un picior în cozile noastre, căci fără pulpele lor SUA am fi rămas poate şi astăzi doar cu bulanele băbăciunilor noastre europene care ne împingeau din spate. De aceea, această sacoşă vine ca un omagiu tîrziu adus acelor vremuri; este, de fapt, fosta pungă de un leu, înnobilată cu noile valori, acelea de schimb: dolarul şi euro. O singură nelămurire avem: dacă USA o iubeşte pe EU cu ajutorul nostru, atunci noi ce sîntem în această ecuaţie intimă? Inimă, cum zice imaginea, sau alt organ, unul mult mai reprezentativ pentru dragostea asta cu multe năbădăi, care foloseşte o pungă pe post de prezervativ?

Pungaş marin

Condica de sugestii şi reclame

Te invit să luăm masa plastică împreună

Pentru că e an electoral, a apărut o nouă categorie de alimente, foarte spornice, apreciate de oamenii nevoiaşi. E vorba de alimentele din naylon, care prezintă avantajul că pot fi consumate chiar şi de mai multe ori, avînd în vedere rezistenţa materialului în procesul de digerare. Bănuim că peste cîţiva ani, ca să se arate drept oameni din popor, politicienii vor declara sus şi tare că şi ei sînt dintre aceia care au mîncat salam cu naylon.

Naylon Iliescu

Din cartea de Bucale

Iată o braserie al cărei nume pare special ales ca să îl aibă client, cel puţin pînă-n alegeri, pe cel mai mediatizat mîncău al bodegilor şi speluncilor de amărăşteni – l-am numit aici pe popolarul Adrian Năstase. După alegeri însă, dacă vrea să-i mai calce vreodată pragul Năstase, „Calvaria“ ar trebui să facă o schimbare fundamentală, să se numească mai departe „Caviaria“.

Popota de campanie electorală

Atenţie, cad litere!

Bună ziua, spuneţi cu ce vă putem ajuta. Noi proiectăm tot ce doriţi, de la case cu etaj şi fără parter pînă la blocuri de 10 etaje fără intrare. Ştim că firma noastră de pe perete este cam şubredă, însă proiectele pe care le facem sînt mult mai solide. Odată am făcut un bloc de 6 etaje, dar după două luni numărul ultimului etaj s-a răsturnat şi ne-am pomenit peste noapte cu 9 etaje. Abia apoi ne-am dat seama că pînă la urmă tot 6 etaje erau, că pe primele trei uitasem să le facem.

Facultatea de litre

Aberaţia de libertate

Garaj pentru doi

Dar vă rog, poftiţi în garaj cu cea mai mare plăcere!... Simţiţi-vă ca acasă la mine! Doamna poate lua loc lîngă menghină, pe lădiţa cu scule, iar dumneavoastră, domnule, şedeţi vă rog aici, în stînga, pe arborele cotit. Copiii să se joace liniştiţi în nisip pînă dau de pata de ulei de dedesubt... Şşşt... Seara, înainte să-i trimiteţi pe ei la culcare în portbagaj, doamna să scoată de-acolo cauciucul de rezervă. Asta în cazul în care domnul are chef de... hm-hm... ceva. Dacă nu, vedeţi că tot acolo aveţi şi cricul.

Vezica imobiliară

● Închiriem garaj, familie, 2 fete, 2 băieţi, 2 elevi sau 2 eleve, str. Eroului 13C, persoane cu serviciu, plata anticipat pe termen lung. Între orele 8- 9,30 dimineaţa şi 14-20 sunt acasă. (c.32)

Comunicare pe care

Loisirul timpului liber

Deci, în concluzie, am văzut o pagină de reclamă la Romtelecom şi consider că nu am înţeles anumite aspecte adresate abonaţilor telefonici care văd să citească şi care nu vorbesc de pe hol, de la Spitalul 9. Deci, totul pare foarte normal, plicticos de normal, aproape insesizabil. Suntem anunţaţi despre *tarife reduse în timpul liber*. În prim-plan e o fată cu aspect îngrijit, curăţică, îmbrăcată tinereşte în pantaloni de blug şi cu un tricou firmat, probabil din bumbac. Are două ineluşe argintii şi o brăţărică aurie de inspiraţie orientală – suficient de nepotrivite, zâmbeşte larg şi se uită înspre dreapta. La urechea dreaptă ţine destul de neconvingător un receptor de telefon, adică îţi dai seama că nu vorbeşte cu nimeni şi că aşa era poza, aşa i-au spus oamenii ăia că trebuie. E absentă în entuziasmul ei şi probabil se întreabă şi ea de ce naiba e trântită pe o canapea cu perne, ca să zic aşa, iar în spatele ei, pe un zid de cărămidă aparentă, zace un tablou foarte urât, pe care e jenant să-l ţii în casă. Dacă asta ar fi fost tot şi ai fi citit că minutul costă foarte puţin, era aproape imposibil să observi reclama. Dar intervine elementul fantastic, un fel de proteză cu silicon de mister. În stânga imaginii, în fundal, în faţa unei perdele, un băiat cu muşchi, de la circ, scuipă flăcări. Repet pentru cei care au deschis mai târziu televizoarele şi alte forme de cunoaştere: într-o casă, o fată se face că vorbeşte la telefon, se uită spre dreapta surâzând bucuroasă că tarifele sunt mici şi în spatele ei (ce poate fi mai firesc?) un băiat gol până la brâu aruncă şi el flăcări pe gură în timpul liber. Păi asta e artă, fraţi abonaţi şi telefonici! Te uiţi să vezi ce poate să însemne şi citeşti: Acum poţi face lucrurile la care altădată doar visai. Deci ce-a vrut să spuie poetul? Adică poţi să vorbeşti la telefon mai ieftin şi din banii economisiţi să-ţi închiriezi un aruncător de flăcări la care să nu te uiţi. Să-l ţii prin casă ca pe un ventilator sau în loc de centrală termică, să-ţi aducă aminte de fostul tău prieten care scuipa şi el, dar numai seminţe. Şi de ce se uită spre dreapta zâmbind aşa misterios, ca o Giocondă cu prompter? Te pomeneşti că acolo mai e un scuipător de flăcări, care face şi striptease pe câţiva crocodili care fac sex în grup. Avansez ideea cu crocodilii, pentru că fata de la capătul firului se uită în dreapta, sus. Sigur că poate fi şi o piramidă din pitici, nu zic nu. Adică doar câteva din micile bucurii pe care şi le fac abonaţii telefonici în timpul liber din loisir, cât aşteaptă să vină Salvarea.

Răzvan EXARHU

Vești bune

Baba cu piloți de tablă

Polițistul umflat înlocuiește polițistul burtos

➠ Polițiștii de tablă care sînt de serviciu pe drumul național din județul Vîlcea au avut succes. O nouă promoție de agenți, de această dată gonflabili, au ajuns la posturi în județul Constanța, chiar la intrarea în oraș. Polițiștii de cauciuc sînt prevăzuți și ei cu fiole, însă șoferii care opresc suflă în ele de bunăvoie, cel mult ca să-i mai umfle puțin.

Mai bine Logan decît comunist

➠ Cică un sondaj efectuat în Germania a scos la iveală cifre încurajatoare pentru uzinele de la Colibași: 70% dintre nemți vor să-și cumpere Dacia Logan, însă ei sînt supărați că trebuie să meargă pînă în Cehia, Polonia sau Slovenia pentru a găsi una. La cît de conservatori sînt nemții, e posibil ca sondajul să fi fost făcut la cîrciuma la care se adună turcii care lucrează în Germania, iarăia 30% care au preferat alte mărci erau cîțiva muncitori români.

Străbuna Vestire

Săptămîna românilor

Toamna se mînăresc bobocii

Bună dimineața, copii, și bine ați venit la careul primei zile de școală! Ia, elevul Vanghelie M. să facă bine să se dea jos de pe scaun că nu vede lumea din spate din cauza lui!... Eu sînt mama lui Gigel dintr-a I-a B și îi țin locul doamnei directoare care n-a putut să vină azi, dînsa fiind afiliată sindicatului FSLI, cei care n-au semnat acordul cu Guvernul. În stînga mea se află cei care am înlocuit cancelaria în prima zi de școală: tovarășu'... scuzați, așa se spunea pe vremea mea... domnul Ăzvan Theodohrescu, profesorul interimar de Citihre, domnul Dan Ioan Popescu de la Aritmetică, domnul Mitrea de la Atelier, domnul Oprescu de la Cabinetul Medical și, respectiv, domnul Adrian Năstase de la Cornu. Acestea fiind zise, declar deschise lucrările noului an școlar 2004-2008. Copiii sînt rugați să poftească în bănci. Părinții sînt rugați să poftească și dînșii în bănci, iar după ce și-au lichidat conturile să treacă pe la noi, pe la PSD.

➠ Pentru că firma americană pentru care a făcut lobby a cîștigat contractul cu SNR, fundația premierului libanez Rafik Al-Hariri a anunțat că va dona Guvernului 3.000 de calculatoare. Care a anunțat că le va dona mai departe sistemului de învățămînt. Propunem ca pe calculatoare să fie instalate jocuri precum NBA, FIFA etc., să aibă și elevii unde să facă sport pînă sînt gata sălile promise de Guvernul Năstase. ➠ Apropo de libanezi, știați că avem și noi un suspect de terorism al Al Qaida? Se numește Khaled Matar, este din Cluj, a fost membru PUNR și s-a descoperit că a vrut să facă și dînsul școala de pilotaj. E drept că singurul pericol pe care îl putea ridica teroristul ardelean era să intre cu Oltcit-ul într-un building de tip zgîrie-noroi, adică un IAS cu două etaje plus dependințe. ➠ Un alt străin care zilele astea a cochetat cu statutul de persona non grata este domnul Gilbert Wood, președintele Consiliului Investitorilor Străini. Dînsul a declarat că în România există 500 de rechini care înoată într-un bazin după propriile legi. Problema este că restul de 21.999.500 de locuitori ai bazinului sînt niște simpli guvizi. ➠ Într-un moment de cruntă trezie, Nicolae Văcăroiu și-a dat cu părerea despre pensii: „Tot românul trebuie să aibă pensie zece milioane de lei iar parlamentarii ceva mai sus". Atenție, domnule nea Nicu, însă să nu fie prea sus! Prea sus înseamnă amețeli, amețeli înseamnă buf, jos, făcut buba, luat na-na... ➠ Conducerea PSD a deschis un birou de asistență socială care are rolul de a găsi job-uri senatorilor și deputaților rămași fără slujbă la viitorul mandat. E drept că, dacă se grăbesc, dînșii au ocazia eventual să-și dea acum demisia și să primească cele 13 salarii compensatorii.

Cronică a lu' Ștefan a Petrei

Tovarășa... tovarășa...! Da' pe mine de ce nu mă strigați la catalog? Sînt eu, Vanghelie Daniel Marian, băiatul din ultima bancă care am stricat-o cînd m-am ascuns sub ea să nu mă vadă inspecția... Poftim, nu mai sînteți învățătoarea mea? Adică ați trecut cu colegii în clasa patru iar eu am rămas în clasa treia? Păcat! Io abia așteptam să trec de bastonașe și cîrligele și să învățăm primele cifre din abecedar.

Început de an școlar. Pentru eternul elev Vanghelie din sectorul V (adică Ve), nu este primul. Cu siguranță nici ultimul.

Săptămîna străinilor

● Un cuplu american de proaspăt căsătoriți a făcut masa de nuntă la un KFC. La petrecere au participat 26 de apropiați și rude. După ce au semnat actele de căsătorie, tinerii au poposit la KFC-ul orașului. Acolo au servit pui fript, cartofi prăjiți, aripioare și cola! Pentru a fi în ton cu neobișnuita alegere, le propunem să facă luna de miere la McDonald's și apoi, dacă e cazul, divorțul la Pizza Hut. ● În Austria, proprietarul unui azil de bătrâni a închiriat niște camere ale căminului unei companii de pompe funebre. Camerele închiriate dădeau înspre stradă și compania s-a gândit să-și facă reclamă punând niște sicrie în geam. Se pare că primarul (același cu proprietarul imobilului) a anunțat că va muta compania în camerele din spate. De ce? Măcar așa bătrânii știau o treabă și presupun că rudele primesc și discount dacă la înscrierea la azil aleg din timp și un sicriu. ● Tot în Austria, un inginer de 32 de ani a fost dat afară pe motiv că și-a luat concediu prelungit fără accept din partea superiorilor. De fapt, acesta a fost ținut prizonier în Irak timp de 13 zile, împreună cu vărul său. Austriacul a fost bătut și torturat cu șocuri electrice încontinuu de către atacatorii săi, care l-au amenințat cu arme Kalașnikov.

Atașații austrieci confirmă povestea inginerului și susțin că au fost de față la eliberarea acestuia. Chiar și cu rănile fizice și cu mărturiile oficialilor, compania nu vrea să îl ia înapoi pe prizonier. Are dreptate șeful ăstuia. Păi, ce, s-a torturat puțin acasă cu niște fire de curent, a vorbit în Irak cu niște prieteni de spriț să îl dea dispărut pe-acolo, până ajungea el, și apoi să îl dea pe mâna autorităților cu care oricum era în cârdășie.

AgenCIA de Presă

Iliescu întreține cu diaspora relații bilaterale nepotrivite

Ion Iliescu s-a înșelat cînd i-a făcut retardați pe românii care au protestat la Montreal împotriva sa. Nu este adevărat, nu toți sînt retardați, cum poate să fie retardat cineva care cunoaște atît de bine limba rusă?! Este și cazul tînărului din imagine, un poliglot rafinat, se pare, din moment ce a scris „°√πμ ∏ª∏μ¡ ∫√", în limba lui Dostoievski și-a suporterilor lui Mutu, cînd foarte bine putea să scrie același lucru în limba lui Ilici.

Nelu Mandela

În Canada, Iliescu a călcat pe Quebec

Tovarășe Ion Iliescu, pe această cale îmi exprim regretul că nu am putut fi alături de dumneavoastră la Montreal, la dezvelirea statuii lui Mihai Eminescu. Pe motiv că doar cu un an în urmă am renunțat să mai emigrez în Canada, deși aveam viză în pașaport. Și trebuie să spun că acum am realizat care e una din cauzele pentru care nu am plecat: mă ardea că voi fi departe de tovărășia-voastră. Față de cei stabiliți în Canada, care au rar ocazia să vi se adreseze, eu aș putea să vă spun mult mai des, oricînd vreau, ceea ce vă doresc. N-o fac însă, doar pentru a nu fi considerat gerontofil.

Alexandru CĂUTIŞ

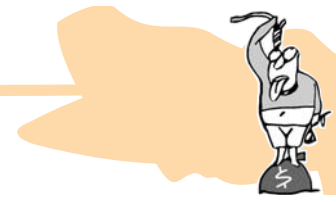

Spulberarea unui mit: MITocanii (IV)

De ce put haznalele? Le-au rînit vidanjele

Limonle 1 si 2 ,in urmatoarele conditii:
1. OBIECTIVUL CONTRACTULUI
Art.1.Consiliul Local Limanu inchiriaza ,iar PF "Lyana " in
calitate de chirias ,preia cu chirie terenul in suprafata de 745 m.p.
ce face obiectul prezentului contract ,identificat in anexa nr.1,
ce face parte integranta din prezentul contract .
II. OBLIGATIILE PARTILOR
Art.2 Consiliul Local Limanu ;pune la dispozitia terenul in

Mulți s-au întrebat cum poate să pută într-un asemenea hal pe terasă la Mitocani, de trei ori pe zi, ori de cîte ori vine la masă vidanja flămîndă, fără ca nimeni să-i întrebe de sănătate. De sănătatea consumatorilor, evident. Păi ce vină au ei că Primăria Limanu nu are bani pentru o rețea de canalizare în Vama Veche? Că doar chirie știe să ceară! Sau nu știe… Pardon? Am făcut vreo gafă? Prin 2002, Corpul de Control al Prefecturii Constanța constată că o serie de contracte de închiriere, încheiate între Primăria Limanu și diverse persoane psihice, constituie o dezastruoasă moștenire lăsată în ultimele luni de viață ale mandatului Ștefan Gheorghe – primar. Mă, fraților, zice Referatul din 17 februarie, „se creează mari prejudicii bugetului local al comunei Limanu prin neîncasarea la nivelul corespunzător a redevențelor rezultate din derularea acestor contracte". Împotriva celor prinși cu haznaua mică, Consiliul local emite Hotărîrea nr. 23 din 11.04.2002, prin care „aprobă anularea tuturor actelor adiționale încheiate la contractele de închiriere a terenurilor aparținînd comunei care au fost făcute cu încălcarea legislației prin eliminarea clauzelor contractuale care asigurau beneficii materiale…" bla, bla, bla. Ce mari beneficii a adus la bugetul local această Hotărîre care anula doar „actele adiționale" moca, nu și contractele de doi bani, ne-ar putea lămuri, eventual, domnul primar Urdea – inițiator, că dumnealui știe multe, dar nu prea le spune nici dacă-l întrebi în scris. Deh, se teme și omul de mînia unor chiriași care se laudă în stînga și-n dreapta că au relații pînă „sus", la Miron Mitrea. Să luăm cazul Mitocanilor… Conform contractului nr. 1725 din 23.03.2000, pe bucata de sat pe care funcționează disco-barul „Stuf", P.F. Lyana plătește gastronomica sumă de 94.553 lei pe lună! Adicătelea cît două sticle de bere mai cu etichetă, o vodcă mare cu șpagă sau un „șnițel Lyana", atenție însă, fără cartofi prăjiți! Cu titlu informativ, vă spunem că pe o suprafață similară de plajă, Apele Române încasează în jur de 1.000 de dolari. Pe vară și pe factură!

Și încă o ciudățenie… la priviți ce scrie, de mînă, deasupra acelei mici semnături: „Lipsă anexă". O fi fost vreo mînuță din Primărie? Sau vreun corp viu de control de la Prefectură? Nu se știe, însă dacă apropitarului îi lipsește într-adevăr anexa nr. 1, cea care identifica terenul Mitocanilor, cu amplasament și vecinătăți, atunci chiar că-i groasă! Nici un slujbaș nu ar mai putea să determine ochiometric pe cîte hectare se pot întinde cei 745 m², de la celebrele veceuri și pînă la cotețele în care sînt cazați angajații rromi. Mai mult, din cîte scrie în contract, sau mai bine zis nu scrie, terenul ar putea să fie situat, la fel de bine, și lîngă B52, și în spatele Cherhanalei, și sub Oltcitul făr' de uși al lui Boboc. Sau – de ce nu? – în 2 Mai sau în Limanu! „Tarlaua-fantomă" ar bîntui toată comuna!

IV. CHIRIA CONTRACTUALA
Art.6 Chiria este de 1523 lei mp/an prin urmare valoarea totala a chiriei va fi de 1134635 lei pentru perioada 25.05.2000 – 31.12.2000.
Plata chiriei se va face anual pina cel tirziu 31 august a fiecarui an.
In cazul in care chiriasul nu va respecta termenul prevazut mai sus , se vor calcula penalitati de 0,5% la intreaga valoare a chiriei anuale pentru fiecare luna de intirziere.
Chiria se va negocia in fiecare an in functie de rata inflatiei si paritatea leu/ dolar .
V RASPUNDEREA CONTRACTUALA
Art.7Extinderea chiriasului in afara zonei inchiriate conform anexei nr.1 la contract atrage dupa sine rezilierea de drept

Dom' premar, dragă Consiliu, onorată Prefectură Jud. C-ța, cu astfel de chirii sau, mă rog, „redevențe", vă dați și matale seama că bugetul local nu are cum să adune nici măcar de un capac de fontă nereturnabil, d-apăi pentru o întreagă rețea de canalizare!

Bugetul Local suKombat

Muzeul de tortură al petrolului

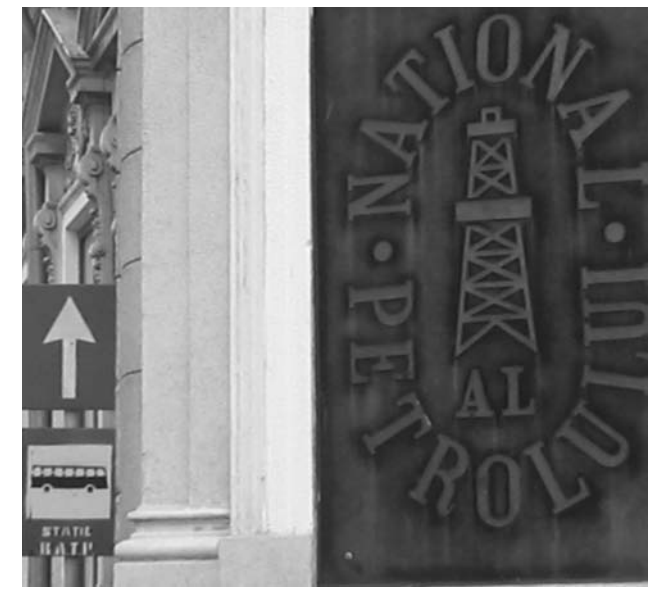

Vineri, 17 octombrie anul acesta, am vizitat singur Muzeul Republican al Petrolului Ploiești. Femeia de serviciu mi-a dat biletul de intrare. Priveam rafinăria Brazi, cînd ea s-a ascuns sub troliu. Mă uitam consternat la textele unei forme, cînd femeia de serviciu mă urmărea de sub ventilul Tacit. Urmăream interesat gravimetrul, femeia se băgase sub densimetru. Aș fi vrut să mă lipesc de clema de tip persilvan, ea zăcea cu ochii mari pe mine sub furca pentru prăjini. Primul gînd a fost că ar trebui să fur ceva, dacă tot mă urmărește cu interes acest schelet. Și am început să mă orientez. Abia atunci am băgat de seamă muzeul. Planșe peste tot. Prima indicație, cum intri în muzeu: „Rafinăria Brazi, distrugerile bombardamentelor aeriene din 44". Nici o poză. Ca o subtitulatură a muzeului. Urmează, firesc, vorbe despre cetățile Ninive și Babilon. Mă cutremur. Ninive? Babilon? Toate moarte! Plonjez apoi în textul: „Un troliu metalic imprima bătăile sapei care era rotită manual. Noroiul pompat cu 400 atm. Prin prăjini cu circuit închis, țîșnea prin orificiile sapei, antrena detritusul prin curent ascensional și ajungea în batale, unde se decanta. În gaura menținută prin presiunea hidrostatică a noroiului se tubau burlane." Ajutoor! Panourile continuă: „Petrol și Bombe la Ploiești!" Cenușă de jur-împrejur, praf! Ajutoor! Prin rămășițele unei centrale telefonice mișcă ceva! Ochii hulpavi ai îngrijitoarei! Mișcă! Mă vrea! Vreau să las urme! Cînd contemporanii își vor aminti de mine, vor găsi acest vestigiu. Și trag o dungă în praful gros. Gestul mi-a fost fatal. „În ultimii 5 ani au fost elaborate și aplicate în șantiere următoarele noi tehnologii: exploatarea sondelor prin erupție artificială (impuls lift – brevet RSR 54136 din 1972." Dumnezeule! Muzeul mă sperie, mă prăfuiește, mă micșorează… Sînt în 1972, merg la școală, sînt prostul care stă în ultima bancă! Nu mai poooot! Ies pe ușă. Ies din praf, din urmăriri, din noroi, din timp. Femeia de serviciu apare sprintenă: „Mai avem o sală, numai cu utilaje. Mai doriți?"

Eugen ISTODOR

răspunsuri la scrisori

Cerchez Abdula Cetin (Istria): Vă mulțumim pentru urările de An Nou. Sînteți primul! Oare acest gest să se tragă de la faptul că am trecut de numărul 666 sau de la Anul Nou evreiesc? Ori, poate, vi se pare că noi, înaintea altora, am ajuns în 2005?

Donatello (Timișoara): Zvonurile referitoare la dezvoltarea Trustului *Academia Cațavencu* vor deveni certitudini la momentul potrivit!

Ciprian Traian Sturzu (Tîrgu Neamț): De acum înainte trebuie să-ți spunem dom' profesor, dacă tot ai ajuns în învățămînt! Mulțumim pentru informații și urări. Ca să vezi că și noi știm ura, îți dorim casă de piatră după 25 septembrie!

Irene Adler (Moreni): Întrebarea referitoare la statutul pădurii redobîndite m-a depășit. Voi plasa scrisoarea colegilor mei mai pricepuți. Dar, probabil, ar fi nevoie de mai multe detalii și, evident, de o adresă completă la care să vă răspundem.

Alina Iordache (Râșnov): Bine ați revenit la rubricuță! Mulțumim pentru fotografii, sînt interesante, așa că ne interesează! Cît despre întrebarea cu codul, e vorba de codul poștal?

Ileana Recean (Făgăraș): Scrisoarea dvs. este o adevărată radiografie a sistemului sanitar și nu numai. Aveți dreptate, sîntem în epoca jafului. Singura modalitate este să votați ce trebuie! Că doar n-or fi veșnici năstașii și ilieștii!

Sulea Spăduraru (Craiova): Combateți bine, dar ar fi și mai bine dacă ați propune și niște informații locale, ca să trecem de nivelul metaforic!

Cristian Mihai Donțu (București): Am primit poza din Sovata unde face Nicu armata, după cum spunea un vechi cîntec. În indicatorul respectiv e, totuși, o literă în plus!

Mihai Istrati (Constanța): În plic era de două ori același text, lipsind promisele dezvăluiri despre Rasputin. Voi înmîna colegilor de la Biroul de Investigații toată „marfa".

Alexandra Ilina (București): Mi-a plăcut scrisoarea ta, are umor și stil, fără să mai vorbim de viziunea foarte personală asupra lumii. Nu cred că există mulți tineri care la 16 ani să gîndească la fel. Deși aș prefera să mă înșel și să fiți mai mulți decît cred eu!

Ioan T. MORAR

coasa lux

Există viață după prea multă carte?

Cele trei metode tradiționale prin care un student nepregătit promovează un examen sînt: mila, sila și pila. O studentă cameruneză, aflată în pragul examenului de licență, a încercat ceva mai puțin convențional. Vorba ceea: Încercarea moarte n-are. Numai că încercarea de față a avut și ceva moarte. Tînăra studioasă i-a secționat capul mamei sale pentru a extrage un litru de sînge, care îi era mai mult decît necesar pentru a trece examenul. Și asta nu pentru că ar fi fost la profilul neurochirurgie și avea nevoie de material didactic. Ci pentru că din sîngele matern o vrăjitoare urma să prepare o poțiune fermecată care să o ajute pe studentă la examen. Eu unul foloseam servite sau fițuici. Dar trebuie să recunosc că dezavantajul metodei mele consta într-un grad mai mare de risc. Așa, cu vrăjitoarea, mergi la sigur. Stau și mă întreb ce-o fi fost în capul tinerei? Că în capul maică-sii am văzut cu toții ce era, grație acestei operațiuni. Întîmplarea explică oarecum și inflația de decapitări din Irak. Odată cu eliberarea țării, băieții s-au pus serios cu burta pe carte și cuțitul pe materie, iar în scurt timp vom avea de-a face cu teroriști cu doctorate și cîteva facultăți.

Știrile de la ora chici

Cheia de la morgă: cheia de boltă a sistemului sanitar

Acest mic anunț este afișat într-un spital bucureștean și se adresează celor care trec pragul camerei de gardă fie cu stîngul, fie, în cazul persoanelor mai hotărîte, direct cu ambele picioare înainte. Așadar, dacă vă aflați în una din aceste situații și nu găsiți cheia de la morgă, nu vă mai obosiți s-o căutați prin tot spitalul, că-i speriați pe internați degeaba. Plus că mai trageți și tot cortegiul după dumneavoastră. Rugați 4 băieți mai vînjoși să vă ducă pe umăr pînă la reanimare și faceți acolo o întrebare. Deși, la cum funcționează spitalele în România, s-ar putea să nu vă bage nimeni în seamă, pentru că nu aveți bani la dumneavoastră. Ce, fisele alea de pe ochi sînt bani?

Morga de lumini

Jurnalul lui Tetelu

Vreți o dedicație muzicală pentru prietenul dumneavoastră? V-am mai zis, nu e obligatoriu să citiți! Urmează noi aberații de-ale lui Tetelu! Plăcută!

13^20. ADICĂ. NAM MAI FĂCUT □ cu GHEORGE DE VRO 2 LUNI. DOAR E-AM DAT O ⁄ ÎNTRUN WC ŞAM MAI FĂCUT EU O □ SINGUR.

13^21 SĂ NU UIŢ: RAPORTEZ O NOUĂ MI-NUNE A PSDULUI: AM REALZAT ÎN LABORATOARELE PARTIDULUI UN EPURE LABAGIU SPECIAL PENTRU ADELU!!! ADICĂ ESTE SPECIAL MODIFICAT GIGENETIC ASTFEL CĂ ATUNCEA CÎND ADELU RIDICĂ PUŞCA LA OCH ÎNS-PRE EL, EPURELE, ÎN LOC CA ÎN MOD NATURAL SĂ O IA LA FUGĂ, SE AŞAZĂ JOS ŞI ÎNCEPE SĂ ŞI O IA LA LABĂ!!! GENIAL!!! SCHEM MPU-ŞCĂRI EPURE:

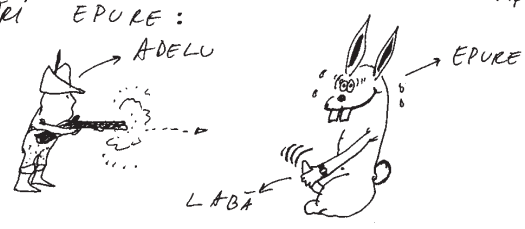

ALTE SPECI PE CĂRORA VREU SĂ LE LANSEZ EU SPECIAL CA SĂ LE VÎNEZE ADELU: CAPRA NEAGRĂ FOR-FORESCENTĂ NOAPTEA, ZIUA ŞI ÎN REST, URSUL NAIV DE ICOANE (CARE SE A PROPIE NAIV DE COLECŢIA DE ICOANE A LUI ADELU DIN WCUL DE LA CORNU ŞI PAC, CURAJOSU ÎL MPUŞCĂ'N CUR!), ETCETERA, VULTURUL VERDE DE CÎCAT, MARMOTA IMPERIALĂ DE COTEŢ;.

16^50 AM INTRODUS ÎN TETELIA TELE-VIZIUNEA PRIN CABLU. COŢINE UN SINGUR PROGRAM: PRO DICTATURA TV, UN POST DESPRE MINE. CEI NEMULŢUMIŢI DE PROGRAM AU OPŢIUNEA DEMOCRATICĂ SĂ SE CUPLEZE LA CELĂLALT OPE-RATOR DE TELEVIZIUNE PRIN CABLU, CARE DIFUZEAZĂ ACELAŞ PROGRAM TV CA ŞI CELĂLALT, NUMA CĂ POŢI SĂTTI ALEGI CINE ŞI ŢIL DIFUZEZE, DEMOCRATIC!!!!

17^50 SE ORGAZAT LA SEDIUL PARTIDULUI OLIMPIADA CÂINILOR-POLIŢIŞTI. CÂCAT! CÂINII-POLIŢIŞTI A FOST NET ÎNFRÂNŢI DE CÂINII-INFRACTORI AI PSD-ULUI!!EŞ!

18^20. AM GĂSIT O METODĂ EXCSCELENTĂ DE RELAXARE PSIHICĂ: BAT UN PSIHANALIST DE SE CACĂ PE EL!! ŞI MĂ RELAXEZ: SEDINŢA COSTĂ 50 DE EURO SEDINŢA. ŞI MIO RE-COMAND ŞI MIE!

23^0. RUGĂCIUNEA. DOAMNE, EU VREA SĂ AM 50% DIN AL 3-LEA RĂZBOI MONDIAL!!!

munca cu cartea

Băga-mi-aș -> în ( )

Așa cum prin '90 oamenii descopereau timid că-l pot înjura în voie pe președinte fără să intre-n pușcărie, proaspeții copii teribili descoperă voluptatea de a spune pulă și pizdă fără să-i ia bunicile la omor. La un recent tîrg de carte, o tînără autoare, citind audienței din romanul ei, s-a poticnit în cuvîntul „pulă" și, ezitînd, a dres busuiocul citind „puncte, puncte". Domnișoara scria cu dezinvoltură despre pulă, dar se jena s-o pronunțe. E ca și cum ai scrie despre moarte fără să-i fi simțit vreodată frica: îți vine mai greu. Dar ce să facem, trăim vremuri de slobozenie și tineretul scriitoricesc caută să ne șocheze. Cărțile recente, scrise cu avînt literar, abundă în teme din astea care vor să te dea pe spate, să te facă muci, să-ți smulgă pudoarea din creier și să te arunce în vertijul crud al unei lumi contemporane fără tabu-uri și prejudecăți. Mă rog, eu mai am cîteva prejudecăți la care țin și nu mă dau în vînt după orice pagină care evocă experiențe cu drogați, futaiuri în grup, pizde linse și pule supte, dezabuzare, Nietzsche, fuck the system etc. Pe undeva, hip-hopul de acum cîțiva ani a coborît în paginile literaturii tinere. Însă, de cînd s-a dat liber la erotismul fără poze, unora le iese, altora nu. Ioanei Bradea i-a ieșit*. Și vreau să spun că i-a ieșit atît de mișto, încît m-am abținut s-o citesc dintr-o lectură. Mi-am dozat cartea astfel încît să mă bucur mai mult. Ce s-o mai dăm cotită, tipa face literatură și, zic eu, e singura în ultimul timp căreia i-a ieșit treaba ca lumea. Povestea unui futai e o chestie de mare virtuozitate literară pentru că, la urma urmei, riști să declanșezi doar o banală erecție, iar asta, scuzați-mă, o poate face cu mult mai puțin efort un nud bidimensional de hîrtie lucioasă. La ea însă, treaba stă cu totul altfel, iar erotismul e topit în ansamblu fără pic de ostentație. Abundența argotică e plină de naturalețe, bine documentată, aș zice, umorul e strașnic, iar fraza torențială, care se oprește din cînd în cînd, te lasă doar să te adăpostești sub streașina cîtorva propoziții ca apoi să-nceapă să turuie din nou. Dacă sînteți curioși care-i povestea, atunci aflați că e tocmai despre un hot-line din ăla în care gagicile, agățate de un receptor, fac sex vorbit. Și despre nebănuitele fantasme, speranțe și nelămuriri legate de amor, viață, bărbați și femei. O carte recomandată tuturor sexelor, indiferent de orientarea lor apolinică. Sau afrodisiacă.

Alin IONESCU

*** Ioana Bradea, *Băgău*, Ed. EST, Samuel Tastet Editeur, 2004.**

Procesul comunismului – faza pe autori

Pe preotul Matei Boilă îl știam vag din viața politică, mă impresionase, cu cîteva ocazii, intransigența sa ardelenească, era unul din țărăniștii socotiți fundamentaliști, auzisem că e fost deținut politic. Am deschis cărțulia sa, *Gratii luminînd**, mai mult din curiozitate, nu eram decis să o citesc. Și, totuși, am parcurs-o dintr-o suflare, nici nu e greu, e vorba doar de șaptezeci de pagini. Am rămas impresionat de povestirile triste din pușcăriile prin care s-a perindat autorul, povestiri fără nici un exercițiu narativ, fruste, simple și puternice. Impresionantă este și credința autorului văzută drept singurul „instrument" de scăpare cu mintea întreagă din universul concentraționar. Dar dincolo de conținutul sensibil al cărții, aici cred că se găsește un element foarte important: autorul începe, pe cont propriu, un mic proces al comunismului. Sînt dezvăluite chinurile din pușcării, cruzimea Securității, sînt condamnate „reeducările" din experimentul Pitești. Fără ură, cu o creștinească înțelegere, autorul pune din nou în discuție regimul totalitar, deși știe că nu va porni necesarul proces mare al regimului totalitar, își face datoria de martor al acuzării. Visez la o comisie pentru subvenția de carte care va aproba un fond special pentru cărțile care, asemeni celei de față, ne vor ajuta să nu uităm atrocitățile tocmai pentru ca ele să nu se mai repete. Adică visez ziua în care Procesul Comunismului, măcar varianta sa literară, va trece de la privat la stat.

Ioan T. MORAR

*** Pr. Matei Boilă, *Gratii luminînd*, Editura Galaxia Gutenberg, 2004.**

cinem-a pîrît

Măi Terminalule!

„Terminalul" lui Spielberg este posesorul celui mai bun început de film prost pe care l-am văzut eu la un lungmetraj în ultimii doi ani. Dacă-l prindeți în Mall, stați doar la primele 30 de minute, după care să căutați sala în care rulează „Reconstituirea unei iubiri", un film danez mic la buget, dar mare la stat pe gînduri și degrabă de comentarii la ieșire vărsătoriu. Cum spuneam, „Terminalul" începe foarte mișto. Tom Hanks este Victor Stavorsky, un turist rus dintr-o țară fost sovietică inventată (Khrakhozia) în care are loc un puci. Momentul puciului îl surprinde fix în vama aeroportului din New York, cu puțin înainte să pună piciorul pe pămînt american. Pașaportul este lovit de nulitate, iar Stavorsky devine brusc prizonierul imensului aeroport pe termen nelimitat. Ca orice rus văzut de americani, Stavorsky este un bădăran, un nesimțit și un neam prost. Dînsul nu ezită să șurubărească cu briceagul un șir de scaune din sala de așteptare pentru a-și încropi un pat mai acătării, scoate siguranțele din tabloul electric, stingînd lumina în tot aeroportul pentru a adormi liniștit, iar dimineața se spală pe cap la chiuveta din WC-ul public. Cam acum ar fi cazul să ieșiți. De-aici încolo filmul devine extrem de previzibil și siropos. Pe sistemul „Forest Gump", Spielberg ni-l prezintă pe necivilizatul de Stavorsky care cucerește America fără măcar să-și bage un singur picior în ea. Evident că în spatele stratului respectabil de grosolănie strălucește un suflet mare. El o va întîlni pe ea, Catherine Zeta Jones, stewardesa bucatos cu o sută de amanți în toată lumea, dar care ia ghici de cine alege să mi se îndrăgostească. Tipul mai este și un bun zidar, dulgher, instalator etc., așa că ajunge să cîștige 19 $/h, mai mult decît însuși directorul aeroportului. În timpul liber, SuperStavorsky mai salvează un om de la moarte, ajută un îndrăgostit să o cucerească pe femeia iubită, trece o bătrînică strada, sădește un copac și este cît pe ce să facă un copil cu stewardesa de care vă spuneam. Hai, acum fuguța la filmul danez pînă nu vă dezvălui terminalul „Terminalului", bomboana de pe colivă, pentru ce a pătimit Stavorsky atîta pe meleaguri străine: ca să culeagă autograful unui cîntăreț pentru tatăl său, mare amator de jazz.

Daniel GOACE

show biz da' culți

Banii n-au miros dacă sînt mulți

● Este îndeobște cunoscut faptul că Arghezi nu s-a rușinat niciodată în fața banilor. I-a măgulit pe cei care aveau așa ceva, în primul rînd dedicîndu-le cărțile. Iată ce scria în 1936 în prefața volumului de *Versuri*, apărut la *„Fundația pentru literatură și artă Regele Carol II"*: „Puricînd în foile acestei tipărituri din nou și întorcînd cîte o literă, răsturnînd cîte un cuvînt, n-am mai simțit că lucrez la cartea mea ci la cartea regelui și a destinului...". În aceeași prefață, Carol II este comparat cu regele Bavariei, Ludovic al II-lea, poetul însă, modest, nu se asemuie lui Wagner, ci se consideră un simplu „copist": „Sfielile mele sînt încremenite. Această potrivire a Domnitorului cu veacul, cu cartea și cu copistul ei, nu mi se pare ușor de lămurit." Să nu fi știut Arghezi că banii Regelui nu-s tocmai cușer? Greu de crezut. ● Că Arghezi i-a dedicat Regelui Carol II o carte e pînă la urmă un gest banal. De cînd e lumea, artiștii s-au pus sub protecția cîte unui Mecena și nu prea și-au bătut capul să afle ce miros aveau banii cu care erau răsplătiți. Arghezi e unul dintre ei. Așa că în 1939, pe volumul *Hore-versuri*, apărut la aceeași Fundație a Regelui Carol II, a tipărit o dedicație de toată frumusețea: „Unui mare poet: inginerul N. Malaxa". Probabil că Arghezi și-o fi zis: diferența dintre un poet și un mare industriaș este destul de măruntă, unul are mai mulți bani decît celălalt. Dacă milionarul dă din buzunarul lui poetului, diferența se estompează. Probabil că suma primită de Arghezi de la Malaxa nu era de lepădat, de unde și dedicația de care vă pomeneam. **(Șt. A.)**

● Săptămîna trecută, marți, s-a deschis, în forță, sezonul protestelor intelectuale de toamnă, cu prilejul nefericit al mutilării de la Muzeului Țăranului Român, unde două săli de referință, create de Horia Bernea și Irina Nicolau, au fost desființate. După protestul și happeningul din fața Muzeului, seara a avut loc o dezbatere la Clubul Prometheus, unde s-a spus clar cine e vinovatul principal: Dinu C. Giurescu, directorul general al instituției fondate de Horia Bernea. După cum se poartă actualul director, probabil că ar trebui ori să se înființeze o instituție paralelă pentru D.C. Giurescu, ori, pentru adecvare, să i se schimbe numele celei existente în Muzeul Ciocoiului Român! ● Adrian Năstase, colecționerul, a participat la decernarea premiilor UAP, unde s-a lăudat cu realizările guvernului pe linie de plasticieni, printre aceste realizări numărîndu-se și Casa memorială Vasile Grigore. La citirea unei astfel de informații m-am întristat că Vasile Grigore, un pictor valoros, a murit și eu nu am aflat. Păcat, mi-am zis, că informațiile acestea culturale nu circulă mai bine, ne-au luat fața vedete de o zi și nu acordăm atenție operelor de o viață ale artiștilor valoroși. Surpriză, surpriză, m-am interesat și am aflat că, din fericire, Vasile Grigore e bine-mersi, el făcînd parte, de acum, din rîndul celor care devin nemuritori chiar din timpul vieții: Dumitru Sechelariu (stadion), Adrian Păunescu (școală) și Dinu Săraru (statuie). Misterul acestei grabe de a-i face lui Vasile Grigore Casă memorială (cîtă vreme nu se bucură de așa ceva opera lui Corneliu Baba, Horia Bernea sau Alin Gheorghiu, artiști importanți dispăruți dintre noi) este unul cît se poate de pămîntesc. Vasile Grigore este unchiul lui Adrian Năstase! Și, pe tema asta, chiar era nevoie de o rapidă recunoaștere din timpul vieții, Că, poate, în mandatele următoare, actualul premier nu mai poate face nimic. Și iarăși, pornind de la acest așezămînt memorial, ne punem întrebarea: Năstase, cîte case?! **(I. M.)**

gazeta sporturilor

Urmași de daci și cleptomani

Nu trebuie să sunăm la Moscova ca să aflăm, vorba lui moș Iliescu, cine sîntem și ce vrem. Ajunge doar să dăm o tură mai pe-aproape, prin vecini. Pen' că în manșa de Cupa UEFA, Steaua și Dinamo – da, stimați telespectatori, echipele-fanion ale fotbalului românesc – nu și-au măsurat forțele cu cine știe care barosani din elita mondială. N-au fost nici englejii, nici francujii, spaniolii, italienii, nemții și germanii sau alți mari meseriași dupe la ei, din Occident. Nu, dom'le! Am jucat cu sîrbii și bulgarii, băieți buni, de-ai noștri, tot ex-comuniști, tot din Balcani. În cazul ăstora nu puteam invoca eternele scuze legate de decalajele istorico-economice. Și ei se băteau cu turcii prin mlaștini cînd alții construiau catedrale sau cluburi de fotbal. Săptămîna trecută, însă, pe lîngă că n-am construit aproape nimic, ca de obicei, mai mult noi ne-am bătut capul cu ei. La București, Steaua a gîfîit un meci întreg cu țesekaii din Sofia, a cîștigat chinuit (2-1) și, prin urmare, se pregătește pentru un retur problematic în patria cultivatorilor de castraveciori. Iar în Serbia-Muntenegru, aoleu, ce să mai zicem? În compania partizanilor din Belgrad, dinamoviștii noștri au reușit una dintre cele mai proaste reprize secunde din istoria clubului. Și nu s-ar zice că n-am avut bulan: pe lîngă bări și ocazii, adversarii au avut un penalty ratat și încă unul neacordat. Prin urmare, o înfrîngere cu numai trei boabe la una chiar poate fi privită ca o reală performanță. Altădată, prin sferturile și semifinalele competițiilor europene, eram nemulțumiți de un egal cu Liverpool sau Anderlecht. Acum, în turul de dinaintea grupelor UEFA, stăăăm și tremurăm cu ȚSKA Sofia și Partizan Belgrad. Iacătă, ne-am dat măsura. Revenind la cestiunea inițială, acuma putem spune cu mîna pe portofel și ochii-n soare: Cine sîntem? Neica-nimeni! Ce vrem? Mai nimic! Iar aici este vorba, repetăm, despre cele mai titrate echipe românești. Mai departe, despre starea reală a fotbalului românesc, vorbesc mai elocvent alte fapte. La Craiova, drama unui club glorios a degenerat în comedie. Fostul patron Dinel Staicu a redevenit actualul patron, după ce i-a dat o țeapă antologică tovarășului său Adrian Mititelu care, plecînd, și-a scris un act de abdicare cum nici Regele Mihai, în '47, n-a întocmit. Și chiar mai mișto a fost la Brașov. Un meci de jumatea a doua a clasamentului, disputat între Apulum și echipa din localitate, s-a încheiat cu un rezultat greu imaginabil. Căci, întorși bătuți (1-4) la vestiare, jucătorii din Alba Iulia s-au trezit și cu banii luați. Cineva, nu se știe cine, trecuse prin borsete și julise mai tot: telefoane, portofele, ghiuluri, lănțișoare, în valoare de mii de euroi. Este că asta spune ceva despre unde ne aflăm cu Divizia A din România? Nu mai rămîne decît să aștepți organele, strigînd în zadar: Hoții, hoții!

Viorel MOȚOC

Bă băieți, ce mi-ați făcut? Cine dracu' v-a pus să bateți Bacăul și încă la Bacău acasă? De-abia mă obișnuisem cu eșecurile și hop!, veniți voi cu victorie în deplasare să-mi întrerupeți seria de rezultate negative!

Ioan Andone, mulțumit cu un nou proverb fotbalistic: cîinii roșii latră, retrogradarea trece

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

Știți probabil că N. Gheară, intelectualul de la Angro Europa, a ajuns să joace, să centreze și să dea cu capul (eventual, și în gură) în selecționata de fotbal a jurnaliștilor români. Dacă nu știați, aflați și vă minunați acum. Recent, în Croația, echipa asta a ziariștilor (featuring Gheară, of course) a cîștigat turneul de fotbal de la Olimpiada Jurnaliștilor, ediția 2004. Sponsorii trupei sînt Gheară și Petrom, Liviu Luca nefiind străin de această legătură. S-ar părea că primul, fost urmărit general, a avut grijă ca băieților să nu le lipsească, de exemplu, mesele, plimbărica și – atenție – primele de joc! Printre grijile petrolistului s-au numărat: relatare generoasă, dar cu audiență restrînsă, la Realitatea TV, unul dintre stîlpii trustului media controlat de sindicatele Petrom, sau contramandarea în ultimul moment a unui meci amical cu selecționata jurnaliștilor din Ploiești. Cel mai probabil din cauza sentimentului de profundă și sinceră antipatie față de prahoveni, aceștia fiind cei dintîi oameni din presă care și-au permis să scrie unele chestiuni sensibile despre esența mișcării liderului sindical printre greii Cooperativei din Divizia A.

Eva Henţigova

Iluminarea vine de la Răsărit

Iliescu e alături de clasa I muncitoare

Aflat în vizită de lipsă de lucru în teritoriu cu ocazia începerii anului şcolar, preşedintele Ion Iliescu şi-a exprimat regretul că a fost scoasă din programă caligrafia. Dînsul şi-a amintit că în clasa întîi a scris cu condeiul din piatră pe tăbliţă şi abia într-a doua a trecut la creion şi la tocul cu cerneală. Din păcate, vîrsta înaintată nu i-a permis preşedintelui să-şi amintească şi de vremea scrisului cu secera şi ciocanul din anii studenţiei de la Moscova, de cursurile de limba şi literatura de lemn sau de orele şi după-amiezele de 23 august, cînd copiii învăţau caligrafia scriind pe curat „TE IUBIM, MĂREŢ CONDUCĂTOR" din trupurile lor.

Pix şi Hercule

contraeditorial

Suflete moarte se întoarce

În genialul său roman (neterminat) *Suflete moarte,* N.V.Gogol ni-l prezintă pe Cicikov, un călător prin stepele ruseşti în căutare de suflete. Gradele boiereşti se dădeau, în acele vremuri, în funcţie de cîte suflete aveai pe moşia ta, şi cum Cicikov voia să ajungă la un grad mai înalt, e nevoit să-şi mărească zestrea de mujici. Neavînd, totuşi, foarte mulţi bani, personajul recurge la un şiretlic: cumpără suflete de ţărani morţi care, datorită birocraţiei de atunci, nu fuseseră deja trecuţi ca morţi în acte. De aici şi titlul romanului care vorbeşte despre sufletele moarte cumpărate de Cicikov, dar şi despre moartea sufletească a personajelor sale. Am rezumat foarte pe scurt povestea gogoliană pentru a vă reaminti că actuala mişcare a sindicaliştilor Brătianu şi Costin seamănă ca două picături de apă cu acţiunea acestui roman clasic.

Intrînd în PRM, cei doi şi şleahta lor de ciocoi ai sindicatelor se laudă că-i aduc lui Vadim sute de mii de votanţi. Îi vînd, adică, Tribunului Bolnav, sute de mii de suflete moarte care vor conta la numărarea voturilor. Numai că lucrurile nu stau tocmai aşa. Socoteala din tîrgul mişelesc al şefilor nu se potriveşte cu cea din casa votanţilor. Sindicaliştii nu mai sînt o masă de manevră care nu gîndeşte şi care ascultă orbeşte tot ce i se spune de la Bucureşti. Nu trăim în întunecata Rusie, sîntem, totuşi, într-o ţară europeană, într-un mileniu în care ştirile, informaţiile şi opiniile circulă nestingherit, nu cu şareta lui Cicikov. Eu mă îndoiesc de faptul că sindicaliştii negociaţi de şefii lor vor vota aşa cum li se spune. E greu de crezut că, după ce au plătit cotizaţie ca să trăiască Brătianu şi Costin în condiţii mai bune decît ale amărîţilor, aceştia vor vota pentru ca boierii să intre în Parlament ca să o ducă şi mai bine. Ceea ce uită Brătianu şi Costin este că, pentru ca ei să lepede salopeta de gală pentru costumul de parlamentar, ar trebui ca, într-adevăr, sindicaliştii să fie suflete moarte. Dar eu sînt convins că, la vot, vom avea surpriza ca sute de mii de sindicalişti să se prezinte ca nişte creiere vii.

Ioan T. MORAR

Hai noroc şi Senatate!

Cugetul lui Văcăroiu, între sfanţ şi şanţ

Aşa cum de-a lungul anilor ne-a obişnuit pe toţi, consumatori ori banali debarasori, nea Nicu Văcăroiu are la orice chestiune o părere. Părerea lui, bineînţeles. Părerea lui în legătură cu pensiile nesimţite pe care şi le votează parlamentarii este: „Tot românul trebuie să aibă pensie 10 milioane de lei, iar parlamentarii ceva mai sus.". Bravo, nea Nicule, hai că m-ai distrat de-mi vine să mai dau un rînd! Sînt de acord cu matale: parlamentarii trebuie să aibă ceva mai sus. Iar matale, cel mai sus, că nu întîmplător spune şi cîntecul: „Hai sus, hai sus, hai sus!"

Ana are bere

5 948381 040150 38